

ဘဝသည် အမှတ်မထင် လှစ်ခနဲ ဖြတ်သန်းသွားခဲ့ပြီ။
 အဖေသည် ကမ်းကိုလည်း မထိ၊ ကျွန်းကိုလည်း မကပ်၊
 မြစ်ထဲက သောင်ကမ်းကိုလည်း မဆိုက်။
 အဖေသည် မြေကြီးပေါ်သို့လည်းကောင်း၊
 မြက်တောသို့လည်းကောင်း တစ်ခါမျှ ခြေမချတော့။
 သို့ရာတွင် အဖေသည် ကမ်းပေါ်တက်ပြီး
 တစ်ရေးတစ်မောအိပ်ဖို့ လှေကလေးကို
 သောင်ကမ်းတစ်ခုခုမှာတော့
 ထိုးဆိုက်ရလိမ့်မည်။ သို့ရာတွင် မီးပုံတစ်ပုံမျှ မဖို။
 မီးရောင်တစ်ချက်မျှ မလက်။
 မီးခြစ်ဆံတစ်ချောင်းမျှ မခတ်။

ISBN9789997137715

9 789997 137715

MMK 15,000.00

com

စိတ်ကူးချိုချိုစာအုပ်

တတိယမြစ်ကမ်းပါး
 နှင့်
 နို င် ငံ တ က ဝ ဝ ဣ တို မျ ဝ ၊
 မြသန်းတင့်

ဒုတိယအကြိမ်၊ ၂၀၂၅

တတိယမြစ်ကမ်းပါးနှင့် နိုင်ငံတကာဝတ္ထုတိုများ ပြသန်းတင့်

မျက်နှာပုံးပန်းချီ - မင်းဇော်

စာမျက်နှာ ၃၂၉ မျက်နှာ၊ ၁၃ ခင်တီ x ၂၀.၅ ခင်တီ

ထုတ်ဝေသူ - ဦးဆန်းဦး၊ စိတ်ကူးချိုချိုစာပေ(၀၀၅၃၈)၊ ၈၅၊ ၁၆၄လမ်း၊ တာမွေ၊ ရန်ကင်း။

ပုံနှိပ်သူ - ဒေါ်ဝင်းမာ၊ စိတ်ကူးချိုချိုပုံနှိပ်တိုက်(၀၀၄၁၂)၊ ၁၁၇၉၊ မစိုးရိမ်လမ်း၊ ရန်ကင်း။

၂၀၂၅၊ ဩဂုတ်လ၊ ဒုတိယအကြိမ်၊ အုပ်ရေ ၅၀၀၊

၂၀၁၉၊ စားတောင်စာပေ၏ ပထမအကြိမ်ပုံ။

မာတိကာ

၁။ လူကြီးလူကောင်း	အင်္ဂလိပ်	၅
၂။ သူတို့ပေးသောမြေ	ကတ္တဆီကို	၁၇
၃။ နေ့လယ်စာ	အင်္ဂလိပ်	၂၅
၄။ မော်လီကျူလာကဖီး	ဆိုဗီယက်	၃၃
၅။ ခဝါသည်အဘွားအို	ပိုလန်	၃၉
၆။ ဥပုသ်ထွက်	အိန္ဒိယ	၄၇
၇။ နံ့ကောင်နှင့် ပုရွက်ဆိတ်	အင်္ဂလိပ်	၆၀
၈။ သန်းခေါင်စာရင်းမရှိသူ	အိန္ဒိယ	၆၇
၉။ အသွားနဲ့ အပြန်	တရုတ်	၇၇
၁၀။ တတိယမြစ်ကမ်းပါး	ဘရာဇီးလ်	၁၀၃
၁၁။ လမ်းအမည်ပြောင်းခြင်း	အိန္ဒိယ	၁၁၃
၁၂။ ပိန်ခြင်းဖောင်းခြင်း၊ နိမ့်ခြင်းမြင့်ခြင်း	ရုရှား	၁၂၅
၁၃။ ခြေရာကြီးတော့ ကျားကြီး	အမေရိကန်	၁၂၉
၁၄။ ပြန်လည်ဆုံတွေ့ခြင်း	အမေရိကန်	၁၃၉
၁၅။ လွတ်ပြီ ကျွတ်ပြီ	ပြင်သစ်	၁၄၅

၁၆။	အဘိုးကြီးအို ခါးကုန်းကုန်း မသေပါနဲ့ဦး	အမေရိကန်	၁၅၄
၁၇။	အချစ်ဖူးပွင့်ဝေ	ရုရှား	၁၆၃
၁၈။	ညစာထမင်းဝိုင်း	ဂျပန်	၁၈၁
၁၉။	ထိုအိပ်မက်	အင်္ဂလိပ်	၁၉၈
၂၀။	ညဉ့်ငှက်တစ်ကောင်အဖြစ် အသွင်ပြောင်းခြင်း	ဂျာမန်	၂၀၅
၂၁။	ကျွန်တော့်လူနာများ (၁)	ဆွီဒင်	၂၁၄
၂၂။	အို... ချစ်သူ	ပြင်သစ်	၂၂၀
၂၃။	မျှော်မျှော်သူ မောရရှာတယ်	အမေရိကန်	၂၂၈
၂၄။	ဇာတ်နိမ့်သူ	အိန္ဒိယ	၂၃၇
၂၅။	အမာရွတ်ကြီးနဲ့လူ	အင်္ဂလိပ်	၂၈၈
၂၆။	သွေးစွန်းသော အလံ	ရုရှား	၂၉၄
၂၇။	အိန္ဒြာ	ရုရှား	၃၁၀

ဆရာမြသန်းတင့်၏
ဘာသာပြန်ဝတ္ထုတို လက်ရာများကို
စုစည်းထုတ်ဝေခဲ့ပြီး
ဒုတိယအကြိမ် ရိုက်နှိပ်ရန် ခွင့်ပြုပေးပါသော
ဆရာမ မြနုနွာနှင့် ဆရာမ မြမြမြတို့အား
များစွာကျေးဇူးတင်ရှိကြောင်း
မှတ်တမ်းပြုပါသည်။

စိတ်ကူးချိုချိုစာအုပ်တိုက်

ပထမအကြိမ်ထုတ်ဝေခြင်းမှ အမှာစာ

ဓားတောင်စာပေမှ ကျွန်မဖခင်၏ ဘာသာပြန်ဝတ္ထုတိုများကို စုစည်း၍ ‘တတိယမြစ်ကမ်းပါးနှင့် နိုင်ငံတကာဝတ္ထုတိုများ’ အမည်ဖြင့် ထုတ်ဝေလိုက်ပါသည်။ ဓားတောင်မှ ဆရာမြသန်းတင့်၏ စာအုပ်အဖြစ် မထုတ်ရသေးဘဲ ကျန်နေသေးသော ဘာသာပြန်စာမူများကို ခွဲ၍ ပထမစာအုပ် ‘ဂူအောင်းခေတ်ဇနီးသို့ ပေးစာနှင့် နိုင်ငံတကာဝတ္ထုတိုများ’ စာအုပ်ကို ၂၀၁၂ ခုနှစ်က ထုတ်ဝေခဲ့ပြီးဖြစ်ပါသည်။ ယခု ဒုတိယစာအုပ်တွင် လစဉ် မဂ္ဂဇင်းအချို့နှင့် မြို့နယ်မဂ္ဂဇင်း၊ ဌာနဆိုင်ရာမဂ္ဂဇင်း၊ မုံရွာ ကောလိပ်မဂ္ဂဇင်း၊ မန္တလေး ရထားအလုပ်သမား စာကြည့်အသင်း မဂ္ဂဇင်း၊ လုလင်အမျိုးသားမဂ္ဂဇင်း စသည့် အမှတ်တရ မဂ္ဂဇင်းများတွင် ပါရှိခဲ့သည့် စာမူများကို စုစည်းထားပါသည်။ တစ်ပုဒ်တည်း သီးသန့်ကျန်နေသော ဇာတ်နိမ့်သူ မဂ္ဂဇင်းဝတ္ထုရှည်ကို မူ ယခုစာအုပ်မှာပင် တပေါင်းတည်း ထည့်သွင်းဖော်ပြလိုက်ပါသည်။

လေးစားစွာဖြင့်
မြမြ

လူကြီးလူကောင်း

ကျွန်တော်သည် သူနှင့် မသိခင်ကတည်းက မစ္စတာကောလာဒါကို မနှစ်သက်ဘဲ ဖြစ်နေပါသည်။ စစ်ကြီးပြီးသွားသဖြင့် ပင်လယ်ကူးသင်္ဘောကြီးများပေါ်တွင် ခရီးသည်တွေ အသွားအလာများနေပါသည်။ သင်္ဘောတွင် နေရာရဖို့ဆိုသည်မှာ တော်တော်ခက်ပါသည်။ သင်္ဘောကိုယ်စားလှယ်တို့ ပေးသည့်နေရာကိုသာ ယူကြရပါသည်။ အထက်တန်းခန်းကို ရဖို့ဆိုသည်မှာ မျှော်လင့်ချက်မရှိလှပါ။ အိပ်စင်နှစ်ခုရှိသည့် အခန်းကလေးတစ်ခန်းကို ရသည့်အတွက် ကျေးဇူးတင်ရပါသေးသည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော်နှင့် တစ်ခန်းတည်းစီးရမည့် အဖော်၏ အမည်ကို ကြားလိုက်ရသည့်အခါတွင် ကျွန်တော် စိတ်ပျက်သွားပါသည်။ သင်္ဘောနံရံဘေးပေါက်တွေကို ပိတ်ထားပြီး လေမရဘဲ ပိတ်လှောင်နေရသလို ကျွန်တော် ခံစားလိုက်ရပါသည်။ လူစိမ်းတစ်ယောက်နှင့် ၁၄ ရက်တိုင်တိုင် (ကျွန်တော့်ခရီးမှာ ဆန်ဖရန်စစ္စကိုမှ ကိုဘေးသို့ သွားမည့်ခရီးဖြစ်သည်) အခန်းကျဉ်းကလေးတစ်ခန်းထဲတွင် အတူခရီးသွားရသည်မှာ သိပ်မဟန်လှပါ။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော့်ခရီးဖော်သည် စမစ်၊ သို့မဟုတ် ဘရောင်းဖြစ်လျှင် ကျွန်တော်ထိုမျှ စိတ်ပျက်လက်ပျက် ဖြစ်မိမည်မဟုတ်ပါ။

ကျွန်တော် သင်္ဘောပေါ်သို့ ရောက်သွားသည့်အခါတွင် မစ္စတာ

ကေလာဒါ၏ပစ္စည်းများ အခန်းထဲတွင် ရောက်နှင့်နေသည်ကို တွေ့ရပါသည်။ သူ့ပစ္စည်းများကို မြင်လိုက်ရုံနှင့်ပင် ကျွန်တော် တစ်မျိုးဖြစ်သွားပါသည်။ သူ့လက်ဆွဲသေတ္တာများပေါ်တွင် တံဆိပ်တွေ အများကြီး ဆွဲထားပါသည်။ အဝတ်အစားထည့်သည့် သေတ္တာကလည်း အကြီးကြီးဖြစ်ပါသည်။ သူ့ သန့်ရှင်းရေး အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းများကို စင်ပေါ်တွင် တင်ထားပါသည်။ ကိုတီကုမ္ပဏီမှ ထုတ်လုပ်သည့် အကောင်းစားပစ္စည်းတွေချည်းဖြစ်ပါသည်။ စင်ပေါ်တွင် တင်ထားသည့် သူ့ရေမွှေးပုလင်း၊ သူ့ခေါင်းလိမ်းဆီပုလင်း၊ သူ့ခေါင်းလျှော်ရည်ပုလင်း စသည်တို့ကို တွေ့လိုက်ရသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ သူ့သွားပွတ်တံနှင့် သူ့ဝက်မှင်ဘီး စသည်တို့မှာ ဆင်စွယ်လက်ကိုင် တပ်ထားပြီး ထိုလက်ကိုင်ပေါ်တွင် သူ့အမည်ကို ရွှေစာလုံးဖြင့် ထိုးထားပါသည်။ အကောင်းစား သွားပွတ်တံများ၊ ဝက်မှင်ဘီးများ ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်သည် မစ္စတာကေလာဒါကို နည်းနည်းကလေးမျှ မနှစ်သက်ပါ။ ကျွန်တော်သည် ဆေးလိပ်သောက်ခန်းသို့ ထွက်လာခဲ့ပါသည်။ ဖဲထုပ်တစ်ထုပ်ကို တောင်းပြီး ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း ပေးရင့် ဖဲကစားနေပါသည်။ ကျွန်တော်စ၍ ကစားခါရှိသေး၊ လူတစ်ယောက်ရောက်လာကာ ကျွန်တော့်အမည်မှာ သူထင်သည့်အတိုင်း မှန်၊ မမှန် မေးမြန်းပါသည်။

“ကျွန်တော် မစ္စတာကေလာဒါပါ” ဟု တောက်ပဖြူဖွေးသော သွားများပေါ်အောင် ပြုံး၍ပြောရင်း အနီးတွင် ဝင်ထိုင်ပါသည်။

“ဪ၊ ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော်နဲ့ တစ်ခန်းတည်းမဟုတ်လား”

“ကံကောင်းတယ်လို့ ဆိုရမှာပေါ့ခင်ဗျာ၊ ခရီးသွားရင် ဘယ်သူနဲ့ တစ်ခန်းတည်း ကျမလဲဆိုတာ မသိရဘူးမဟုတ်လား၊ မိတ်ဆွေက အင်္ဂလိပ်လူမျိုးလို့ သိရတော့ ကျွန်တော် တော်တော်ဝမ်းသာသွားတယ်ဗျာ၊ တစ်ရပ်တစ်ကျေးမှာ ကိုယ့်အင်္ဂလိပ်အချင်းချင်း တွေ့ရတာ သိပ်ကောင်းတာပေါ့၊ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား”

ကျွန်တော်သည် မျက်တောင်ကို တဖျပ်ဖျပ်ခတ်နေသည်။

“ခင်ဗျားက အင်္ဂလိပ်လား”

ကျွန်တော်က တဲ့တိုးမေးလိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဘာလဲ ကျွန်တော်က အမေရိကန်နဲ့ တူနေလို့လား၊

အင်္ဂလိပ်မှ အရိုးထဲအထိ အင်္ဂလိပ်ပါဗျာ၊ ရေ မရောပါဘူး”

သူ့အဆိုကို သက်သေပြသည့်အနေဖြင့် မစ္စတာကေလာဒါက အိတ်ထဲမှ နိုင်ငံကူးလက်မှတ်ကိုထုတ်ပြီး ကျွန်တော့်မျက်နှာရှေ့တွင် ယမ်းပြ သည်။

ဂျော့ဘုရင်မင်းမြတ်တွင် ထူးဆန်းသည့် သစ္စာတော်ခံ နိုင်ငံသားမျိုး တွေ ရှိပုံရပါသည်။ မစ္စတာကေလာဒါမှာ အရပ်ပျပ်ပျပ်၊ ကိုယ်လုံးတုတ်တုတ် ဖြစ်ပါသည်။ အသားညိုညို၊ မုတ်ဆိတ်ကို ပြောင်နေအောင် ရိတ်ထားပြီး ပွရောင်း၍ ကောက်သော နှာခေါင်း၊ တောက်ပပြူးကျယ်၍ အရည်လဲနေ သော မျက်လုံးများ ရှိပါသည်။ ရှည်လျားမည်းနက်သော သူ့ဆံပင်သည် ပြောင်ချောပြီး ကောက်နေပါသည်။ သူသည် အင်္ဂလိပ်တစ်ယောက်နှင့် မတူ သော အင်္ဂလိပ်စကားကို ခပ်သွက်သွက်ပြောတတ်ပြီး စကားပြောလျှင်လည်း လက်ဟန်ခြေဟန် အမူအရာတွေနှင့် ပြောတတ်ပါသည်။ သူ့မြီတိသျှနိုင်ငံကူး လက်မှတ်ကို သေသေချာချာ စစ်ကြည့်လျှင် မစ္စတာကေလာဒါသည် အင်္ဂလန်ပြည်တွင် မြင်ရသော ကောင်းကင်မျိုးထက် ပို၍ပြာလွင်သည့် ကောင်းကင်အောက်တွင် မွေးခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်းကို တွေ့ရလိမ့်မည် ထင်ပါ သည်။

“ဘာသောက်မလဲ”

ကျွန်တော် သူ့ကို ဝေခွဲမရဘဲ ကြည့်နေပါသည်။ ထိုအချိန်က အရက် သေစာကို တားမြစ်ပိတ်ပင်သည့် ဥပဒေ ရှိနေပါသေးသည်။ ထို့ပြင် သင်္ဘော ပေါ်တွင်လည်း အရက်ရဟန် မတူပါ။ ရေငတ်သည့်အခါများတွင် ဂျင်ဂျာ ဘီယာနှင့် လိမ္မော်ရည်တို့အနက် ဘယ်သင်းကို ကျွန်တော် ကြိုက်သည်ဟု ခွဲခြား၍ မရတတ်ပါ။ သို့ရာတွင် မစ္စတာကေလာဒါကမူ အရှေ့တိုင်းဆန် သည့်အပြုံးဖြင့် ကျွန်တော့်ကို ကြည့်နေပါသည်။

“ဝီစကီနဲ့ဆိုဒါလား၊ ဒါမှမဟုတ် ဒရိုင်းမာတီနီလား ကြိုက်ရာသာ ပြောပါ”

သူသည် ဆောင်းဘီနောက်ဘက်အိတ်ထဲမှ ဘူးတစ်လုံးစီကို ဆွဲထုတ် လိုက်ပြီး စားပွဲပေါ်သို့ တင်လိုက်ပါသည်။ ကျွန်တော်က မာတီနီကို ရွေး လိုက်ပါသည်။ သူက စားပွဲထိုးကိုခေါ်ကာ ရေခဲပန်းကန်နှင့် ဖန်ခွက်နှစ်လုံး

မှာပါသည်။

“ခင်ဗျားစပ်ထားတဲ့အရက်က တော်တော်ကောင်းသားပဲ”

“ဟာ၊ ဒါ ဘာဟုတ်သေးသလဲ၊ နောက်ထပ် စပ်နည်းတွေ အများကြီး ရှိသေးတယ်၊ သင်္ဘောပေါ်မှာ ခင်ဗျား မိတ်ဆွေတွေရှိသေးရင် သူတို့ကို ပြောလိုက်စမ်းပါ၊ ကမ္ဘာပေါ်မှာရှိတဲ့ အရက်မျိုးစုံပါတဲ့ လူတစ်ယောက် ရှိ တယ်လို့”

မစ္စတာကေလာဒါသည် အလွန်စကားများသူဖြစ်သည်။ နယူး ယောက်နှင့် ဆန်ဖရန်စစ္စကိုတို့အကြောင်း လျှောက်ပြောနေပါသည်။ ပြဇာတ် အကြောင်း၊ ရုပ်ရှင်အကြောင်း၊ နိုင်ငံရေးအကြောင်းတို့ကိုလည်း ပြောပါ သည်။ သူသည် မျိုးချစ်စိတ်ရှိသူလည်း ဖြစ်ပါသည်။ ယူနီယံဂျက်အလံ သည် တော်တော်လှသည့် ပိုးစတစ်စဖြစ်ပါသည်။ သို့ရာတွင် ထိုအလံကို အယ်လိပ်ဇန္ဒြိယ သို့မဟုတ် ဘေရွတ်မှ လူတစ်ယောက်က လွင့်တင်လိုက် သည့်အခါတွင်မူ အလံ၏ဂုဏ်ကျက်သရေသည် ကျဆင်းသွားသည်ဟု ကျွန်တော့်စိတ်ထဲတွင် ခံစားရပါသည်။ မစ္စတာကေလာဒါမှာ တရင်းတနှီး နေတတ်သူဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်သည် သူ့ရှေ့တွင် ဟိတ်ဟန်တွေ မထုတ် လိုပါ။ သို့တိုင်အောင် ကျွန်တော့်နာမည်ကို ခေါ်သည့်အခါတွင် ရှေ့က မစ္စတာကို တပ်၍ခေါ်လိုက်လျှင် ကျွန်တော့်စိတ်ထဲတွင် သူစိမ်းဆန်သွားကာ မနေတတ်မထိုင်တတ် ဖြစ်နေတတ်ပါသည်။ သို့ရာတွင် မစ္စတာကေလာဒါ ကမူ ထိုသို့သော ထုံးတမ်းစဉ်လာတွေကို မလုပ်သဖြင့် ကျွန်တော် အနေရ အထိုင်ရ သက်သာသွားပါသည်။ ကျွန်တော်သည် မစ္စတာကေလာဒါကို မနှစ်သက်ပါ။ သူ့ရောက်လာသည့်အခါတွင် ဖဲထုပ်ကို ဘေးသို့ ချထားလိုက် ပါသည်။ သို့ရာတွင် ပထမဆုံးတွေ့ခါစတွင် စကားကြောရှည်သွားပြီဟု ထင်လိုက်သဖြင့် ကျွန်တော်က ကျွန်တော့်ဖဲကို ဆက်ကစားနေပါသည်။

“လေးပေါ်မှာ သုံးထပ်ဆွဲဗျာ”

မစ္စတာကေလာဒါက ပြောပါသည်။

ပေးရှင့်ဖဲကစားစဉ် အတွဲတွေတွဲဖို့ ကိုယ့်စိတ်ကူးဖြင့်ကိုယ် စဉ်းစားနေ စဉ် ဟိုဟာနဲ့တွဲပါလား၊ သည်ဟာနဲ့တွဲပါလားဟု ဘေးက ဝင်ပြောခြင်းမျိုး လောက် စိတ်ပျက်စရာကောင်းသည့်အရာ ရှိမည်မထင်ပါ။

“ဟုတ်ပြီ၊ ဟုတ်ပြီ၊ တက်ပြီ၊ တက်ပြီ၊ ဆယ်ဖဲနောက်က ဂျက်ကလေး လိုက်လိုက်စမ်း၊ ဂျက်ကလေးကွ”

ကျွန်တော် စိတ်လည်းဆိုး၊ မုန်းလည်းမုန်းသဖြင့် ဆက်မကစား တော့ဘဲ ရပ်ပစ်လိုက်သည်။ သူက ဖဲထုပ်ကို ကောက်ကိုင်ပါသည်။

“ဖဲမျက်လှည့်တွေဘာတွေကို ဝါသနာမပါဘူးလား”

“နည်းနည်းကလေးမှ မပါဘူးဗျ”

“ဒါပေမဲ့ ဒီဖဲမျက်လှည့်ကိုတော့ ပြလိုက်ရဦးမယ်”

ဖဲမျက်လှည့်တစ်ခုဆိုသော်လည်း သုံးခုပြသွားပါသည်။ ကျွန်တော်က ထမင်းစားခန်းသို့ နေရာသွားယူမည်ဖြစ်ကြောင်း သူ့ကိုပြောပါသည်။

“ဟာ၊ ဟုတ်တာပေါ့၊ ခင်ဗျားဖို့ တစ်နေရာ ယူခဲ့ပြီးပြီ၊ ကျွန်တော်တို့က တစ်ခန်းတည်းဆိုတော့ ထမင်းစားရင်လည်း တစ်စားပွဲတည်းကျမှာပဲဆိုပြီး ယူခဲ့ပြီးပြီ”

မစ္စတာကေလာဒါကို ကျွန်တော် မနှစ်သက်ပါ။

ကျွန်တော်သည် သူနှင့်တစ်ခန်းတည်းနေရပြီး စားပွဲတစ်ခုတည်းတွင် တစ်နေ့ကို ထမင်းသုံးကြိမ် စားရဦးမည်။ ထိုမျှသာမကသေးပါ။ ကုန်းပတ် ပေါ်တွင် တစ်ယောက်တည်း အေးအေးဆေးဆေး လမ်းလျှောက်လျှင်လည်း သူလိုက်လာတတ်ပါသည်။ သူ့ကို ခွဲထုတ်၍မရပါ။ သူနှင့် ခပ်ဝေးဝေးနေ ချင်သည်ဆိုသည်ကို သူနည်းနည်းကလေးမျှ သဘောမပေါက်ပါ။ သင့်ကို တွေ့ရသည့်အတွက် သူ ဝမ်းသာသလို သူ့ကို တွေ့ရသည့်အတွက်လည်း သင် ဝမ်းသာနေလိမ့်မည်ဟု သူ ထင်နေပါသည်။ ကိုယ့်အိမ်မှာသာဆိုလျှင် လှေကားမှနေ၍ ကန်ချလိုက်ပြီး တံခါးကို ဆောင့်ပိတ်လိုက်ရုံသာ ဖြစ်ပါ သည်။ သူ့ကိုယ်သူ မလိုလားအပ်သည့်ဧည့်သည် ဟုတ်၊ မဟုတ် စဉ်းစား ချိန်ကလေးပင် မပေးဘဲ အသာမောင်းထုတ်လိုက်ရုံသာ ဖြစ်ပါသည်။ သူသည်အဖွဲ့ကျအောင် ပေါင်းတတ်သင်းတတ်သူတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး သုံးရက်အတွင်းမှာပင် သင်္ဘောပေါ်မှ ခရီးသည်တိုင်းကို သိနေပါပြီ။ နေရာ တကာတွင် သူပါပါသည်။ သင်္ဘောပေါ်တွင် ထိဖွင့်လည်း သူ ပါပါသည်။ လေလံပွဲတွင်လည်း သူ ပါပါသည်။ အားကစားပြိုင်ပွဲတွင် ဆုပေးရန် ပိုက်ဆံ ကောက်လျှင်လည်း သူ ပါပါသည်။ ဂေါက်သီးရိုက်လျှင်လည်း သူ ပါပါ

သည်။ ပြဇာတ် က,လျှင်လည်း သူ ပါပါသည်။ အထူးအဆန်းဝတ်၍ က,ရသည့် ပွဲမျိုးတွင်လည်း သူ ပါပါသည်။ နေရာတကာရောက်ပြီး နေရာ တကာ ပါတတ်ပါသည်။ သူသည် သင်္ဘောပေါ်တွင် အမုန်းခံရဆုံးလူ တစ်ယောက် ဖြစ်နေပါသည်။ ကျွန်တော်တို့အားလုံးကပင် သူ့အား ကိုဖိုးသိ ဟု ရှေ့တွင် ခေါ်ကြပါသည်။ သူကလည်း နှစ်ခြိုက်စွာ လက်ခံပါသည်။ သို့ရာတွင် စိတ်ပျက်စရာအကောင်းဆုံးမှာ ထမင်းစားချိန်ဖြစ်ပါသည်။ ထမင်း စားချိန် တစ်နာရီနီးပါးလောက်အတွင်း၌ကား ကျွန်တော်တို့တစ်တွေသည် သူပြုသမျှ နုရမည့်အခြေသို့ရောက်ကာ သူ့ဒဏ်ကို ကြိတ်မှိတ်ခံကြရပါ သည်။ သူသည် အူလိုက်သည်းလိုက်ရှိပါသည်။ ပျော်ပျော်နေတတ်ပါသည်။ စကားများပါသည်။ အငြင်းကလည်း အလွန်သန်ပါသည်။ သူသည် နေရာ တကာတွင် သူများတွေထက် ပိုသိပါသည်။ သူနှင့်သွားငြင်းမိလျှင် သူ့မာနကို သွား၍ စော်ကားသည်နှင့် တူပါသည်။ သူသည် ဘယ်မျှ သေးဖွဲသော ကိစ္စကလေးပင်ဖြစ်စေ သူပြောသည့်အတိုင်း တစ်ဖက်သားက လက်ခံလာ တော့မှ ကျေနပ်ပါသည်။ သို့မဟုတ်လျှင် ထိုအကြောင်းကို ဘယ်တော့မျှ မရပ်တော့ပါ။ သူက အနိုင်ရမှ ကျေနပ်ပါသည်။ သူမှားသည်ဟု ဘယ်တော့ မှ ဝန်မခံပါ။ သူသာလျှင် အစစအရာရာသိသူဟု ထင်ပါသည်။

ကျွန်တော်တို့သည် ဆရာဝန်၏စားပွဲတွင် ထိုင်နေကြပါသည်။ ဆရာ ဝန်မှာ အပျင်းထူသူတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး ကျွန်တော်ကလည်း မထုံတက်သေး နေတတ်သူ တစ်ယောက်ဖြစ်သဖြင့် တစ်ဝိုင်းလုံးတွင် သူတစ်ယောက်တည်း ခိုင်ခံ့ပြောနေပါသည်။ မစ္စတာရမ်ဆေးဆိုသူ တစ်ယောက်ကမူ တစ်ခါတစ်ခါ ဝင်၍ ငြင်းပါသည်။ ရမ်ဆေးကလည်း ခေါင်းမာသူတစ်ယောက် ဖြစ်ပါ သည်။ မစ္စတာကေလာဒါ လူတတ်လုပ်နေသည်ကိုလည်း မြင်ပြင်းကတ်နေ သူဖြစ်ပါသည်။

သူတို့နှစ်ယောက် အတောမသတ်နိုင်အောင် ငြင်းခုံနေကြပါသည်။ ရမ်ဆေးမှာ အမေရိကန်ကောင်စစ်ဝန်ရုံးတွင် အလုပ်လုပ်ပြီး ယခု ကိုဆားမြို့တွင် ရောက်နေပါသည်။ သူသည် အမေရိကန် အနောက်အလယ် ပိုင်း ပြည်နယ်သားဖြစ်ပြီး လူကောင် တုတ်တုတ်ခိုင်ခိုင်ကြီး ဖြစ်ပါသည်။ ဝသဖြင့် အဆီတွေကလည်း အရေထဲက ပေါက်ထွက်တော့မလို အစ်နေပါ

သည်။ အဆင်သင့်ချုပ်ပြီး ဝတ်စုံထဲမှနေ၍ သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကြီးသည် ဖောင်းထွက်နေပါသည်။ သူသည် နယူးယောက်တွင် ရောက်နေသည့် သူ့ဇနီးသည်ကို ပြန်ခေါ်လာပြီး ကိုဘေးသို့ ပြန်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ မစ္စရမ်ဆေးမှာ ငယ်ငယ်ချောချောဖြစ်ပြီး ရည်မွန်၍ ရယ်စရာ မောစရာ ပြောတတ်ပါသည်။ ကောင်စစ်ဝန်ဌာနဆိုသည်မှာ လခကောင်းကောင်းရသည့်ဌာနမျိုးမဟုတ်သည့်အတွက် မစ္စတာရမ်ဆေးမှာ ရိုးရိုးသာ ဝတ်စားထားပါသည်။ သို့ရာတွင် တတ်နိုင်သမျှကလေးနှင့် မည်သို့ဝတ်စားရမည်ကို ကောင်းကောင်းသိသူဖြစ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် မစ္စရမ်ဆေးသည် သင်္ဘောပေါ်တွင် ရိုးရိုးလေးနှင့် ထူးခြားနေသူဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်သည် သူ့ကို အထူးတလည် သတိမပြုမိပါ။ သို့ရာတွင် သူသည် အဖိုးတန်ဆုံးဖြစ်၍ ယခုခေတ် မိန်းမများတွင် ရှားပါးပစ္စည်းဖြစ်နေသော အရည်အချင်းတစ်မျိုးကို ပိုင်ဆိုင်သူဖြစ်ပါသည်။ မစ္စရမ်ဆေးကို ကြည့်လိုက်သည်နှင့် သူ၏တည်ကြည်သိမ်မွေ့သော ဣန္ဒြေကြောင့် တအံ့တဩဖြစ်ရပါသည်။ ထိုဣန္ဒြေသည် ဝတ်စုံအင်္ကျီပေါ်က ပန်းတစ်ပွင့်လို သူ့ကိုယ်ထဲတွင် တောက်ပနေပါသည်။

တစ်ညနေ ထမင်းစားပွဲတွင်မူ စကားစပ်မိသဖြင့် ပုလဲများအကြောင်း သို့ ရောက်သွားကြပါသည်။ ယခုတစ်လော သတင်းစာများတွင် ပုလဲအတုများ အလွန်လှကြောင်း၊ ဂျပန်များသည် ပုလဲမွေးရာတွင် ကျွမ်းကျင်ကြကြောင်း ဖတ်နေရပါသည်။ ဆရာဝန်က ထိုပုလဲတုများကြောင့် ပုလဲအစစ်များ ဈေးကျသွားနိုင်ကြောင်း ပြောပါသည်။ ယခုပင်လျှင် ပုလဲတုများမှာ အရည်အသွေး တော်တော်ကောင်းနေပြီဖြစ်ကြောင်း၊ မကြာခင် ပိုကောင်းလာမည်ထင်ကြောင်းဖြင့် ဆရာဝန်က ပြောပါသည်။

ဤတွင် မစ္စတာကေလာဒါသည် သူ့အကျင့်အတိုင်း စကားဝိုင်းထဲသို့ အတင်းဝင်ပြောပါတော့သည်။ သူက ပုလဲနှင့်ပတ်သက်၍ သိသင့်သိထိုက်သမျှတို့ကို ကျွန်တော်တို့ကို ပြောပြပါသည်။ ရမ်ဆေးသည် ပုလဲအကြောင်းကို များများစားစား သိဟန်မတူပါ။ သို့ရာတွင် သူကလည်း ထုံးစံအတိုင်း မစ္စတာကေလာဒါအား တိုက်ခိုက်ရန် အခွင့်အရေးကို လက်မလွှတ်ပါ။ ငါးမိနစ်အတွင်း၌ ကျွန်တော်တို့သည် ပြင်းထန်သော ငြင်းခုံမှုများကြားတွင် ရောက်နေပါသည်။ မစ္စတာကေလာဒါ ပြင်းပြင်းထန်ထန် ငြင်းခုံသည်ကို

m g u y e . c o m

ယခင်က ကျွန်တော် မြင်ခဲ့ဖူးပါသည်။ သို့ရာတွင် ယခုတစ်ကြိမ်လောက် ပြင်းပြင်းထန်ထန် ငြင်းခုံသည်ကို တစ်ခါမျှ မတွေ့ဖူးပါ။ နောက်ဆုံးတွင် ရမ်ဆေး၏ စကားလုံးတစ်လုံးသည် ချက်ကောင်းကို မိသွားဟန်တူပါသည်။ မစ္စတာကေလာဒါသည် စားပွဲကို လက်သီးဖြင့်ထုကာ အော်ပါသည်။

“ကျုပ်ပြောတဲ့စကားကို ကျုပ်ကောင်းကောင်း နားလည်တာပေါ့ဗျာ၊ ခုကျုပ်လာတာ ဂျပန်က ပုလဲလုပ်ငန်းကို သွားကြည့်ဖို့ လာခဲ့တာဗျာ၊ ကျုပ် ပုလဲလုပ်ငန်းကို လုပ်လာတာ ကြာလှပြီ၊ ပုလဲလုပ်ငန်းအကြောင်းနဲ့ ပတ်သက် လို့ ကျုပ်ပြောတဲ့စကားကို ငြင်းရဲတဲ့လူ ပုလဲလောကမှာ တစ်ယောက်မှမရှိဘူး၊ ကမ္ဘာမှာရှိတဲ့ အကောင်းဆုံးဆိုတဲ့ ပုလဲတွေကို ကျုပ်အကုန်သိတယ်၊ ကျုပ် မသိတဲ့ပုလဲဆိုရင် အဲဒီပုလဲဟာ အဆင့်အတန်းရှိတဲ့ပုလဲ မဟုတ်လို့ပဲ”

ယင်းမှာ ကျွန်တော်တို့အတွက် သတင်းဖြစ်ပါသည်။ မစ္စတာ ကေလာဒါသည် စကားသာများသော်လည်း သူ့အလုပ်အကိုင်နှင့်စပ်လျဉ်း၍ ကျွန်တော်တို့ကို တစ်ခါမျှ မပြောခဲ့ဖူးပါ။ ဂျပန်သို့ စီးပွားရေးကိစ္စတစ်ခုဖြင့် သွားသည်ဆိုသည်လောက်ကိုသာ ကျွန်တော်တို့ သိခဲ့ပါသည်။ သူသည် ဘယ်နှယ်ရှိစဆိုသော အကြည့်မျိုးဖြင့် ကျွန်တော်တို့တစ်တွေကို ကြည့်နေ ပါသည်။

“သူတို့တစ်တွေ ပုလဲတုဘယ်လောက် အမွေးကောင်းတယ်ပြောပြော ကျုပ်တို့လို ပုလဲကျွမ်းကျင်သူတွေရှေ့ လာပြရင် အတုလား၊ အစစ်လား ဆိုတာ မျက်စိမှိတ် ပြောနိုင်တယ်”

မစ္စတာကေလာဒါသည် မစ္စရမ်ဆေးဆွဲထားသည့် ပုလဲကုံးကို ထိုးပြ လိုက်ကာ

“ကဲ၊ ခင်ဗျားတို့မယုံရင် ကျွန်တော်ပြောလိုက်မယ်၊ မစ္စရမ်ဆေး ဆွဲထားတဲ့ ပုလဲကုံးဟာ သိပ်ကို အဖိုးတန်တဲ့ ပုလဲတွေ မဟုတ်ဘူးလား”

ရှက်တတ်သည့် မစ္စရမ်ဆေးသည် မျက်နှာနီရဲသွားကာ သူ့ပုလဲပုတီး ကို ဝတ်စုံအောက်သို့ ထိုးထည့်လိုက်သည်။ ရမ်ဆေးက ရှေ့သို့ တိုးလိုက်ရင်း ကျွန်တော်တို့ကို ကြည့်လိုက်သည်။ ထို့နောက် သူ့မျက်လုံးများသည် တဖျတ် ဖျတ် တောက်လာကြသည်။

“ကျွန်တော့်ဇနီးရဲ့ ပုလဲပုတီးက မလှဘူးလား”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ လှပါတယ်၊ ကျွန်တော် ချက်ချင်း သိလိုက်တာပေါ့၊ တော်တော်ကောင်းတဲ့ ပုလဲလို့တောင် ကျွန်တော့်ဘာသာ ကျွန်တော် ပြောလိုက်မိသေးတယ်”

“ဒီပုလဲပုတီးကို ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ဝယ်ခဲ့တာတော့မဟုတ်ဘူးဗျ၊ ဒီပုလဲပုတီးဟာ ဘယ်လောက်တန်မယ်ထင်သလဲ၊ မှန်းကြည့်စမ်းပါ”

“အပြင်ဈေးနဲ့ဆိုရင် ဒေါ်လာ သောင်း ၅၀၀၀ လောက် တန်မှာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ပဉ္စမရိပ်သာလမ်းက ဝယ်ခဲ့တယ်ဆိုရင်တော့ အနည်းဆုံး ဒေါ်လာ ၃၀၀၀၀ လောက်ရှိမှာ သေချာတယ်”

ရမ်ဆေးက မပြုံးချင်ပြုံးချင် ပြုံးသည်။

“ဒီပုလဲပုတီးကို ဒီမလာခင်တစ်ရက်က ကျွန်တော့်မိန်းမ နယူးယောက်က ဝယ်လာတာဗျ၊ ၁၈ ဒေါ်လာပဲ ပေးရတယ်”

မစ္စတာကေလာဒါ၏ မျက်နှာသည် နီရဲသွား၏။

“မဖြစ်နိုင်တာဗျာ၊ ပုလဲက စစ်ရုံတင်မကဘူး၊ ကျွန်တော် တွေ့ဖူးသမျှ ပုလဲပုတီးတွေထဲမှာ အကောင်းဆုံး ပုလဲပုတီးဗျ”

“ဒီလိုဆို လောင်းမလား၊ အဲဒီပုလဲဟာ အတုဗျ၊ ဒေါ်လာ ၁၀၀ လောင်းမယ်”

“စိမ်လိုက်”

“သူက ဒီလောက်သေချာနေရင် သွားမလောင်းနဲ့လေ”

မစ္စရမ်ဆေးက တားသည်။ သူ့နှုတ်ခမ်းပေါ်တွင် အပြုံးကလေး ယှက်သန်းနေပြီး သူ့အသံမှာလည်း တကယ်တောင်းပန်သည့်အသံ ပါနေသည်။

“ဒီလောက် လွယ်လွယ်ရတဲ့ ပိုက်ဆံကိုမှ မယူရင် ဒီထက်မိုက်တဲ့ ကောင် ရှိပါဦးမလားကွ”

“ဒါပေမဲ့ ဒီပုလဲစစ်တယ်၊ မစစ်ဘူးဆိုတာ ရှင်တို့ ဘယ်လိုသက်သေ ပြမှာလဲ၊ ကျွန်မ စကားတစ်ခွန်းပေါ်မှာပဲ တည်နေသလို ဖြစ်နေမှာပေါ့”

မစ္စရမ်ဆေးက ပြောသည်။

“ပုလဲပုတီးကို ကျွန်တော် ခဏကြည့်ပါရစေ၊ တကယ်လို့ အတုဖြစ်နေတယ်ဆိုရင် ကျွန်တော် ချက်ချင်းပြောမယ်၊ ဒေါ်လာ ၁၀၀ လောက်တော့

ကျွန်တော် အရှုံးခံနိုင်ပါတယ်”

မစ္စတာကေလာဒါက ပြောသည်။

“ချွတ်ပြလိုက်စမ်းပါကွာ၊ သူကြိုက်သလောက် ကြည့်စမ်းပါစေ”

မစ္စရမ်ဆေးသည် ဆုတ်ဆိုင်းဆိုင်းဖြစ်နေသည်။ မစ္စရမ်ဆေးသည် ပုလဲပုတီးကို လက်ဖြင့် စမ်းနေသည်။

“ချွတ်လို့ မရဘူးရှင်၊ မစ္စတာကေလာဒါအနေနဲ့ ကျွန်မပြောတဲ့စကားကိုပဲ လက်ခံရလိမ့်မယ် ထင်တယ်”

ကျွန်တော့်စိတ်ထဲတွင် စိတ်မကောင်းစရာ တစ်ခုခုတော့ ကြုံရတော့မည်ဟု ရုတ်တရက် ထင်လိုက်ပါသည်။ သို့ရာတွင် သူတို့ကြားထဲတွင် ဘာဝင်ပြောရမည်ဟု ကျွန်တော် စဉ်းစားမရပါ။

ရမ်ဆေးသည် ထိုင်ရာမှ ရုတ်ခနဲ ထလိုက်သည်။

“ပေးကွာ၊ ဒီလိုဆို ကိုယ်ဖြုတ်ပေးမယ်”

သူက ပုလဲပုတီးကို မစ္စတာကေလာဒါလက်သို့ ပေးလိုက်ပါသည်။ မစ္စတာကေလာဒါက သူ့အိတ်ထဲမှ မှန်ဘီလူးတစ်လက်ကို ထုတ်ယူလိုက်ပြီး ပုလဲပုတီးကို သေချာကြည့်နေပါသည်။ သူ၏ ချောမွေ့ညိုမှောင်သော မျက်နှာပြင်ပေါ်တွင် အောင်မြင်သော အပြုံးတစ်ခု တဖြည်းဖြည်း ယှက်သန်းလာပါသည်။ ထို့နောက် ပုလဲပုတီးကို ပြန်ပေးလိုက်ပါသည်။ တစ်စုံတစ်ရာ ပြောရန် ဟန်ပြင်ပါသည်။ ထိုစဉ် မစ္စရမ်ဆေး၏ မျက်နှာကို လှမ်းမြင်လိုက်ပါသည်။ မစ္စရမ်ဆေးမျက်နှာမှာ ဖြူရော်လျက်ရှိကာ မူးမေ့လဲကျသွားမည့်ပုံ ပေါ်နေပါသည်။ မစ္စရမ်ဆေးသည် ပြူးကျယ်၍ မျက်ရည်ဝဲနေသော မျက်လုံးများဖြင့် မစ္စတာကေလာဒါကို ငေးငေးကြီးစိုက်ကြည့်နေပါသည်။ ထိုမျက်လုံးများထဲတွင် တောင်းပန်တိုးလျှိုးသည့်အကြည့်ပါနေပါသည်။ သူ ဖြစ်ပျက်နေပုံမှာ သိသာလွန်းသဖြင့် သူ့ယောက်ျား သတိမထားမိသည်ကိုပင် ကျွန်တော် အံ့ဩရပါသေးသည်။

မစ္စတာကေလာဒါမှာ ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့် ဖြစ်နေပါသည်။ သူ့မျက်နှာတစ်ခုလုံးလည်း နီရဲသွားပါသည်။ သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း အံ့အားသင့်နေဟန်တူပါသည်။

“ဟုတ်တယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော်မှားသွားတယ်၊ ဒီပုလဲက တော်တော်”

လူကြီးလူကောင်း

ကောင်းတဲ့ ပုလဲတုဗျ၊ ကျွန်တော့်မှန်ဘီလူးနဲ့ သေသေချာချာကြည့်လိုက်တော့ အစစ်မဟုတ်မှန်းတော့ သိလိုက်သလိုလိုပဲ၊ ၁၈ ဒေါ်လာတန်လောက်ပဲ ဖြစ်လိမ့်မယ်လို့တော့ ထင်လိုက်မိသား”

သူသည် သူ့အိတ်ထဲမှ မှတ်စုစာအုပ်ကလေးကို ထုတ်ကာ ဒေါ်လာ ၁၀၀ တန်တစ်ရွက်ကို ထုတ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် စကားတစ်လုံးမျှ မပြောဘဲ ရမ်ဆေးကို လှမ်းပေးလိုက်၏။

ရမ်ဆေးက ဒေါ်လာ ၁၀၀ တန်ကို လှမ်းယူလိုက်ရင်း -

“နောင် ဒီလိုသေချာပေါက်မပြောဖို့ ခင်ဗျားကို သင်ခန်းစာပေးလိုက်တဲ့ သဘောပေါ့ဗျာ”

မစ္စတာကေလာဒါ၏လက်များ တုန်နေသည်ကို ကျွန်တော် သတိပြုလိုက်မိပါသည်။

ထိုသတင်းသည် ထုံးစံအတိုင်း သင်္ဘောပေါ်တွင် ပျံ့နှံ့သွားပါသည်။ ထိုနေ့ညနေတွင် မစ္စတာကေလာဒါသည် ညစာစားပွဲတွင် အလှောင်ခံနေရပါသည်။ ကိုဖိုးသိ၏အဖြစ်သည် ရယ်စရာပြက်လုံးတစ်ခုဖြစ်နေပါသည်။ သို့ရာတွင် မစ္စရမ်ဆေးမှာမူ ခေါင်းကိုက်သည်ဟုဆိုကာ ထမင်းစားခန်းသို့ ဆင်းမလာဘဲ အခန်းထဲတွင် နားနေပါသည်။

နောက်တစ်နေ့ မနက်တွင် ကျွန်တော်သည် အိပ်ရာမှထပြီး မုတ်ဆိတ်ရိတ်နေပါသည်။ မစ္စတာကေလာဒါမှာ သူ့အိပ်ရာပေါ်တွင်လှဲရင်း စီးကရက်တစ်လိပ်ကို ဖွာနေပါသည်။ ထိုစဉ် အပြင်ဘက်မှ တရှပ်ရှပ်အသံကြားရပြီး တံခါးကို ဖွင့်ပြီး ကြည့်ပါသည်။ အပြင်တွင် မည်သူမျှမရှိပါ။ စာအိတ်ကို ကောက်ကြည့်လိုက်သည့်အခါတွင် မစ္စတာကေလာဒါထံ လိပ်စာ တပ်ထားပါသည်။ အမည်ကို စာလုံးကြီးများဖြင့် ရေးထားပါသည်။ ကျွန်တော်က စာအိတ်ကို မစ္စတာကေလာဒါကို ပေးလိုက်ပါသည်။

“ဘယ်သူ့ဆီကလဲဗျ၊ အလို”

စာအိတ်ကို ဖွင့်လိုက်သောအခါတွင် စာကို မတွေ့ရပါ။ ဒေါ်လာ ၁၀၀ တန်တစ်ရွက်ကို တွေ့ရပါသည်။ သူသည် ကျွန်တော့်ကို လှမ်းကြည့်နေပါသည်။ သူ့မျက်နှာမှာ နီရဲနေပါသည်။ သူသည် စာအိတ်ကို အစိတ်စိတ် အမြွှာမြွှာဖြစ်အောင် ဆုတ်ဖြုတ်လိုက်ပြီး စက္ကူစုတ်ကလေးများကို ကျွန်တော့်

ကို လှမ်းပေးပါသည်။

“ဒီစက္ကူစုတ်ကလေးတွေကို နံရံပေါက်ကနေ အပြင်ကို ပစ်ချပေးပါလားဗျာ”

ကျွန်တော်က သူခိုင်းသည့်အတိုင်း လုပ်ပေးလိုက်ပြီး သူ့ကို ပြုံး၍ ကြည့်လိုက်ပါသည်။

“နှပ်ပစ်ခံရတာကို ဘယ်သူမှ လူသိမခံချင်ဘူးပေါ့ဗျာ” ဟု သူက ပြောပါသည်။

“ဘာလဲ ပုလဲတွေက အစစ်တွေလား”

“ကျွန်တော့်မှာ မိန်းမငယ်ငယ်ချောချောကလေး ရှိတယ်ဆိုရင် ကိုယ်က ကိုဘေးမှာနေပြီး ကိုယ့်မိန်းမကို နယူးယောက်မှာ တစ်နှစ်လုံး ဘယ်ခွဲထားပစ်ခဲ့မလဲဗျာ”

ထိုအချိန်တွင်မူ ကျွန်တော်သည် မစ္စတာကေလာဒါကို မနှစ်သက်ခြင်း မဖြစ်တော့ပါ။ သူသည် သူ့အိတ်ထဲမှ မှတ်စုစာအုပ်ကလေးကို ထုတ်ကာ ဒေါ်လာ ၁၀၀ တန်စက္ကူကို စာအုပ်ကြားထဲသို့ တယုတယ ညှပ်ထားလိုက်ပါသည်။ ။

တနင်္သာရီတိုင်းမဂ္ဂဇင်း၊ ၁၉၉၄။

သူတို့ပေးသောမြေ

သစ်ပင်တစ်ပင်၊ သစ်ရိပ်တစ်ရိပ်၊ သစ်စေ့တစ်စေ့နှင့် သစ်မြစ်တစ်မြစ်ကိုပင် မမြင်ရဘဲ အချိန်တော်တော်ကြာ လမ်းလျှောက်လာခဲ့ပြီးသည့်နောက်တွင် ခွေးဟောင်သံများကို ကျွန်တော်တို့ ကြားလိုက်ရသည်။

ဟာလာဟင်းလင်းဖြစ်လျက်ရှိသော လမ်းမတစ်လျှောက်အတိုင်း လာခဲ့၍ တစ်ဝက်လောက်ရောက်သည့်အခါတွင်မူ ရိုးကလေးများ၊ လျှိုကလေးများ၊ ချောင်းခြောက်များသာရှိသည့် ဤမြေပြန့်လွင်ပြင်ကြီးအဆုံးတွင် မြို့ရွာ၊ အိမ်ခြေဆို၍ ရှိမှ ရှိဦးမည်လားဟုပင် ကျွန်တော်တို့ သံသယဖြစ်ချင်လာသည်။ သို့ရာတွင် အရာတစ်ခုတော့ ရှိပါသေး၏။ ယင်းမှာ ရွာတစ်ရွာ ဖြစ်လေသည်။ ခွေးဟောင်သံများကို ကြားရပြီးနောက် မီးခိုးနံ့သည် လေထဲတွင် မျောပါလာသည်။ ထိုအရာများကြောင့်ပင် လူနေအိမ်ခြေနှင့် နီးလာပြီဟု သိလာရကာ ကျွန်တော်တို့ အားတက်သွားသည်။

သို့ရာတွင် ရွာမှာ အဝေးကြီးရှိသေးသည်။ ရွာနှင့်နီးသည်ဟု ထင်ရခြင်းမှာ လေက ကျွန်တော်တို့ဘက်ကို စုန်တိုက်နေသောကြောင့်ဖြစ်၏။

ကျွန်တော်တို့သည် အရုဏ်တက်ချိန်ကတည်းက ခြေကျင်ခရီးနှင့် လာခဲ့ကြခြင်းဖြစ်သည်။ ယခု ညနေ ၄ နာရီထိုးနေပြီ။ တစ်ယောက်က ကောင်းကင်ကို မော့လိုက်ပြီး နေလုံးကြီး မလှုပ်မယှက်ရပ်နေရာသို့ မျက်လုံး

mgyoe.com

ဖွင့်ကြည့်ရင်း “၄ နာရီလောက်တော့ ရှိပြီ” ဟု ပြောလိုက်သည်။

ထိုတစ်ယောက်မှာ မယ်လီတန်ဖြစ်သည်။ သူနှင့်အတူ ဖော်စတီနို၊ အက်စတီဘန်နှင့် ကျွန်တော်တို့ ပါလာကြသည်။ စုစုပေါင်းလေးယောက် ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော် ရေတွက်ကြည့်သည်။ နှစ်ယောက်က ရှေ့က၊ အခြား နှစ်ယောက်က နောက်။ နောက်သို့ ကျွန်တော် လှည့်ကြည့်လိုက်သည့်အခါ တွင် တစ်ယောက်မျှ မတွေ့ရ။ “လက်စသတ်တော့ တို့လေးယောက်တည်း ပါလား” ဟု ကျွန်တော့်ဘာသာ ပြောမိသည်။ လွန်ခဲ့သည့်အချိန် မနက် ၁၁ နာရီလောက်တုန်းကမူ ကျွန်တော်တို့အားလုံး စုစုပေါင်း လူ ၂၀ လောက် ရှိခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် တဖြည်းဖြည်းဖြင့် ကျန်ရစ်ခဲ့ကြပြီး နောက်ဆုံးတွင် ကျွန်တော်တို့လေးယောက်သာ ကျန်ခဲ့သည်။

“မိုးရွာတော့မယ်ထင်တယ်”

ဖော်စတီနိုက ပြော၏။

ကျွန်တော်တို့သည် ကောင်းကင်သို့မော့ကာ ကျွန်တော်တို့ခေါင်းပေါ်မှ ဖြတ်သန်းသွားကြသော တိမ်တိုက်ညိုညိုများကို ကြည့်မိကြသည်။ “ရွာနိုင် တယ်” ဟု ကျွန်တော်တို့ တွေးမိကြသည်။

ကျွန်တော်တို့ စဉ်းစားနေသည့်အကြောင်းကို ဖွင့်၍တော့ မပြောမိကြ။ အချိန်တော်တော်ကြာကတည်းက စကားပြောချင်စိတ် ကုန်သွားခဲ့ကြသည်။ အပူရှိန်ကြောင့် စကားပြောချင်စိတ် ကုန်သွားခြင်းဖြစ်၏။ အခြားနေရာတွင် ဆိုလျှင် စကားတွေဖောင်လောက်အောင် ပြောကောင်းပြောမိပေလိမ့်မယ်။ သို့ရာတွင် ယခု ဤနေရာတွင်ကား ပင်ပန်းသည့်အလုပ်ဖြစ်ပါသည်။ ယခု အချိန် စကားပြောမိလျှင် စကားလုံးများသည် အပြင်မှအရှိန်ကြောင့် ပူလောင် ကာ လျှာပေါ်မှာပင် ခြောက်သွားပြီး မော့ဟိုက်သံသာ ထွက်လာပေလိမ့်မည်။ ဤနေရာသည် ဤသို့သောနေရာမျိုးဖြစ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် မည်သူမျှ စကားမပြောချင်ကြပါ။

ကြီးမားသော မိုးပေါက်ကြီးတစ်ပေါက်ကျလာကာ မြေကြီးပေါ်တွင် အခွက်ကြီးဖြစ်၍ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ တံတွေးကွက်ကြီးတစ်ကွက်လို ဖြစ်နေပါ သည်။ အပေါ်မှကျလာသည့်အရာဆို၍ ထိုမိုးပေါက်ကြီးတစ်ပေါက်သာ ရှိပါသည်။ နောက်ထပ်ကျလာလိမ့်မည်အထင်ဖြင့် ကျွန်တော်တို့ မော့ကြည့်မိ

ကြပါသည်။ သို့ရာတွင် တစ်ပေါက်မျှ ကျမလာတော့ပြီ။ မိုးရွာမည် မထင်တော့ပါ။ ကောင်းကင်ကို ကြည့်လိုက်သည့်အခါ၌ မိုးတိမ်များသည် လျင်မြန်သည့်အရှိန်ဖြင့် အဝေးသို့ ဖြတ်သန်းသွားကြသည်။ ရွာဘက်မှ တိုက်လာသောလေသည် မိုးတိမ်တို့နှင့် ထိတွေ့ကာ သူတို့ကို တောင်တန်းများ၏ အရိပ်ပြာပြာများဆီသို့ သယ်ဆောင်သွားကြသည်။ မှား၍ကျလာသော မိုးပေါက်သည် မြေကြီး၏ ဝါးမျိုစားသောက်ခြင်းကို ခံလိုက်ရပြီးနောက် မြေကြီး၏ ရေဆာလောင်ငတ်မွတ်မှုထဲတွင် ပျောက်ကွယ်သွားတော့သည်။

သည်မျှလောက် ကျယ်ပြန့်သည့် လွင်ပြင်ကြီးကို ဘယ်သူကများ ဖန်ဆင်းခဲ့ပါလိမ့်။ ဘာအတွက်ကြောင့်များ ဖန်ဆင်းခဲ့ပါလိမ့်။

ကျွန်တော်တို့သည် ဆက်၍ လျှောက်လာခဲ့ကြပြန်သည်။ ကျွန်တော်တို့သည် မိုးအရွာကို စောင့်ကြည့်နေခဲ့ကြခြင်းဖြစ်သည်။ မိုးက မရွာပါ။ ယခု ကျွန်တော်တို့ ဆက်၍ လျှောက်လာခဲ့ပြန်ပြီ။ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲတွင် ကျွန်တော်တို့သည် လာခဲ့သည့် အကွာအဝေးထက် ဝေးသောခရီးကို ဆက်သွားနေကြသည်ဟု ထင်လာ၏။ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲတွင် ဤသို့ ထင်လာ၏။ မိုးရွာခဲ့လျှင်မူ ထိုသို့ ထင်ချင်မှ ထင်မိပေလိမ့်မည်။ ယခု အရွယ်ရောက်လာခဲ့သည်အထိ မြေပြန့်လွင်ပြင်ကြီးပေါ်တွင် မိုးရွာသည်ကို ကျွန်တော် တစ်ခါမျှ မမြင်ခဲ့ပါ။ မိုးတွေ သဲသဲမဲမဲ ရွာချသည်ကို တစ်ခါမျှ မတွေ့ဖူးပါ။

မြေပြန့်လွင်ပြင်ကြီးသည် အသုံးကျသည့်အရာမဟုတ်ပါ။ မြေပြန့်လွင်ပြင်တွင် ယုန်တွေလည်း မရှိပါ။ ငှက်တွေလည်း မရှိပါ။ ဘာမျှမရှိပါ။ စိတ်ပျက်စရာကောင်းသည့် ဆူးပင်များနှင့် ညှိုးခြောက်နေသော မြက်ပင်များ ကြားမှ လူသွားလမ်းကလေး တစ်လမ်းတလေသာ ရှိပါသည်။ ထိုအရာများမှ လွဲလျှင် အခြားဘာမျှမရှိပါ။

ယခုတော့ ကျွန်တော်တို့ ရှိနေသည်။ ခြေကျင်သွားနေသည့် ကျွန်တော်တို့လေးယောက် ရှိနေသေးသည်။ ယခင်တုန်းကတော့ ကျွန်တော်တို့သည် မြင်းဖြင့် ခရီးသွားခဲ့ပြီး ကျွန်တော်တို့ကျောပေါ်တွင် ရိုင်ဖယ်သေနတ်များကို လွယ်ထားခဲ့ကြသည်။ ယခုမူ ကျွန်တော်တို့သည် ရိုင်ဖယ်များကိုပင် လွယ်ထားခြင်းမရှိတော့။

ကျွန်တော်တို့ ရိုင်ဖယ်သေနတ်များကို သူတို့ယူသွားသည့်အခါတွင်

သူတို့သည် မှန်သောအလုပ်ကို လုပ်ခြင်းဖြစ်သည်ဟု ကျွန်တော် တစ်လျှောက်လုံး ယူဆထားခဲ့သည်။ သည်နေရာတစ်ဝိုက်တွင် လက်နက်ကိုင်၍ သွားလာရသည်မှာ အန္တရာယ်များလွန်းသည်။ ရိုင်ဖယ်သေနတ်ကို လွယ်ထားသည်ကိုမြင်လျှင် သူတို့သည် တစ်စုံတစ်ရာ သတိပေးခြင်းမရှိဘဲ သတ်ပစ်လိုက်ကြသည်။ သို့ရာတွင် မြင်းများကမူ ပြဿနာတစ်မျိုးဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်တို့တွင်သာ မြင်းတွေ ပါလာခဲ့လျှင် ကျွန်တော်တို့သည် ယခုလောက်ဆိုလျှင် စိမ်းနေသောမြစ်ရေကို သောက်ခဲ့ပြီးနောက် ပြည့်ဖောင်းနေသော ဝမ်းဗိုက်များဖြင့် ညနေစာအမိ ရွာထဲသို့ရောက်နေလောက်ပြီ။ ကျွန်တော်တို့ ထုံးစံအတိုင်း မြင်းစီး၍သာလာခဲ့လျှင် ယခုလောက်ဆိုလျှင် ညစာစား၍ပင် ပြီးလောက်ပြီ။ သို့ရာတွင် သူတို့သည် ကျွန်တော်တို့ ရိုင်ဖယ်များနှင့်အတူ ကျွန်တော်တို့မြင်းများကိုလည်း ယူသွားခဲ့ကြသည်။

ကျွန်တော်သည် နောက်သို့လှည့်ကာ မြေပြန့်လွင်ပြင်ကြီးကို ကြည့်မိသည်။ မျှော်မဆုံးနိုင်သည့် လွင်ပြင်ကြီးပါတကား။ လွင်ပြင်ပေါ်တွင် ရပ်တန့်တားဆီးမည့်အရာဟူ၍ မရှိသဖြင့် မျက်လုံးများသည် ချော်လဲသွားကြသည်။ ကင်းလိပ်လျှောညို အချို့သာလျှင် တွင်းမှနေ၍ ခေါင်းပြုကြည့်နေကြသည်။ ချစ်တောက်နေသည့် နေမင်းကိုတွေ့သည်နှင့် သူတို့သည်လည်း ကျောက်တုံးတစ်တုံး၏ ပါးလျားသော အရိပ်ထဲသို့ ပုန်းခိုနားနေရန် ထွက်ပြေးသွားကြသည်။ သို့ရာတွင် ဒီနေရာတွင် အလုပ်လုပ်ရန် လာကြသည့် ကျွန်တော်တို့အဖို့ မည်သို့နည်း။ နေမင်း၏အပူရှိန်မှ အေးမြသွားအောင် ကျွန်တော်တို့ဘယ်လိုလုပ်ရမည်နည်း။ ကျွန်တော်တို့၏ မျိုးစေ့များကို စိုက်ပျိုးရန်အတွက် အနာဖေးလိုဖြစ်နေသည့် ဤမြေကြီးကို အဘယ်ကြောင့် ပေးရသနည်း။

“ဒီနေရာကနေပြီး ရွာအထိ မင်းတို့ပိုင်တယ်”

သူတို့က ပြောကြသည်။

“လွင်ပြင်ကြီးလား”

ကျွန်တော်တို့က မေးကြသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ လွင်ပြင်ကြီး၊ လွင်ပြင်ကြီးတစ်ခုလုံး”

ကျွန်တော်တို့လိုချင်သောအရာမှာ လွင်ပြင်ကြီးမဟုတ်ဟု ပြောရန် စကားလုံးတွေ လျှာဖျားသို့ ရောက်လာကြသည်။ ကျွန်တော်တို့လိုချင်သော

နေရာမှာ မြစ်နားတွင်ဖြစ်သည်။ မြစ်တစ်ဖက်ကမ်းတွင် မြက်ခင်းတွေရှိသည်။ ပင်လယ်ကစွီးပင်များနှင့် မြက်ခင်းများရှိပြီး မြေကလည်းကောင်းသည်။ လွင်ပြင်ဟုခေါ်သော နွားသားရေချပ်ကြီးမဟုတ်။

သို့ရာတွင် ကျွန်တော်တို့ကို ပြောခွင့်မပေးပါ။ ကိုယ်စားလှယ်သည် ကျွန်တော်တို့နှင့် စကားပြောရန်လာခြင်းမဟုတ်ပါ။ သူက ကျွန်တော်တို့ လက်ထဲသို့ စာရွက်များကို လှမ်းပေးရင်း...

“ဒီလောက်များတဲ့မြေတွေကို ပေးလို့ အလန့်တကြားလည်း ဖြစ်မသွားနဲ့နော်” ဟု ပြောသည်။

“ဒါပေမဲ့ လွင်ပြင်ကြီးက...”

“နည်းတဲ့မြေတွေမဟုတ်ဘူး။ ဧကထောင်ပေါင်းများစွာ ရှိတယ်”

“ဒါပေမဲ့ ရေမရှိဘူးခင်ဗျ။ ရေကသောက်ဖို့တောင် ရမှာမဟုတ်ဘူး”

“မိုးမှန်တိုင်းတွေရှိတယ်လေ။ ခင်ဗျားတို့ကို ဆည်မြောင်းတွေ သွယ်ထားတဲ့ မြေတွေကို ပေးမယ်လို့ ဘယ်သူက ပြောလို့လဲ။ မိုးရွာလာတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် သီးနှံတွေလည်း မြေကြီးထဲက ဆွဲထုတ်လိုက်သလို ပေါ်လာမှာပေါ့”

“ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားမြေက ခြောက်သွေ့ပြီး ပြိုကျနေတယ်။ ဒီလို လွင်ပြင်ကြီးထဲကမြေမှာ လယ်သွားထွန်ရင် ထွန်သွားက ကျောက်တုံး ကျောက်ဆောင်တွေထဲမှာ ဘယ်နှယ့်လုပ် နစ်သွားနိုင်မှာလဲ။ မျိုးစေ့စိုက်နိုင်အောင် ပေါက်ပြားနဲ့ ကျင်းတူးရမယ်။ ဒီလိုကျင်းတူးပြီး စိုက်တာတောင် ပေါက်မယ်ဆိုတာ ဘယ်သူမှမပြောနိုင်ဘူး။ ကျောက်ဆောင်ပေါ်မှာ စိုက်လို့ကတော့ ဘာသီးနှံမှ ပေါက်မှာမဟုတ်ဘူး”

“ဒါဖြင့် အဲဒီအကြောင်းကို စာနဲ့ရေးတင်ပါ။ ကဲ ဒါပဲ၊ သွားကြတော့။ ခင်ဗျားတို့ တိုက်ခိုက်ရမှာက မြေကြီးကို တိုက်ခိုက်ရမှာ။ မြေကြီးပေးတဲ့ အစိုးရကို တိုက်ခိုက်ရမှာမဟုတ်ဘူး”

“နေပါဦးခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့အစိုးရကို ဘာမှဆန့်ကျင်မပြောပါဘူး။ လွင်ပြင်ကြီးကို ပြောနေတာပါ။ ဘာမှလုပ်လို့မရတဲ့အရာကို သွားပြီး တိုက်ခိုက်နေဖို့လည်း မလိုပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့ပြောတာက မြေမကောင်းဘူးလို့ပြောတာပါ။ ကျွန်တော်တို့ ရှင်းပြတာကို နားထောင်ပါဦးခင်ဗျာ။”

အစကနေ ပြန်ပြောပါရစေ”

သို့ရာတွင် သူသည် ကျွန်တော်တို့စကားကို နားမထောင်ချင်ပါ။

သို့ဖြင့် သူတို့သည် ထိုမြေကို ကျွန်တော်တို့ကို ပေးပါသည်။ ထိုပူပြင်းသည့် ထိုမြေပန်းကန်ပြားကြီးပေါ်တွင် မျိုးစေ့အချို့ကို စိုက်ပျိုးစေချင်ပါသည်။ ထိုမျိုးစေ့မှ အပင်၊ အညောက်တို့ ပေါက်လာစေချင်ပါသည်။ သို့ရာတွင် ဤမြေပေါ်တွင် ဘာပင်မျှ ပေါက်လာမည်မဟုတ်ပါ။ လင်းတများပင် လာနားမည်မဟုတ်ပါ။ လင်းတများသည် ကောင်းကင်အမြင့်ကြီးတွင် ပျံဝဲကာ ဘာမျှမရှိသော ဖြူဖွေးမာကျောသည့် ဤကျောက်ဆောင်ကြီးပေါ်မှ ဝေးရာသို့ ပျံသန်းသွားကြမည်သာဖြစ်သည်။

“ဒါဟာ သူတို့ပေးတဲ့မြေပဲကွ”

မယ်လီတန်က ပြောသည်။

“ဟုတ်လား”

ဖော်စတီနီက မေးသည်။

ကျွန်တော်က ဘာမျှမပြောပါ။

“မယ်လီတန်ဆိုတဲ့လူက ဖြောင့်ဖြောင့်တန်းတန်း မစဉ်းစားဘဲကိုး။ နေပူလွန်းလို့ ပါးစပ်က တွေ့ကရာတွေကို ပြောနေတာဖြစ်မှာပဲ။ နေပူရှိန်က ဦးထုပ်ကို ဖောက်ပြီး သူ့ခေါင်းထဲကို ရောက်သွားဟန်တူတယ်။ ဒီလိုကြောင့် ဒီစကားမျိုးကို ပြောတာဖြစ်မှာပေါ့။ နို့မဟုတ်ရင် ဘယ်မှာပြောပါ့မလဲ။ ကျုပ်တို့ကို ဘယ်လိုမြေမျိုးတွေ ပေးတာလဲ မယ်လီတန်ရယ်။ ဒီမှာ လေတောင်မှ ကောင်းကောင်းမတိုက်ဘူးထင်တယ်” ဟု ကျွန်တော့်ဘာသာ တွေးနေသည်။

“ငါကတော့ တခြား ဘာမှမလုပ်တော့ဘူးကွာ။ ဒီမြေပေါ်မှာ မြင်းတွေကို ကျင့်ရတော့မှာပဲ” ဟု မယ်လီတန်က ပြောသည်။

“ဘယ်က မြင်းတွေလဲဗျ” ဟု အက်စတီဘန်က မေးသည်။

ကျွန်တော်သည် အက်စတီဘန်ကို သေသေချာချာမကြည့် သတိမပြုခဲ့ဖူးပါ။ ယခု သူစကားပြောနေပြီ။ ကျွန်တော် သူ့ကို သတိထား၍ ကြည့်သည်။ သူသည် ဝမ်းဗိုက်ကို ဖုံးမိသည်အထိ ပွရောင်းသည့် အပေါ်အင်္ကျီကို ဝတ်ထား၏။ သူ့အင်္ကျီအောက်တွင် ကြက်မတစ်ကောင်၏ ခေါင်းနှင့်တူ

သော သဏ္ဍာန်တစ်ခုကို မြင်ရသည်။

“အက်စတီဘန် ဒီကြက်ကို ဘယ်ကယူလာတာလဲ”

“ကျွန်တော့်ကြက်ပါ”

“တို့ထွက်လာတုန်းက မင်းမှာ ကြက် မပါလာပါဘူး။ ဘယ်က ဝယ်လာတာလဲ”

“ဝယ်လာတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော့်ခြံက ယူလာတာပါ”

“ဒါဖြင့် ဟင်းလျာကလေး ဘာလေးရအောင် လိုလိုမည်မည် ယူလာ တာပေါ့”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ မွေးဖို့ယူလာတာပါ။ ကျွန်တော့်အိမ်မှာ ဘယ်သူမှ မကျန်ရစ်ခဲ့ဘူးလေ။ ဒီတော့ သူ့ကို ဘယ်သူအစာကျွေးမှာလဲ။ ခရီးသွားရင် ဒီလိုပဲ ယူလာနေကျပဲ”

“အင်္ကျီထဲထည့်လာရင် မွန်းနေမှာပေါ့။ လေကလေးဘာလေး ရအောင် အပြင်ကို ထုတ်ယူခဲ့ပေါ့”

အက်စတီဘန်သည် ကြက်ကို အင်္ကျီအပြင်သို့ထုတ်ပြီး ပိုက်လာ သည်။ ကြက်ပါးစပ်ကိုလည်း အာပူပေးသည်။

“ကျွန်တော်တို့ လျှို့ဝှက်လေးတစ်ခုနားကို ရောက်တော့မယ်” ဟု သူက ပြောသည်။ အက်စတီဘန်ပြောနေသည့် စကားများကို ကျွန်တော် ကောင်း ကောင်း မကြားတော့ပါ။ လျှို့ဝှက်သို့ဆင်းသော လမ်းကလေးအတိုင်း ကျွန်တော်တို့တစ်တွေ ရှေ့နောက်တန်းစီ၍ လာခဲ့ကြပါသည်။ အက်စတီဘန် မှာ ကျွန်တော့်ရှေ့မှ ဖြစ်ပါသည်။ သူသည် ကြက်ကို ခြေထောက်နှစ်ချောင်းမှ ပူးကိုင်ကာ ဇောက်ထိုးဆွဲလာပါသည်။ ကြက်ကို ကျောက်ဆောင်များနှင့် မရိုက်မိအောင် လက်ဖြင့် ယမ်းဆွဲလာပါသည်။

လျှို့ဝှက်သို့ ဆင်းလာလေလေ မြေသည် ကောင်းလာလေလေ ဖြစ်ပါ သည်။ လားတန်းကြီးတစ်တန်းနောက်တွင် ဖုန်တွေ ထကျန်ရစ်ခဲ့သလို ကျွန်တော်တို့သွားရာနောက်တွင် ဖုန်တွေ ထကျန်ရစ်ခဲ့ပါသည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော်တို့ကိုယ်ပေါ်တွင် ဖုန်တွေတင်နေသည်ကို ကျွန်တော်တို့ သဘော ကျပါသည်။ ဖုန်ကို ကျွန်တော်တို့ ကြိုက်ပါသည်။ မာကျောသည့် လွင်ပြင် ကြီးတစ်လျှောက် ၁၁ နာရီကျော်ကျော် ခြေကျင်လျှောက်လာခဲ့ပြီးသည့်

mgjoe.com

နောက် ကျွန်တော်တို့သည် ဖုန်တွေထဲတွင် သွားနေရသည်ကို သဘောကျ
နေကြပါသည်။ မြေကြီး၏အရသာကို တွေ့ရသဖြင့် ကျွန်တော်တို့ ဝမ်းသာ
နေကြပါသည်။

မြစ်၏အထက် စိမ်းသော ပင်လယ်ကမ္ဘာပင်များအထက်တွင် တော
ကြက်တွေ လူးလာပုံသန်းနေကြပါသည်။ ထိုအရာများသည် ကျွန်တော်တို့
သဘောကျသည့်အရာများ ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ရှေ့ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ခွေးဟောင်သံများကို ကြားရပါ
သည်။ ရွာဘက်မှ လေသည် လျှိုရိုးတစ်လျှောက်အတိုင်း တိုက်ခတ်လာ
သဖြင့် လျှိုထဲတွင် ခွေးဟောင်သံများဖြင့် ဆူညံနေပါသည်။

ရွာစွန်က အိမ်တစ်အိမ်အနီးသို့ ရောက်လာသည့်အခါ၌ အက်စတီ
ဘန်က သူ့ကြက်ကို လက်ထဲတွင် ပြန်ပိုက်ထားလိုက်ပါသည်။ ခြေထောက်
တွင် ချည်ထားသည့် ကြိုးများကိုလည်း ဖြေလိုက်ပါသည်။ ထုံကျဉ်နေသော
ကြက်ခြေထောက်ကို အထုံသက်သာသွားစေရန်ဖြစ်ပါသည်။ ထို့နောက်
သူနှင့် သူ့ကြက်သည် မဲလီပင်များနောက်တွင် ပျောက်ကွယ်သွားပါသည်။

“ကျုပ်တော့ ဒီနေရာမှာပဲ နေရစ်ခဲ့တော့မယ်” ဟု အက်စတီဘန်က
ပြောပါသည်။ ကျွန်တော်တို့သည် ရွာထဲသို့ ဝင်လာခဲ့ကြပါသည်။

ကျွန်တော်တို့အတွက် သူတို့ပေးသောမြေသည် နောက်ဘက်တွင်
ရှိပါသည်။ ။

ရုပ်ရှင်တေးကဗျာမဂ္ဂဇင်း၊ ဒီဇင်ဘာ၊ ၁၉၉၄။

မက္ကဆီကို စာရေးဆရာ Juan Rulfo ၏
They Have Given Us the land ကို ပြန်သည်။

နေ့လယ်စာ

သူမကို ဇာတ်ရုံထဲတွင် တွေ့လိုက်ရသည်။ သူမက လက်ယပ်ခေါ်သဖြင့် အားလပ်ချိန်ပေးသည့်အခါတွင် သူမဘေးက လွတ်နေသော ခုံတွင် ကျွန်တော် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ သူမနှင့်ကျွန်တော် မတွေ့ကြသည်မှာ တော်တော်ကြာပြီ။ သူမ၏ နာမည်ကိုသာ မကြားရလျှင် သူမကို ကောင်းကောင်းပင် မှတ်မိတော့မည်မထင်ပါ။ သူမကမူ ပြုံးရွှင်ဖော်ရွေစွာ နှုတ်ဆက်ပါသည်။

“ကျွန်မတို့တစ်တွေ မတွေ့ကြတာ တော်တော်ကြာပြီနော်။ အချိန်များကုန်လွယ်လိုက်တာ။ ဘာလိုလိုနဲ့ အသက်တွေ တော်တော်ကြီးလာကြပြီ။ ကျွန်မနဲ့ စတွေ့တာကို မှတ်မိသေးလား။ အဲဒီတုန်းက ရှင်က နေ့လယ်စာစားဖို့ ဖိတ်တယ်လေ”

ကျွန်တော် မှတ်မိပါသလား။

လွန်ခဲ့သည့် အနှစ် ၂၀ လောက်တုန်းက ကျွန်တော်သည် ပါရီတွင် နေနေ၏။ သုသာန်တစ်ခုကို မျက်နှာမူနေသည့် လက်တင်ရပ်ကွက်က အခန်းကလေးတစ်ခန်းကို ကျွန်တော် ငှားနေသည်။ ထိုစဉ်က ကျွန်တော်သည် အသက်နှင့်ကိုယ် အိုးစားမကွဲအောင် အနိုင်နိုင် ရှာဖွေစားသောက်နေရသည့်အချိန်ဖြစ်၏။ သူမက ကျွန်တော့်စာအုပ်တစ်အုပ်ကို ဖတ်ပြီး ထိုစာအုပ်

mgyoe.com

နှင့်ပတ်သက်၍ စာတစ်စောင် ရေးလိုက်သည်။ ကျွန်တော်က ကျေးဇူးတင်ကြောင်း စာပြန်သည်။ သူမထံမှ နောက် စာတစ်စောင်ရောက်လာကာ ပါရီသို့ သူဖြတ်သွားမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ ပါရီတွင် ကျွန်တော်နှင့်တွေ့ပြီး စကားစမြည် ပြောချင်ကြောင်းဖြင့် ရေးထားသည်။ သို့ရာတွင် သူမမှာ အချိန်သိပ်မရှိပါ။ သူ့အားသည့်အချိန်မှာ ကြာသပတေးနေ့တစ်နေ့သာ ရှိပါသည်။ သူမသည် ထိုနေ့မနက်ပိုင်းတွင် လတ်ဇင်ဘတ်ဥယျာဉ်တွင် လျှောက်ကြည့်မည်ဖြစ်ကြောင်း၊ ထို့နောက် ဖွိုင်းယော့ပျော်ပွဲစားရုံတွင် နေ့လယ်စာကျွေးစေလိုကြောင်းဖြင့်ပါသည်။ ဖွိုင်းယော့ပျော်ပွဲစားရုံမှာ ပြင်သစ်လွှတ်တော်အမတ်များ လာလေ့ရှိသည့်နေရာဖြစ်ပြီး ကျွန်တော်တို့လို ဘိုင်ကောင်တွေ လက်လှမ်းမမီသည့်နေရာဖြစ်သည်။ ဖွိုင်းယော့တွင်သွား၍ စားသောက်ဖို့ တစ်ခါမျှပင် စိတ်မကူးဖူးပါ။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော်သည် သူမ၏စာကြောင့် သွေးကြီးသွားပါသည်။ ထို့ပြင် ငယ်တုန်းရွယ်တုန်းဖြစ်သဖြင့် အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ကို ငြင်းဆန်ရကောင်းမှန်း မသိသေးပါ။ (စကားစပ်မိ၍ ပြောရလျှင် အချို့ယောက်ျားများမှာ အသက်တော်တော်ကြီးမှ မိန်းမတစ်ယောက် ဆိုလိုသည့် စကားကို နားလည်သဘောပေါက်ပါသည်။) ကျွန်တော့်တွင် လကုန်အထိ သုံးရန် ငွေ ၈၀ လောက် ကျန်ပါသေးသည်။ သင့်တင့်မျှတသော နေ့လယ်စာကိုစားလျှင် ၁၅ ဖရန့်လောက်သာ ကုန်ပါလိမ့်မည်။ နောက် နှစ်ပတ်လောက် ကော်ဖီမသောက်ဘဲ ချွေတာလိုက်လျှင် သည်လောက်တော့ ကျွန်တော် တတ်နိုင်ပါသည်။

ကျွန်တော်က လာမည့် ကြာသပတေးနေ့ နေ့လယ် ၁၂ နာရီခွဲတွင် ဖွိုင်းယော့ပျော်ပွဲစားရုံတွင်တွေ့မည်ဟု စာပြန်လိုက်သည်။ သူမသည် ကျွန်တော်ထင်သလောက် နုပျိုခြင်းမရှိတော့ပါ။ ဆွဲဆောင်မှုရှိသည်ထက် ခန့်ညားသည့်ဘက်သို့ ရောက်နေပါသည်။ တကယ်တော့ သူမသည်လည်း အသက် ၄၀ တွင်းသို့ ရောက်နေပါပြီ။ (ထိုအရွယ်သည် ဆွဲဆောင်မှု ရှိသည့်အရွယ်ဖြစ်ပါသည်။ သို့ရာတွင် မြင်မြင်ချင်း ရူးမူးလောက်သည့် အရွယ်မျိုးတော့မဟုတ်ပါ။) သူမကို ကြည့်ရသည်မှာ သွားတွေ အများကြီး ပိုရှိနေသည်ဟု ထင်ရပါသည်။ သွားများက ဖြူဖွေးကြီးမားပြီး ညီနေပါသည်။ သူမသည် စကားလည်းများပါသည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော့်အကြောင်း

ကို ပြောမည်ထင်သဖြင့် ကျွန်တော်ကလည်း ဂရုတစိုက်နားထောင်သူ တစ်ယောက်ဖြစ်ရန် ပြင်ဆင်ထားပါသည်။

စားသောက်ဖွယ်စာရင်းကို ယူလာသည့်အခါတွင် ကျွန်တော် ချွေးပြန် သွားပါသည်။ ဈေးနှုန်းမှာ ကျွန်တော်မျှော်လင့်ထားသည်ထက် အများကြီး ပိုပါသည်။ သို့ရာတွင် သူမကတော့ အေးအေးဆေးဆေးပါ။

“ကျွန်မက နေ့လယ်စာဆိုရင် သိပ်စားတာမဟုတ်ဘူး”

“အို ရပါတယ်၊ စားနိုင်သလောက်ပေါ့” ကျွန်တော်က ရက်ရောစွာ ဖြေပါသည်။

“စားလည်း တစ်မည်လောက်ပဲ စားတာပါ။ ခုခေတ်မှာ လူတွေက သိပ်စားကြတာပဲနော်။ ကျွန်မကတော့ ငါးလောက်ပဲ စားတာပါ။ ဒီမှာ ပင်လယ်ငါးသလောက် ရသလားမသိဘူး”

ထိုအချိန်မှာ ပင်လယ်ငါးသလောက် မပေါ်သေးပါ။ ထို့ပြင် စား သောက်ဖွယ်စာရင်းထဲတွင်လည်း မပါပါ။ သို့ရာတွင် ပင်လယ်ငါးသလောက် ရမလားဟု ကျွန်တော်က စားပွဲထိုးကို မေးလိုက်ပါသည်။ ယခုပင် ပင်လယ် ငါးသလောက်တွေ ရောက်လာကြောင်း၊ ယခုနှစ်တွင် ပထမဆုံး ပေါ်ဦး ပေါ်ဖျားဖြစ်ကြောင်းဖြင့် ပြောပြသည်။ ကျွန်တော်က ဧည့်သည်အတွက် မှာလိုက်ပါသည်။ ပင်လယ်ငါးသလောက်ပွဲမလာခင် တစ်ခုခုစားမလားဟု စားပွဲထိုးက မေး၏။

“ဟင့်အင်း၊ တစ်မျိုးလောက်ပဲ စားတာပါ။ အင်း ကားဗီးယား(ငါးဥ) မရှိရင်ပေါ့လေ။ ကားဗီးယားရှိရင်တော့ စားတယ်”

ကျွန်တော် အသက်ရှူမှားသွား၏။ ကားဗီးယားကို ကျွန်တော် မတတ် နိုင်ပါ။ သို့ရာတွင် သူ့ကိုလည်း ပြော၍မဖြစ်။ ကျွန်တော်က ကားဗီးယား ရှိလျှင် ယူခဲ့ရန် စားပွဲထိုးကို ခပ်တည်တည်မှာလိုက်၏။ ကျွန်တော်က စားသောက်ဖွယ်စာရင်းတွင် ဈေးအချို့ဆုံးသော အစားအစာကိုမှာသည်။ ယင်းမှာ မာတင်ချော့(အမဲကြော်)ဖြစ်သည်။

သူမက -

“အမှန်ကတော့ ရှင်အမဲသားစားဖို့ သိပ်မကောင်းဘူး။ ဒီလောက် ဝဝစားထားရင် ဘယ်နှယ့်လုပ်ပြီး အလုပ်လုပ်နိုင်တော့မှာလဲ။ ကျွန်မကတော့

ဗိုက်ကို တင်းနေအောင် ဘယ်တော့မှမစားဘူး”

ထို့နောက် ယမကာကိစ္စသို့ ရောက်လာသည်။

“နေ့လယ်စာစားရင် ကျွန်မ ဘာမှသောက်လေ့မရှိပါဘူး”

“ဟုတ်တယ်။ ကျွန်တော်လည်း သိပ်အကျင့်မရှိဘူး” ဟု ခပ်မြန်မြန် ပြောလိုက်၏။ ကျွန်တော်ပြောသည့်စကားကို မကြားသည့်နှယ် သူမက ပြော၏။

“အဲ ဝိုင်အဖြူလောက်တော့ သောက်တာပေါ့လေ။ ပြင်သစ်ဝိုင်အဖြူက တော်တော်ကောင်းတယ်။ မူးလည်းမမူးဘူး၊ အစာကြေလွယ်တယ်”

“ဘာသောက်မလဲဟင်”

ကျွန်တော်က ယခုတိုင် ဖော်ရွေနေပါသေးသည်။ သို့ရာတွင် အာတော့ မသွက်တော့ပါ။

သူမက ဖြူဖွေးသောသွားများ ဖွေးခနဲပေါ်အောင် ပြုံးပြကာ -

“ဆရာဝန်ကတော့ ကျွန်မကို ရှန်ပိန်ပဲ သောက်ရမယ်တဲ့”

ကျွန်တော့်မျက်နှာသည် ဖြူဖပ်ဖြူရော် ဖြစ်သွားလိမ့်မည်ဟု ထင်ပါသည်။ ကျွန်တော်က ပုလင်းတစ်ဝက်မှာလိုက်၏။ ကျွန်တော့်ဆရာဝန်က ရှန်ပိန်ကို လုံးဝ မသောက်ရဟု တားမြစ်ထားကြောင်းကိုလည်း အမှတ်မထင် ပြောလိုက်သည်။

“ဒီလိုဆို ရှင်ဘာသောက်မလဲ”

“ရေပဲသောက်မယ်”

သူမသည် ကားဗီးယားကိုလည်း စား၏။ ပင်လယ်ငါးသလောက်ကိုလည်း စားပါသည်။ သူမသည် အနုပညာ၊ စာပေနှင့် ဂီတအကြောင်းကို ဖောင်လောက်အောင် ပြောနေ၏။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော့်မှာတော့ စားသောက်ပွဲ ကျသင့်ငွေစောင့်ရင်း တထိတ်ထိတ်ဖြစ်နေသည်။ ကျွန်တော်မှာထားသည့် မာတင်ချော့ရောက်လာသည့်အခါတွင် ကျွန်တော့်ကို အကြီးအကျယ် ဝေဖန်ပါတော့သည်။

“ရှင်က နေ့လယ်စာစားတာ သိပ်များတာပဲနော်။ ဒီလောက် ဗိုက်တင်းအောင်စားတာဟာ မှားတာလို့ထင်တာပဲ။ ကျွန်မလိုစားပါလား၊ တစ်မျိုးတည်းလေ။ အဲလိုစားရင် ဒီထက် နေ့လို့ထိုင်လို့ကောင်းမှာ”

“ကျွန်တော်လည်း တစ်မျိုးတည်း စားမလိုပါ” စားပွဲထိုးက စားသောက်ဖွယ်စာရင်းကို ကိုင်ပြီးဝင်လာစဉ် ကျွန်တော်က ပြောသည်။

သူမက စားပွဲထိုးကို ဟန်ပါပါဖြင့် လက်ခါပြလိုက်၏။

“ဟင့်အင်း၊ နေ့လယ်စာကို ကျွန်မက သိပ်စားတာမဟုတ်ဘူး။ တို့ကာပင့်ကာလောက်ပဲ စားတာ။ ဒီလောက်ဆိုတော်ပြီ၊ ဒါတောင် ဒီလောက် စားချင်လှတာ မဟုတ်ဘူး။ စကားပြောရအောင်သာ စားတာ၊ ဒီထက် ဘယ် ပိုစားနိုင်မှာလဲ၊ ကညွတ်တွေပေါ်တုန်းဆိုရင်တော့ တစ်မျိုးပေါ့လေ။ ပါရီ ရောက်လျက်သားနဲ့ ကညွတ်တစ်ပွဲလောက် ကောင်းကောင်းမစားရတာ နာတာပဲ”

ကျွန်တော် အသက်ရှူ မှားသွားပြန်ပါသည်။ ဈေးဆိုင်များတွင် ကညွတ်တွေ ပေါ်မှပေါ် တွေ့ခဲ့ပါသည်။ ကြောက်စရာကောင်းလောက်အောင် လည်း ဈေးကြီးပါသည်။ ကျွန်တော်ဆိုလျှင် ကညွတ်ကိုမြင်ရုံဖြင့် သွားရည် ကျနေတတ်ပါသည်။

“ဟေ့ မင်းတို့ဆီမှာ ကညွတ်ကောင်းကောင်းရသလားကွ၊ ဒီက အစ်မက မေးနေတယ်” ဟု ကျွန်တော်က စားပွဲထိုးကို လှမ်းမေး၏။

ဘုရားသိကြားမလို့ မရှိပါစေနှင့်ဟု ကျွန်တော် ကျိတ်ဆုတောင်းနေပါသည်။ စားပွဲထိုး၏ မျက်နှာပြားပြားကြီးပေါ်တွင် အားရပါးရပြုံးလိုက်သော အပြုံးပေါ်လာပါသည်။ ကညွတ်တွေ လတ်ဆတ်ကြောင်း၊ ထွားကြောင်း၊ နုကြောင်း၊ အလွန်ကောင်းကြောင်းဖြင့် ပြောပါသည်။

ကျွန်တော့်ဧည့်သည်က သက်ပြင်းချလိုက်ကာ -

“ကျွန်မ သိပ်တော့ မဆာပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ရှင်က ဒီလောက်စားစေချင်ရင်လည်း စားရတာပေါ့လေ”

ကျွန်တော်က ကညွတ်တစ်ပွဲ မှာလိုက်သည်။

“ရှင်ကော မစားဘူးလား”

“ဟင့်အင်း၊ ကျွန်တော်က ကညွတ်မကြိုက်ဘူး”

“ဟုတ်တယ်၊ တချို့က မကြိုက်ကြဘူး။ ရှင်ကတော့ အသားချည်း စားနေတော့ ဟင်းသီးဟင်းရွက်ကို ဘယ်ကြိုက်တော့မလဲ။ ခံတွင်းက ပျက်သွားပြီပေါ့”

ကညွတ်ပွဲကို ကျွန်တော်တို့ စောင့်နေကြပါသည်။ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲတွင် ယောက်ယက်ခတ်နေပါသည်။ ပြဿနာက လကုန်အထိ ဘယ်လောက် ကျန်မလဲဆိုသည့် ပြဿနာမဟုတ်ပါ။ ကျသင့်ငွေကို ရှင်းနိုင်မရှင်းနိုင်ဆိုသည့် ပြဿနာဖြစ်ပါသည်။ ပိုက်ဆံမလောက်၍ ဧည့်သည်ဆီက ချေးရမည်ဆိုလျှင် ကျွန်တော် လဲသေဖို့ပဲ ကောင်းပါတော့သည်။ ထိုသို့ ကျွန်တော် မလုပ်နိုင်ပါ။ ကျွန်တော့်အိတ်ထဲတွင် ပိုက်ဆံဘယ်လောက်ရှိသည်ကို ကျွန်တော်သိပါသည်။ ဘီလ်ရောက်လာ၍ ငွေလိုနေလျှင် အိတ်ထဲသို့ လက်နှိုက်ပြီး အလန်တကြားအော်ကာ ခါးပိုက်နှိုက်သွားပြီဟု ပြောရန် ဆုံးဖြတ်ပြီး ဖြစ်ပါသည်။ ဘီလ်ရှင်းရန် သူမတွင်လည်း ပိုက်ဆံမပါဟု ဆိုခဲ့လျှင် မတတ်နိုင်တော့ပါ။ ကျွန်တော့်နာရီကို ချွတ်ပေးခဲ့ပြီး နောက်မှလာရွေးမည်ဟု ပြောရုံသာ ရှိပါတော့သည်။

ကညွတ်ပွဲ ရောက်လာပါသည်။ ဟုတ်ပါရဲ့၊ ကညွတ်ထွားထွားကြီးတွေ၊ အရည်ကလည်း ရွမ်းလို့၊ စားချင်စရာ။ ထောပတ်နှင့်ကြော်ထားသဖြင့် ထောပတ်နဲ့သင်းကာ ကျွန်တော့်နှာဝကို ကလူ၏သို့ မြှူ၏သို့ လုပ်နေကြပါသည်။ ဆီးဟိုက်တို့၏ လှူဖွယ်ဟင်းလျာနဲ့တို့က ဂျီဟိုဝါ၏ နှာဝကို ကလူ၏သို့ မြှူ၏သို့ လုပ်နေကြသကဲ့သို့ ရှိပါသည်။ ကျွန်တော်သည် ကညွတ်တွေကို အားရပါးရ မျှီဆိုနေသည့် သူမကို ကြည့်နေပါသည်။ ပါးစပ်ကမူ ယဉ်ကျေးမှုအရ ဘော်လကန်ဒေသက အရေးအခင်းအကြောင်းများကို ပြောပြနေပါသည်။ နောက်ဆုံးတွင် မရွေ့ချော သုံးဆောင်၍ ပြီးသွားပါသည်။

“ကော်ဖီလား” ကျွန်တော်က မေးသည်။

“ကောင်းသားပဲ၊ ကော်ဖီနဲ့ အိုက်စကရင်ဆိုရင် တော်ပြီပေါ့”

ယခုတော့ ကျွန်တော် ဘာမျှမပူတော့ပါ။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော့်အတွက် ကော်ဖီနှင့် သူမအတွက် အိုက်စကရင်နှင့်ကော်ဖီ မှာလိုက်ပါသည်။

သူမက အိုက်စကရင်ကို မြို့ရင်း -

“ကျွန်မ အယူအဆတစ်ခုတော့ ရှိတယ် သိလား၊ အစာစားပြီးလို့ စားပွဲက ထရင် နောက်ထပ်စားနိုင်အောင် ဗိုက်ကို ချောင်ချောင်ထားရမယ်”

“ဆာတုန်းပဲလား” ဟု ကျွန်တော်က ခပ်ယဲ့ယဲ့အသံဖြင့် မေး၏။

“ဟင့်အင်း မဆာတော့ပါဘူး၊ တကယ်ကတော့ ကျွန်မက နေ့လယ်

mgyoe.com

စာကို ဟုတ်တိပတ်တိ စားတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ရှင်မြင်သားပဲ၊ မနက်မှာ ကော်ဖီလေးတစ်ခွက်လောက်သောက်ပြီး တစ်နေ့လုံး ဘာမှမစားဘဲ ညစာပဲ စားတာ။ နေ့လယ်စာ စားရင်လည်း တစ်မည်လောက်ပဲ စားတာ။ ရှင်အတွက် ပြောတာပါ”

“ဪ... ဟုတ်လား”

ထို့နောက်တွင် ကြောက်စရာကောင်းသည့် အဖြစ်အပျက်တစ်ခု ပေါ်လာပါသည်။ ကော်ဖီစောင့်နေစဉ် ဟန်ဆောင်ထားသည့် မျက်နှာပေါ်တွင် အောက်ကျိုသည့်အပြုံးကို ပြုံးလာသည့် စားပွဲထိုးမှူးသည် မက်မုံသီးကြီးကြီးတွေ ထည့်ထားသည့် ခြင်းတောင်းကို ယူလာပါသည်။ မက်မုံသီးကြီးများမှာ အပျိုမကလေးလို နီရဲနေပါသည်။ အိတ်လီရှင်ခင်း၏ အသွေးအရောင်မျိုး တောက်နေပါသည်။ နေစမ်းပါဦး၊ သည်အချိန်က မက်မုံသီးပေါ်ချိန်လည်း မဟုတ်ပါကလား၊ ဘယ်လောက်ဈေးကြီးမည်ကို ဘုရားသခင်သာ သိပါတော့မည်။ ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော်လည်း မကြာမီ သိလာပါသည်။ စကားတွေကို အမျှင်မပြတ်ပြောနေသည့် ကျွန်တော့်ဧည့်သည်က အမှတ်မထင် တစ်လုံး ကောက်ယူလိုက်ပါသည်။ ကျွန်တော် မသိဘဲနေ၍ မရတော့ပါ။

သူမက ကျွန်တော့်၏ သနားစရာမာတင်ချော့ကို ရန်ရှာနေပါသည်။

“ရှင်က အသားတွေ စားထားတော့ ဗိုက်တင်းသွားရောပေါ့။ နောက်ထပ် ဘယ်စားနိုင်တော့မလဲ၊ ကျွန်မက တို့ရုံပင့်ရုံလောက်စားတော့ မက်မုံသီးစားလို့ရသေးတာပေါ့”

ဘီလ်ရောက်လာပါသည်။ ဘီလ်ရှင်းပြီးသည့်အခါ ဘောက်ဆူးပေးဖို့ မဖြစ်စလောက် ပိုက်ဆံကလေးသာ ကျန်ပါသည်။ သူမ၏ မျက်လုံးများသည် စားပွဲထိုးအတွက် ထားပစ်ခဲ့သည့် ငွေသုံးကျပ်ကို စိုက်ကြည့်နေပါသည်။ ကျွန်တော့်ကို ကပ်စေးနဲ့သည်ဟု ထင်သွားကြောင်း ကျွန်တော်သိပါသည်။ သို့ရာတွင် ပျော်ပွဲစားရုံမှ ကျွန်တော် ထွက်လာသည့်အခါတွင်မူ တစ်လလုံးလုံး ဘိုင်ကျနေဦးမည်ကို တွေးမိပါသည်။ ကျွန်တော့်အိတ်ထဲတွင် တစ်ပြားမှ မကျန်တော့ပါ။

ခွဲခါနီးတွင် လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ရင်း သူမက -

“ကျွန်မ နမူနာကိုယူရှင့်၊ နေ့လယ်စာစားရင် တစ်မျိုးပဲစား”

“ကျွန်တော်က ဒီထက်တောင် နေနိုင်သေးတယ်၊ ဒီနေ့ဆိုရင် ညစာတောင် စားတော့မှာမဟုတ်ဘူး”

သူမက တက္ကစီတစ်စင်းပေါ်သို့တက်ရင်း -

“ရှင်က သိပ်ရယ်စရာ ပြောတတ်တာပဲနော်၊ တကယ့်ဟာသသမား”

သို့ရာတွင် နောက်ဆုံး၌ ကျွန်တော် သူမကို လက်စားချေလိုက်ရပါသည်။ ကျွန်တော်သည် လက်စားချေတတ်သူတစ်ယောက်တော့ မဟုတ်ပါ။ သို့ရာတွင် နတ်သိကြားများက မနေနိုင်၍ ဝင်ရောက်စွက်သဖြင့် သူတို့စီမံသည့်အတိုင်း ဖြစ်လာသည်ကိုကြည့်၍ ဝမ်းသာအားရဖြစ်မည်ဆိုလျှင်တော့ ကျွန်တော့်တွင် အပြစ်မရှိတန်ရာပါ။

ယနေ့အချိန်၌ သူမသည် ၂၁ စတုန်ရှိသည့် ဧရာမ မိန်းမ ဝဝကြီး ဖြစ်နေပါသည်။ ။

မော်လီကျူလာကဖီး

သီတင်းတစ်ပတ်လုံးလုံး မိရုကာ၏ ကိုယ်ပေါ်တွင် တပ်ဆင်ထားသည့် အပြုအမူသရုပ်ခွဲ ကွန်ပျူတာပေါ်မှ အညွှန်းခိုင်ခွက်သည် အခြေအနေ ကောင်းဟု ပြနေ၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့တစ်တွေ ပွဲကလေးတစ်ပွဲ ကျင်းပရန် ဆုံးဖြတ်သည်။

လီလီက တမင်ဖန်တီးယူရသော အာရုံခံစားချက်များဖြင့် ကပြသည့် ဇာတ်ကို သွားကြည့်ချင်သည်။ ကျွန်တော်က အရက်စွဲနေသော အနံ့များကို ပြသထားသည့် ပြတိုက်ကို သွားကြည့်ချင်သည်။ သို့ရာတွင် မိရုကာကမူ မော်လီကျူလာကဖီးသို့ သွားချင်သည်ဟု ပြော၏။

ဤတွင် ကျွန်တော်တို့အားလုံးကလည်း သဘောတူလိုက်ကာ မော်လီ ကျူလာကဖီးသို့ ထွက်လာခဲ့ကြပါသည်။ အမှန်အားဖြင့်လည်း မိရုကာမှာ ကောင်းမွန်စွာ ပြုမူနေထိုင်မည့်သူဖြစ်ရာ သူကြိုက်ရာကို ရွေးခွင့်မပြုလျှင် တရားရာကျမည်မဟုတ်ပါ။

ကျွန်တော်တို့သည် အတွေးလေယာဉ်တစ်စီးပေါ်သို့ တက်စီးပြီး ထွက်လာခဲ့ကြသည်။ လမ်းသို့ရောက်သော် ပြတိုက်ကိုဝင်ကြည့်လျှင် ကောင်း မည်ဟု ကျွန်တော့်စိတ်က တစ်ချက်အာရုံရောက်သွားသည်မှလွဲလျှင် အားလုံး ချောချောမောမောပင်ဖြစ်ပါသည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော် အာရုံရောက်သွား

mgyoe.com

သည်ကို မည်သူမျှ သတိထားမိပုံ မပေါ်ပါ။ ကဖီးဆိုင်သို့ ရောက်သော အခါတွင် ကျွန်တော်တို့သည် အနီရောင်စားပွဲတစ်လုံးကို ယူလိုက်ကြပါသည်။ သို့ရာတွင် လီလီက အညိုရောင်ဆီများမှ ထုတ်ယူပြင်ဆင်ထားသည့် အစားအသောက်များထက် အဝါရောင်ဆီများမှ ထုတ်ယူပြင်ဆင်ထားသည့် အစားအသောက်တို့ကိုသာ စားချင်သည်ဟု ပြောပါသည်။ သတင်းစာများ အလိုအရဆိုလျှင် အညိုရောင်ဆီမှ ထုတ်ယူပြင်ဆင်ထားသည့် အစားအစာများမှာလည်း အလားတူကောင်းကြောင်းဖြင့် ကျွန်တော်က ပြောပါသေး၏။ လီလီက အညိုရောင်ဆီ အစားအစာများလည်း ကောင်းချင်ကောင်းမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ သို့ရာတွင် ယခုကဲ့သို့ ပျော်ပျော်ပါးပါး လျှောက်လည်ချိန်မျိုးတွင် ကိုယ်စိတ်ကူးပေါ်သည့် အစားအသောက် ဆန်းဆန်းပြားပြားကလေးကို စားရသည်က ပိုကောင်းကြောင်းဖြင့် ပြောပါသည်။ ထို့ကြောင့် သူနှင့်ပြိုင်၍ ငြင်းခုံမနေကြတော့ပါ။ အကြောင်းမူ ကျွန်တော်တို့အားလုံး လီလီကို ခင်မင်ကြသောကြောင့်ဖြစ်ပါသည်။ ယခုကဲ့သို့ ကဖီးတွင် သူကြိုက်သလို နေစေချင်သောကြောင့်ဖြစ်ပါသည်။

ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့သည် အနီရောင်စားပွဲကို မယူတော့ဘဲ အဖြူရောင် စားပွဲတစ်လုံးကို ယူလိုက်ကြပါသည်။ စားပွဲတွင် ကျွန်တော်တို့ ထိုင်လိုက်သည်နှင့် အဖြူရောင်ကက်ဦးထုပ်တစ်လုံးကိုဆောင်းကာ အဖြူရောင် ရေခဲအဝတ်တစ်ခုကို ခါးတွင်စည်းထားသည့် ရိုဘော့စက်ရုပ်လူတစ်ယောက် ရုပ်မြင်သံကြားဖန်သားပြင်ပေါ်တွင် ပေါ်လာပြီး မော်လီကျူလာကဖီးတွင် အစားအစာအမျိုးအမည်ပေါင်း ၃၆၀ ရနိုင်သည်ဟု ပြုံး၍ အကြောင်းကြားပါသည်။ ကိုယ်စားချင်သည့် အစားအစာကိုမှာရန်မှာ ပလိပ်ပြားများပေါ်တွင် ရေးထားသည့်နံပါတ်ကို လှည့်လိုက်ရုံပင်ဖြစ်ကြောင်း၊ စားသောက်ဖွယ် စာရင်း ကတ်ပြားထဲတွင် မပါသည့်အစားအမျိုးကို စားလိုသည်ဆိုလျှင် ကျွန်တော်တို့ ခေါင်းပေါ်တွင် အင်တီနာကလေးကို ကောက်တပ်လိုက်ပြီး စဉ်းစားပေးလိုက်ရုံမျှသာဖြစ်ကြောင်း၊ ထိုအခါတွင် စက်ကိရိယာက အလိုလိုမှာပေးမည်ဖြစ်ကြောင်းဖြင့် ရိုဘော့ဝိတ်တာက ပြောပါသည်။

ကျွန်တော်သည် မိဂျကာကို လှမ်းကြည့်လိုက်ပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ စားချင်သည့် အစားအသောက်မှာ စားသောက်ဖွယ် စာရင်းကတ်ပြားပေါ်တွင်

မပါကြောင်း အချင်းချင်း နားလည်လိုက်ကြပါသည်။

လီလီက မုန့်ကြွပ်ကြော်ကိုမှာလိုက်ပြီး ကျွန်တော်က အမဲသားကင် အတုကို မှာပါသည်။ အမဲသားကင်အတုမှာ ရှားပါးပစ္စည်းဖြစ်ပြီး ကြည့်ရ သည်နှင့်ပင် စားချင်စဖွယ်ဖြစ်ပါသည်။ လီလီက သူ့မှာထားသော မုန့်ကြွပ် ကြော်များကို အကုန်မစားနိုင်၊ တစ်ဝက်ယူစားပါဟု ပြောပါသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်က နည်းနည်းယူစားပြီး ကျွန်တော်မှာသည့် အမဲသားကင်တု ကိုလည်း သူ့ကိုပေးလိုက်ပါသည်။

ကျွန်တော်နှင့် လီလီတို့က ထိုသို့လဲလှယ်စားသောက်နေကြစဉ် မိရှကာက သူတီထွင်မှာထားသော အစားအစာများကို ခက်ရင်းဖြင့် ထိုးဆွနေ ပါသည်။ ယင်းတို့မှာ သခွားသီးချဉ်၊ ငါးသေတ္တာငါးနှင့် ရပ်စဗယ်ရီတို့ ဖြစ်ပါသည်။ အကောင်းဆုံးသော အစားအစာများသည် တစ်ခါတစ်ရံတွင် အဘယ်ကြောင့် စားချင်စဖွယ် မဖြစ်ရလေသနည်းဟု စဉ်းစားနေပုံလည်း ရပါသည်။

ကျွန်တော်သည် သူ့ကိုကြည့်၍ စိတ်မကောင်းဖြစ်လာသဖြင့် သူ့ ပန်းကန်ပြားကိုယူ၍ ဖျက်ဆီးသည့်ကိရိယာထဲသို့ ထည့်လိုက်ပါသည်။ လီလီက အစားအစာကောင်းကောင်းကို မှာတော့မည်ဆိုလျှင် ပြီးစလွယ် စိတ်ကူးတည့်ရာကို မမှာဘဲ သမာဓိရအောင်လုပ်ပြီးမှ စဉ်းစား၍မှာသင့် ကြောင်း ပြောပါသည်။

ထို့နောက်တွင်မူ မိရှကာသည် အာကာသယာဉ်ပုံသဏ္ဍာန်ရှိသော ကိတ်မုန့်တစ်ခုကို စိတ်ကူး၍ မှာလိုက်ပါသည်။ ကျွန်တော်ကမူ ကော့ညက် တစ်စက်လောက် စွက်လိုက်လျှင် အရသာတစ်မျိုးထူးလာမည့် အရက်တစ်မျိုး ကို စိတ်ကူးစဉ်းစားနေပါသည်။ ထိုသို့ စိတ်ကူးနေဆဲမှာပင် မီးနီကလေး တစ်ချက်လင်းလာကာ ရုပ်မြင်သံကြား ဖန်သားပြင်ပေါ်တွင် ရိုဆော့ဝိတ်တာ ၏အရုပ် ပေါ်လာပြီး ထိုသို့သော အရက်မျိုးကို မော်လီကျူလာကဗီတွင် သောက်ခွင့်မပြုကြောင်း လှမ်းပြောနေပါသည်။

လီလီက ကျွန်တော့်လက်ကို တို့လိုက်ပြီး သူနှင့်မိရှကာတို့ ယခုပင် အိမ်ပြန်တော့မည်ဖြစ်ကြောင်း၊ ကျွန်တော့်ကိုမူ ပြတိုက်သွားချင်လျှင် သွားနိုင် ကြောင်း ပြောပါသည်။ လီလီသည် အမြဲတမ်းလိုလို သူများကို ဦးစားပေး

တတ်သူဖြစ်ပါသည်။ ယခုလည်း ကျွန်တော့်ကို ပြတိုက်သို့ သွားချင်လျှင် သွားခွင့်ပြုပြီး သူ့ကိုယ်တိုင်မှာ ပြဇာတ်သို့ သွားကြည့်မည်ထင်ပါသည်။ ကျွန်တော်က မိရုကာနှင့်အတူ အိမ်သို့ပြန်မည်ဖြစ်ကြောင်း၊ ပြဇာတ်သို့ သွားကြည့်ချင်လျှင် သွားနိုင်ကြောင်း ပြောပါသည်။ နောက်ဆုံးတွင် အားလုံး အိမ်ပြန်လျှင် ကောင်းမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ အိမ်တွင် အေးအေးဆေးဆေး၊ ပျော်ပျော်ပါးပါးနေလျှင် အကောင်းဆုံးဖြစ်ကြောင်းဖြင့် လီလီက ပြောပြပါသည်။

ကျွန်တော်သည် လီလီစိတ်ကျေနပ်စေရန်အတွက် သစ်သီးတစ်မျိုးကို စိတ်ကူးကြည့်လိုက်ပါသည်။ ထိုသစ်သီးပုံသဏ္ဍာန်မှာ လိမ္မော်သီးပုံသဏ္ဍာန် ဖြစ်ပြီး အရသာမှာ ရေခဲမုန့်အရသာရှိ၍ အနံ့မှာ လီလီကြိုက်တတ်သော ရေမွှေးတစ်မျိုးအနံ့ ရှိပါသည်။ လီလီသည် ပြုံးကာ သစ်သီးကို တစ်ကိုက်ကိုက်လိုက်ပါသည်။ ကျွန်တော်သည် လီလီပြုံးသည်ကိုမြင်လျှင် ကျေနပ်တတ်ပါသည်။ လီလီသည် ပြုံးလိုက်လျှင် ပို၍ချစ်စရာကောင်းသည်ဟု ထင်ရပါသည်။

အတွေးလေယာဉ်တစ်စီးကို တက်စီးပြီး ပြန်လာစဉ်က မော်လီကျူလာကဖီးများသည် ရှေးကျ၍ ခေတ်မမီတော့သည့်တိုင် တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ် ရှိကြောင်း၊ အစားအသောက်များမှာ အိမ်မှာ ဆင်သီဆိုက်စ်လုပ်၍ ပြုပြင်စီမံသည့် အစားအစာများ၊ ဗဟိုစားသောက်ရုံကြီးမှာ ဆင်သီဆိုက်စ်လုပ်၍ ပြုပြင်ထုတ်လုပ်သည့် အစားအစာများထက် အရသာရှိကြောင်းဖြင့် လီလီက ပြောပြသည်။ ဗဟိုစားသောက်ရုံကြီးနှင့် အိမ်တွင်ပြုပြင်ထုတ်လုပ်သည့်အစားအစာများ ညံ့ဖျင်းရခြင်းမှာ အစားအစာများကို ဆင်သီဆိုက်စ်လုပ်ရာတွင် ဝိုင်ယာကြိုးများထဲသို့ အညစ်အကြေးများ ဝင်ရောက်လာသဖြင့် အရသာပျက်သွားမည်ထင်ကြောင်း ကျွန်တော်က ပြောပြ၏။

ထိုနေ့ညတွင် လီလီသည် ကျူကျူပါအောင် ငိုပါသည်။ ဆင်သီတစ်အစားအသောက် (ဝါ) အတုလုပ်သည့် အစားအသောက်များမှာ ညစ်ပတ်ကြောင်း၊ ဆိုက်ဘာနက်တစ်ပညာရပ်ကိုလည်း သူမုန်းကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် ကျေးလက်သို့သွားပြီး လမ်းလျှောက်ရင်း၊ လေကောင်းလေသန့်ရှူရင်း၊ ဆိတ်နို့၊ နွားနို့စစ်စစ်နှင့် မုယောဖြင့်လုပ်သည့် တကယ့်ပေါင်မုန့်တို့သာ

စားနေချင်တော့ကြောင်း၊ တမင်လုပ်ယူရသည့် ခံစားချက်များဖြင့်ပြသော ပြဇာတ်များမှာလည်း တကယ့်ခံစားချက်များကို ဖောက်ပြန်သွေဖည်ခြင်းဖြစ်ကြောင်းဖြင့် ပြောပါသည်။

မိဂျကာလည်း သူ့ မကျေနပ်ချက်ကို ရင်ဖွင့်ပါသည်။ အပြုအမူ သရုပ်ခွဲကိရိယာသည် တော်တော်စက်ဆုပ်ဖို့ကောင်းသည့် စက်ကိရိယာဖြစ်ကြောင်း၊ တစ်ခါတုန်းက တွမ်ဆောယားဆိုသည့် သူငယ်ကလေးတစ်ယောက် ရှိခဲ့ဖူးကြောင်း၊ တွမ်ဆောယားကို သူသဘောကျကြောင်း၊ တွမ်ဆောယားတို့ ခေတ်က အပြုအမူသရုပ်ခွဲစက်ကို လိမ်လည်လှည့်ဖြားလို၍ ဝင်ရောက်ခြင်း ဖြစ်ကြောင်း၊ ထိုသို့မှ လိမ်လည်ခြင်းမပြုလျှင် လေးခွတစ်ချောင်းလုပ်ပြီး ထိုကွန်ပျူတာကို ရိုက်ခွဲပစ်မည်ဖြစ်ကြောင်းဖြင့် ပြောပြပြန်သည်။

ကျွန်တော်သည် သူတို့နှစ်ယောက်အား ပြောပြကြောင်း ပြောရပါ သည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော့်အဖို့သော်မူ အနံ့ပြတိုက်နှင့် အမဲသားကင်တု တို့သည် များစွာ အံ့ဩဖွယ်ကောင်းသည့်အရာများမဟုတ်ဟု ထင်နေဆဲ ဖြစ်ပါသည်။

သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့တစ်တွေ အိပ်ရာသို့ ဝင်ခဲ့ကြပါသည်။

ထိုနေ့ညက ကျွန်တော်သည် ဝက်ဝံကြီးတစ်ကောင်ကို တစ်ယောက် တည်း လက်ချည်းသက်သက်ဖြင့် သတ်နိုင်ခဲ့သည်ဟု အိပ်မက်မက်ပါသည်။ အိပ်မက်ထဲ၌ ကျွန်တော်တို့သည် စခန်းမီးပုံကြီးတစ်ခုအနီးတွင်ထိုင်ကာ ဝက်ဝံ သားကို ကင်စားခဲ့ကြပါသည်။ ဝက်ဝံသားမှာ သွေးနံ့၊ မီးခိုးနံ့တို့ဖြင့် မွှေးနေ ပါသည်။

မိဂျကာက ဝက်ဝံသားတုံးကြီးတစ်တုံးကို အားရပါးရ ကိုက်စားနေပါ သည်။ လီလီကမူ ကျွန်တော့်ကို ပြုံးစနဲ့နဲ့ဖြင့် ကြည့်နေပါသည်။

ကျွန်တော်သည် မိဂျကာကိုရော၊ လီလီကိုရော ချစ်ခင်သဖြင့် အိပ်မက် ထဲတွင် အပျော်ကြီး ပျော်နေပါသည်။

အိပ်ရာမှနိုးလာသည့်အခါ၌ မော်လီကျူးလာကဖီးဆိုင်သို့ ကျွန်တော် တို့တစ်တွေ သွားရောက်စားသောက်ကြခြင်းမှာ အိပ်မက်မျှသာဖြစ်ကြောင်းကို သိလာရပါသည်။ ကျွန်တော်တို့သည် ဆိုင်ဘာနက်တစ်ပညာရပ်ကိုချည်း အားကိုးနေကြလျှင် အစစ အဆင်ပြေ ကောင်းမွန်နေမည်မဟုတ်ပါ။

ထို့ကြောင့် ဤဝတ္ထုတိုကလေးကို ကောက်ရေးလိုက်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်တို့အားလုံးသည် ဆိုက်ဘာနက်တစ်ပညာရပ်များကို သတိကြီးစွာထား၍ စောင့်ကြည့်ဖို့လိုပါသည်။ ။

လှလင်အမျိုးသားမဂ္ဂဇင်း၊ ဩဂုတ်၊ ၁၉၈၉။

ခဝါသည်အဘွားအို

ကျွန်တော်တို့အိမ်မှာ ရေဝတီ မဟုတ်သည့် မျိုးမတူဇာတ်ခြားနှင့် သိပ် အဆက်အဆံမရှိလှပါ။ ကျွန်တော်တို့တိုက်ခန်းတွင် ဇာတ်ခြားသူဆို၍ တံခါးစောင့်တစ်ယောက်သာ ရှိပါသည်။ သောကြာနေ့များတွင် သူသည် သူ့'သောကြာဆုကြေး'ကို လာ၍ တောင်းလေ့ရှိပါသည်။ သူသည် ဦးထုပ်ကို ချွတ်ပြီး တံခါးဝတွင် လာရပ်နေပါသည်။ အမေက သူ့ကို ဂရော့ရှင် ခြောက်ပြား ပေးလိုက်ပါသည်။

တံခါးစောင့်အပြင် ကျွန်တော်တို့အဝတ်တွေ လာ၍ယူသည့် ဇာတ်မတူသော ခဝါသည်အမျိုးသမီးများလည်း ရှိပါသေးသည်။ ကျွန်တော် ပြောပြမည့်အကြောင်းမှာ ထိုအထဲမှ ခဝါသည်အမျိုးသမီးတစ်ယောက် အကြောင်း ဖြစ်ပါသည်။

သူမသည် သေးသေးညွက်ညွက်၊ ပါးရေတွန့်နေသည့် အမျိုးသမီးကြီးတစ်ဦးဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်တို့အိမ်သို့လာ၍ အဝတ်လျှော်စဉ်ကတည်းက ပင်လျှင် သူ့အသက်မှာ ၇၀ ကျော်နေပါပြီ။ ရေဝတီအမျိုးသမီးတော်တော်များများမှာ သူ့အရွယ်လောက်ဆိုလျှင် တော်တော်အိုပြီး အင်အားချည့်နဲ့နေပါပြီ။ ကျွန်တော်တို့လမ်းထဲမှ သူ့အရွယ်အမျိုးသမီးတွေဆိုလျှင် ခါးကုန်းပြီး တောင်ငှေးဆောင်နေရပါပြီ။ သို့ရာတွင် ယခုခဝါသည် အဘွားကြီးမှာမူ

သေးညှက်ပိန်ချုံးသည့်တိုင် လယ်သမားဘိုးဘေးအစဉ်အဆက်တို့ ဆင်းသက်လာသည့်ထုံးစံအတိုင်း သန်မာတောင့်တင်းဆဲဖြစ်ပါသည်။ အမေသည် သီတင်းပတ်ပေါင်းများစွာ စုထားသည့် အဝတ်ဟောင်းများကို ရေတွက်၍ သူ့ကို ပေးနေပါသည်။ အဘွားကြီးသည် အဝတ်ဟောင်းထုပ်ကြီးကို သေးငယ်သည့် ပခုံးလေးပေါ်တွင် ထမ်းပြီး အိမ်သို့ ပြန်သယ်သွားပါသည်။ အဘွားကြီးသည်လည်း ကရိုချမနာလမ်းမှာပင် နေပါသည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော်တို့အပိုင်းတွင် မဟုတ်ပါ။ အနောက်ပိုင်းတွင်ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်တို့အိမ်မှဆိုလျှင် တစ်နာရီခွဲလောက်တော့ လျှောက်ရလိမ့်မည် ထင်ပါသည်။

အဘွားကြီးသည် နောက်နှစ်ပတ်လောက်အကြာတွင် လျှော်ပြီးသား အဝတ်များကို လာပို့ပါသည်။ အမေသည် တော်တော်အလျှော်သည်ကို စိတ်တိုင်းမကျပါ။ သူ့ကျမှ စိတ်တိုင်းကျခြင်းဖြစ်ပါသည်။ အဝတ်တိုင်းသည် တိုက်ချွတ်ထားသည့် ဘော်ငွေစင်လို တောက်ပနေပါသည်။ ထိုမျှမက အထည်တိုင်းကို သပ်သပ်ရပ်ရပ် မီးပူတိုက်ထားပါသည်။ သို့တိုင် အခြားသူများထက် ပို၍ အဖိုးအခမယူပါ။ သူမသည် တကယ်ရှာမှရှားသူ ဖြစ်ပါသည်။ အမေသည် ပေးစရာရှိသည့်အခများကို အမြဲတမ်းအဆင်သင့် လုပ်ထားပါသည်။ အဘွားကြီးခမျာ နောက်တစ်ခါ လာတောင်းရလျှင် ခရီးဝေးလွန်းသောကြောင့်ဖြစ်ပါသည်။

ထိုခေတ်က အဝတ်လျှော်ရသည့်ကိစ္စသည် လွယ်ကူသည့်ကိစ္စ မဟုတ်ပါ။ သူနေသည့်ရပ်ကွက်တွင် ရေဘုံပိုင်မရှိပါ။ ထို့ကြောင့် တစ်နေရာမှာ သွား၍ ရေဆွဲရပါသည်။ အဝတ်များ သန့်ရှင်းစင်ကြယ်စေရန်အတွက် အဝတ်လျှော်ဆိုဒါဖြင့် စိမ်ရပါသည်။ ထို့နောက် အိုးကြီးကြီးဖြင့် ပြုတ်ရပါသည်။ နောက်ဆုံးတွင် ကော်တင်ပြီး မီးပူတိုက်ရပါသည်။ မီးပူတိုက်ပြီးဖြစ်သည်အထိဆိုလျှင် အဝတ်တစ်ထည်ကို ဆယ်ကြိမ်လောက် ကိုင်ရပါသည်။ အဝတ်လှန်းသည့်ကိစ္စကလည်း တစ်ဒုက္ခဖြစ်ပါသည်။

သူခိုး ခိုးမည်စိုးသဖြင့် အဝတ်များကို အပြင်တွင် လှန်း၍မရပါ။ ရေညှစ်ထားသည့် အဝတ်စိုများကို မြေတိုက်ခန်းသို့ ယူလာပြီး ကြိုးတန်းများဖြင့် လှန်းရပါသည်။ ဆောင်းတွင်းဆိုလျှင် အဝတ်များမှာ အေးခဲတောင့်တင်း

ပြီး မှန်ကဲ့သို့ ကြွပ်ဆတ်နေပါသည်။ ထိလိုက်သည်နှင့် ကျိုးသွားတော့မည် လား ထင်ရပါသည်။ ထိုအထဲတွင် မြေတိုက်ခန်းကို အသုံးပြုချင်ကြသည့် အခြားခဝါသည်များ၊ အိမ်ရှင်မများနှင့်လည်း စကားများရပါသေးသည်။ အဝတ်လျှော်ရသည့်အခါတွင် အဘွားကြီးတွေ ဘယ်လောက်ဆင်းရဲပင်ပန်း ကြောင်းကို ဘုရားသခင်သာ သိလိမ့်မည်ထင်ပါသည်။

တကယ်ဆိုလျှင် အလျှော်သည်အဘွားကြီးသည် လူအိုရုံတစ်ရုံ၊ သို့မဟုတ် ဘုရားကျောင်းတစ်ကျောင်းတွင် သွားနေနိုင်ပါသည်။ သို့ရာတွင် အဘွားကြီးတွင် မာနနှင့်အလုပ်ကို ချစ်ခင်မြတ်နိုးစိတ်တို့ ရှိပါသည်။ အဘွား ကြီးသည် သူ့အတွက် အခြားသူများသည် ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုး မဖြစ်စေချင်ပါ။ ထို့ကြောင့် သူ့ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးကို သူထမ်းပါသည်။

အလျှော်သည်ကြီးတွင် လူချမ်းသာ သားတစ်ယောက်ရှိပါသည်။ သူ့ အလုပ်အကိုင်ကိုမူ ကျွန်တော် ကောင်းကောင်းမမှတ်မိတော့ပါ။ သားက အမေခဝါသည်ဖြစ်သဖြင့် ရှက်သည်ဆိုပြီး တစ်ခေါက်မျှ မလာပါ။ တစ်ပြား တစ်ချပ်မှလည်း ပေးကမ်းထောက်ပံ့ခြင်းမပြုပါ။ အဘွားကြီးသည် ထိုအကြောင်းကို နာကြည်းခြင်းမရှိဘဲ အေးအေးသက်သာပင် ပြောပြပါ သည်။ တစ်နေ့တွင် သူ့သားအိမ်ထောင်ပြုပါသည်။ သူ့စိတ်ထဲတွင် မယား ကောင်းရသည်ဟု ယူဆပါသည်။ မင်္ဂလာဆောင်ကို ဘုရားရှိခိုးကျောင်း တစ်ကျောင်းတွင် ကျင်းပပါသည်။ သားက သူ့အမေကို မင်္ဂလာဆောင်သို့ မခေါ်ပါ။ သို့ရာတွင် အဘွားအိုသည် ဘုရားရှိခိုးကျောင်းသို့ သွားပြီး သားတော်မောင်က သတို့သမီးအား လက်တွဲလာသည်ကို စောင့်ကြည့်ပါ သည်။

ရက်စက်သော သား၏အပြုအမူသည် ကျွန်တော့်အမေ၏ ရင်ထဲတွင် ကျန်ရစ်ခဲ့ပါသည်။ အမေသည် ထိုအကြောင်းကို ရက်ပေါင်းလပေါင်းများစွာ ပြော၍ မဆုံးတော့ပါ။ သား၏အပြုအမူသည် အလျှော်သည် အဘွားအိုကို စော်ကားရုံမျှမက မိခင်လောကကြီးတစ်ခုလုံးကို စော်ကားခြင်းဖြစ်ပါသည်။

“သားသမီးတွေအတွက် အနစ်နာကော ခံထိုက်ရဲ့လားဆိုတာ စဉ်းစား တယ်။ အမေကတော့ နောက်ဆုံးအချိန်အထိ သားသမီးကို ခင်တွယ်လိုက်ရ တာ။ သူတို့ကတော့ မိဘအပေါ်မှာ နည်းနည်းကလေးမှ ကျေးဇူးတရား

mg30e.com

မသိကြဘူး” ဟု အမေက ပြောတတ်ပါသည်။

တစ်နေ့တွင် ကိုယ့်သားသမီးများသည် မည်သို့ဖြစ်လာမည်ကို မည်သူ ပြောနိုင်မည်နည်း။ သို့တိုင် အမေသည် သူ့သားသမီးများကို ပြုစု စောင့်ရှောက်ရာတွင် တစ်ပြားဖိုးမျှ မလျော့ပါ။ စားကောင်းသောက်ဖွယ် ရှိလျှင် အမေသည် သားတွေသမီးတွေအတွက် သတ်သတ်ဖယ်ထားပြီး သူ့ကိုယ်တိုင်မူ အကြောင်းအမျိုးမျိုးပြု၍ မစားဘဲနေပါသည်။

ထိုနှစ်ဆောင်းမှာ တော်တော်ပြင်းထန်သည့်ဆောင်း ဖြစ်ပါသည်။ လမ်းထွက်လျှင် ဆုပ်ကိုင်ဖျစ်ညှစ်ထားသလို အေးစက်နေပါသည်။ အိမ်ထဲ တွင် ဘယ်လောက်မီးပြင်းပြင်းဖိုထားသည့်တိုင် ပြတင်းပေါက်မှန်များမှာ နှင်းခဲတွေ သီးနေပြီး ထူပိန်းနေပါသည်။ အေးလွန်းသဖြင့် အသေအပျောက် ရှိသည်ဟု သတင်းစာများက ရေးကြပါသည်။ မီးသွေးကလည်း အလွန်ရှား ပါသည်။ အေးလွန်းသဖြင့် မိဘများက ကလေးများကို ကျောင်းသို့ပင် မလွှတ် တော့ပါ။ ပိုလန်ကျောင်းများပင်လျှင် ပိတ်လိုက်ရပါသည်။

ထိုသို့သော နေ့တစ်နေ့တွင် အသက် ၈၀ ခန့်ရှိပြီဖြစ်သည့် အလျော် သည် အဘွားကြီးသည် ကျွန်တော်တို့အိမ်သို့ ရောက်လာပါသည်။ လွန်ခဲ့ သည့် ရက်များအတွင်းက ကျွန်တော်တို့အိမ်တွင်လည်း အဝတ်ဟောင်းတွေ ပုံနေပါသည်။ အမေက နွေးသွားအောင်ဟုဆိုကာ လက်ဖက်ရည်တိုက်ပြီး ပေါင်မုန့်ကျွေးပါသည်။ အဘွားကြီးမှာ မီးဖိုထဲက ခွေးခြေကလေးပေါ်တွင် ထိုင်ပြီး လက်ကို လက်ဖက်ရည်အိုးတွင် ကပ်ထားပါသည်။ သူ့တစ်ကိုယ်လုံး မှာလည်း ခိုက်ခိုက်တုန်နေပါသည်။ သူ့လက်ချောင်းများမှာ အလုပ်ကြမ်းဒဏ် ကြောင့်လား၊ အရိုးအဆစ်ကိုက်ခဲသည့် ရောဂါကြောင့်လား၊ ဘာကြောင့် မှန်းတော့ မသိ၊ အဖုအထစ်တွေဖြစ်ကာ တောင့်နေပါသည်။ လက်သည်း များမှာ ထူးထူးခြားခြား ဖြူဖွေးနေပါသည်။ ထိုလက်များသည် လူသား၏ ခေါင်းမာမှု၊ ခွန်အားရှိသလောက် အလုပ်လုပ်လိုသည့် သူ့ဆန္ဒ စသည်တို့ကို ဖော်ပြနေကြပါသည်။ အမေက အဝတ်ဟောင်းများရေတွက်ပြီး စာရင်းမှတ် နေပါသည်။ ယောက်ျားဝတ်ရုပ်အင်္ကျီများ၊ မိန်းမဝတ်အတွင်းခံများ၊ ဘောင်းဘီများ၊ ဂါဝန်များ၊ ခန်းဆီးများ၊ အိပ်ရာခင်းများ၊ ခေါင်းအုံး စွပ်များ၊ မွေ့ရာစွပ်များ၊ ယောက်ျားဝတ် ဘုရားသွားဝတ်စုံများ စသည်တို့ ဖြစ်ပါ

သည်။ မျိုးမတူဇာတ်ခြားသည့် အလျော်သည်ကြီးသည် ထိုသို့သော ဝတ်တက်ဝတ်စုံများကိုလည်း လျော်ဖွပ်ပေးပါသည်။

အထုပ်ကြီးမှာ အကြီးကြီးဖြစ်နေပါသည်။ ခါတိုင်းထက်ကြီးပါ သည်။ ပခုံးပေါ်သို့ တင်လိုက်သည့်အခါတွင် သူ့တစ်ကိုယ်လုံး အထုပ် အောက်တွင် ပိနေပါသည်။ ပထမသော် အထုပ်ကြီးကြောင့် ယိုင်သွားကာ ကိုယ်ကို မနည်း မတ်နေရပါသည်။ သို့ရာတွင် ဘယ်လျော့လိမ့်မတုံး။ ဘာဖြစ်လို့ မထမ်းနိုင်ရမှာလဲ၊ ဘာဖြစ်လို့ လဲကျရမှာလဲ။ မြည်းတစ်ကောင် ဆိုရင်တော့ ဟုတ်တာပေါ့၊ ဝန်ကို မနိုင်ရင် လဲကျမှာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ လူကတော့ ဘယ်မှာ လဲလိမ့်မတုံး။ ဘုရားက ဖန်ဆင်းထားတဲ့ သတ္တဝါတွေထဲမှာ အမြတ်ဆုံး သတ္တဝါပဲ။

ဆားပွင့်တွေလို ခြောက်သွေ့နေသည့် နှင်းပွင့်များနှင့် အမှုန်တွေ ထနေသည့် အဖြူရောင် လေပွေကြီးထဲတွင် အဝတ်ထုပ်ကြီး မနိုင်တနိုင်နှင့် ယိုင်တိယိုင်တိုင် လျှောက်ထွက်သွားသည့် အဘွားကြီးကိုကြည့်၍ စိုးရိမ် မကင်း ဖြစ်နေပါသည်။ အဘွားကြီးသည် သူတို့ရပ်ကွက်ကို ရောက်အောင် သွားနိုင်ပါဦးမလား မသိပါ။

နှင်းပွင့်တွေကြားထဲ အဘွားကြီးပျောက်သွားသည့်အခါတွင် အမေ သည် သက်ပြင်းချကာ မေတ္တာပို့နေပါသည်။

ထုံးစံအားဖြင့်ဆိုလျှင် အဘွားကြီးသည် အဝတ်များကို နှစ်ပတ် သုံးပတ်အကြာတွင် လာပို့တတ်ပါသည်။ ယခု သုံးပတ်လွန်၍ လေးပတ်၊ ထို့နောက် ငါးပတ်ကြာသွားပါပြီ။ သို့ရာတွင် အဘွားကြီးထံမှ ဘာသတင်းမှ မကြားရပါ။ ကျွန်တော်တို့မှာလည်း အဝတ်အစားတွေ သိပ်မကျန်တော့ပါ။ အအေးဒဏ်က ပို၍ပြင်းထန်လာပါသည်။ တယ်လီဖုန်းကြိုးများမှာ နှင်းတွေ ကြောင့် သုံးလွန်းတင်ကြိုးကြီးတွေလိုဖြစ်နေပါသည်။ သစ်ပင်များမှ သစ်ကိုင်းများမှာလည်း မှန်တွေနှင့် တူနေပါသည်။ နှင်းတွေကျလွန်းသဖြင့် လမ်းများမှာလည်း မညီမညာ ဖြစ်ကုန်ပါသည်။ သနားတတ်သူများက သူဆင်းရဲများအတွက် လမ်းမတွင် မီးဖိုတွေ ဖိုပေးပြီး တတ်နိုင်သူများက အာလူးများကို ဖုတ်ကျွေးကြပါသည်။

ကျွန်တော့်အဖို့မှာမူ အလျော်သည်အဘွားကြီး မပေါ်လာသည့်အတွက်

အကြီးအကျယ် ဒုက္ခရောက်နေပါသည်။ အဘွားကြီးသည် လဲကျပြီး သေသွား ပြီ ထင်ပါသည်။ အဘွားကြီး နောက်ဆုံးလာသွားစဉ်က နိမိတ်မကောင်း။ ကျွန်တော်တို့ပစ္စည်းများကို ဘယ်တော့မှ ပြန်ရတော့မည်မဟုတ်ဟု စိတ်ထဲ တွင် ထင်ခနဲဖြစ်ခဲ့ကြောင်းဖြင့် အမေက ပြောပါသည်။ အမေသည် ရုပ်အင်္ကျီ အစုတ်အပြဲများကို ဖာထေးလျှော်ဖွပ်ပြီး မီးပူတိုက်ပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ သည် ကျွန်တော်တို့အဝတ်တွေ ဆုံးသည့်အတွက်ကြောင့်လည်းကောင်း၊ ကျွန်တော်တို့အား သစ္စာရှိရှိဖြင့် အလုပ်လုပ်သွားသော အဘွားကြီးအတွက် လည်းကောင်း စိတ်မကောင်းဖြစ်နေကြပါသည်။

နှစ်လကျော်ကျော်လောက် ကြာသွားပါသည်။ နှင်းတွေ ပျော်သွားပါ သည်။ သို့ရာတွင် နောက်တစ်ခါ နှင်းခါးတွေကျသဖြင့် နောက်တစ်ကြိမ် အအေးဓာတ် ပြိုဆင်းလာပြန်ပါသည်။ တစ်ညနေ၌ အမေသည် ရေနံဆီမီး အိမ်အနီးတွင် ထိုင်ပြီး အဝတ်ဟောင်းများကို ချုပ်နေပါသည်။ ထိုစဉ် တံခါး ပွင့်လာပြီး အထုပ်ကြီးတစ်ထုပ်နှင့်အတူ အငွေတွေ ဝင်လာသည်ကို မြင်လိုက် ရသည်။ ကျွန်တော်က အဘွားကြီးဆီပြေးသွားပြီး အထုပ်ကြီးကို ကူချပေး၏။ အဘွားကြီးမှာ ယခုအချိန်မှာ ပို၍ပင် ပိန်လို့ကာ ပို၍ပင် ခါးကုန်းသွားလေ ပြီ။ မျက်နှာကလည်း ပို၍ ချုံးကျသွားသည်။ အဘွားကြီးက သူ့ကို အကူအညီ ပေးသည်ကို ငြင်းဆန်သည့်နှယ် ခေါင်းကို ဟိုယမ်းသည်ယမ်း ယမ်းနေ သည်။ စကားပြောသော်လည်း တစ်လုံးမျှ ပီပီသသမရှိပါ။ ကျုံ့ဝင်နေသော ပါးစပ်နှင့် ဖျော့တော့သော နှုတ်ခမ်းများမှ မပီမသသာ ထွက်နေပါသည်။

အတန်ကြာတော့မှ အဘွားကြီးက သူ နာမကျန်းဖြစ်နေကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် ကြာသွားခြင်းဖြစ်ကြောင်းဖြင့် ပြောပါသည်။ သူ ဘာရောဂါဖြစ် သည်ဆိုသည်ကိုမူ ကျွန်တော် မမှတ်မိတော့ပါ။ အလွန် နာမကျန်းဖြစ်နေ သည့်အတွက် မနေနိုင်သူတို့က ဆရာဝန်ခေါ်ပေးပါသည်။ ဆရာဝန်က တတ် နိုင်သလောက် ကုပေးပြီး ဘုန်းကြီးအပင့်ခိုင်းပါသည်။ တစ်ယောက်က သူ သားကို အကြောင်းကြားပေးပါသည်။ သားက အသုဘခေါင်းဝယ်ရန်နှင့် အသုဘစရိတ်အတွက် ပိုက်ဆံပေးလိုက်ပါသည်။ သို့ရာတွင် ဘုရားသခင် သည် ထိုဒုက္ခများလှသော ကံဆိုးသူကို ခေါ်တော်မမူသေးပါ။ အဘွားအို သည် ပြန်၍ နေကောင်းလာခဲ့ကာ မတ်တတ်ရပ်နိုင်သည်နှင့် သူလုပ်နေကျ

ခဝါသည်အဘွားအို

အလုပ်ကို ပြန်လုပ်ပါသည်။ ကျွန်တော်တို့အဝတ်များသာ မကပါ၊ အခြားသောအိမ်များမှ အဝတ်များကိုလည်း ပြန်လျှော်ပါသည်။

“ကျုပ်ဖြင့် အိပ်ရာထဲ လှဲနေလို့ကို မရဘူးတော်။ အဝတ်ပဲလျှော်ချင်နေတာပဲ။ အဝတ်လျှော်နေရရင် တော်တော်နဲ့သေမှာမဟုတ်ဘူး” ဟု အဘွားအိုက ပြောသည်။

အမေက ဆုတောင်းသည့်အနေဖြင့် အမေကြီး အသက် ၁၂၀ ရှည်ပါစေဟု ပြောသည်။

“အမယ်လေး အလုပ်မလုပ်နိုင်ရင် ဒီလောက်တော့လည်း အသက်မရှည်ချင်ပါဘူးတော်။ ခုတောင် သိပ်အားရှိတော့တာမဟုတ်ဘူး။ သူများအပေါ်မှာ ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးကြီး မဖြစ်ချင်ပါဘူး”

အဘွားအိုက လက်ယှက်၍ ဆုတောင်းပြီး ကောင်းကင်ကို မော့ကြည့်သည်။

အိမ်တွင် ပိုက်ဆံအဆင်သင့်ရှိနေသဖြင့် အတော်ပင်ဖြစ်သွားသည်။ အမေက ကျသင့်ငွေကို ရေတွက်၍ ပေးလိုက်၏။ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲတွင်မူ အဘွားအို၏လက်ထဲမှ ပိုက်ဆံပြားများသည် သူ့လိုပင် ဟောင်းနွမ်းသော်လည်း သန့်ရှင်း၍ ဓမ္မိယလဒ္ဒဖြစ်သည်ဟု ထင်ပါသည်။ အဘွားအိုသည် ပိုက်ဆံပြားများကို မှုတ်လိုက်ပြီးနောက် လက်ကိုင်ပဝါဖြင့် ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ထုပ်လိုက်ပါသည်။ ထို့နောက် မကြာမီ အဝတ်ဟောင်းတွေ လာယူမည်ဟု ပြောကာ နှုတ်ဆက်ပြန်သွားပါသည်။

သို့ရာတွင် အဘွားအိုသည် ဘယ်တော့မျှ ပြန်မလာတော့ပါ။ သူ့လာပို့သည့် အလျှော်ထုပ်သည် ဤကမ္ဘာပေါ်တွင် သူ့နောက်ဆုံးလျှော်သွားသည့် အလျှော်ထုပ်ပင်ဖြစ်ပါသည်။ အဘွားအိုသည် ထိုအထုပ်ကို သူ့ပိုင်ရှင်လက်သို့အပ်ပြီးမှ သူ့လုပ်ငန်းကို အဆုံးတိုင်လုပ်ပြီးမှ လူ့လောကကြီးမှ ထွက်ခွာသွားခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ယခုမူ ရိုးဖြောင့်မှုနှင့် တာဝန်သိမှုတို့ကို ထောက်ကူထားသည့် မှန်ကွဲစတစ်စထက်မပိုသော သူ့ခန္ဓာကိုယ်သည် လဲကျသွားခဲ့လေပြီ။ သူ့ဝိညာဉ်သည် အမျိုးမရွေး၊ ဘာသာမရွေး၊ ဤလူ့လောကတွင် မှီတင်းနေထိုင်သွားခဲ့သော လူတို့၏ ဝိညာဉ်ရှိရာဘုံသို့ ရောက်ရှိသွားလေပြီ။

ကျွန်တော်သည် နတ်ဘုံ၊ ဗြဟ္မာ့ဘုံအကြောင်းကို တွေးလိုက်တိုင်း
 မျိုးမတူဇာတ်ခြားသည့် အဘွားအိုအကြောင်းကို တွေးမိပါသည်။ ထိုသို့သော
 ဝီရိယမှ ပေါ်ထွက်လာခြင်းမရှိသည့် လောကဘုံမျိုးကိုလည်း ကျွန်တော်
 စဉ်းစား၍ မရနိုင်ပါ။ ။

သရဖူမဂ္ဂဇင်း၊ နိုဝင်ဘာ၊ ၁၉၉၆။

ဥပုသ်ထွက်

“မရှိဆင်းရဲသားပါခင်ဗျာ။ ဥပုသ်ထွက်စားဖို့ မုန့်ကလေးတစ်ဖွဲလောက် သနားတော်မူကြပါ။ အလ္လာဟ် စောင်မတော်မူပါစေ”

ထပ်ပြန်တလဲလဲ ရွတ်ဆိုနေသောအသံသည် လက်ထောက် ကော် လိပ်တော်မင်းကြီး၏အိမ် မိန်းမဆောင်ဆီသို့ ပျံ့လွင့်လာသည်။ နဂိုကမှ စိတ်ရင်းကောင်းမရှိသည့် ကော်လိပ်တော်မင်းကြီးကတော်သည် ခြူးခြံစောင့် ထိန်းရသည့်ဥပုသ်မှ ထွက်လာသည့်အခါတွင် ပို၍ စိတ်တိုနေသည်။ တစာစာ တောင်းနေသည့်အသံကို ကြားရသည့်အခါတွင်ကား သည်းမခံနိုင်တော့ပြီ။

“အဲ့ဒီ သောက်သူတောင်းစားတွေက တစ်နေ့ကုန် ဘယ်သွားသေနေ ကြမှန်းမသိဘူး။ သူများတွေ ဥပုသ်ထွက်လို့ အေးအေးဆေးဆေးနေတော့ မယ်ဆိုရင် ရောက်လာကြပြီ”

ကော်လိပ်တော်မင်းကြီးကတော်သည် ပါးစပ်မှ တဖျစ်တောက် တောက် ရွတ်နေသည်။

“အလ္လာဟ်ကိုယ်တော်မြတ်ကြီး စောင်မတော်မူပါစေဗျာ” ဟူသော အသံသည် တုန်တုန်ယင်ယင် ထွက်ပေါ်နေသည်။

“နီဆီဘန်ရေ၊ တစ်နေ့ကကျန်တဲ့ အချိုမုန့်တွေ သူတောင်းစားကို ပေးလိုက်စမ်း”

mgyoe.com

အိမ်ဖော်ကောင်မလေး နီဆီဘန်သည် ထိုင်ရာမှထပြီး အောက်သို့ လျှောက်ကျနေသော လည်စည်းပဝါကို ခေါင်းပေါ်သို့ ရစ်တင်ရင်း အိမ်ထဲသို့ ဝင်သွားသည်။

ဘီဂမ်းဆာဘီဘားသည် ဝရန်တာရို သစ်သားကွပ်ပျစ်တစ်လုံးပေါ်တွင် ထိုင်ရင်း လင်တော်မောင်နှင့် သားနှစ်ယောက်ပြန်အလာကို စောင့်နေသည်။ သူ့ရှေ့ဖြူဖွေးသော အခင်းတစ်ခုပေါ်တွင်မူ အရသာရှိသော စားသောက်ဖွယ် ပန်းကန်ပြားကို ပြင်ဆင်ထားသည်။ မီးဖိုထဲတွင် ချက်ပြုတ်ကြော်လှော်နေသည့် နောက်ရောက်လာမည့် စားသောက်ဖွယ်တို့အတွက်ပင် နေရာမရှိတော့ပြီ။ ဘီဂမ်းဆာဘီဘားသည် စက္ကန့်တိုင်း လက်မှနာရီကို ငုံ့ကြည့်နေသည်။ ဥပုသ်ချိန် ကုန်စေချင်ပြီ။ ကွမ်းကလေးတစ်ရိုးလောက် ဝါးချင်လှပြီ။ ဆေးလိပ်ကလေးတစ်ဖွာလောက် ဖွာချင်လှပြီ။

အိမ်ဖော်များသည် ဘီဂမ်းကြီး စိတ်ဆိုးမည်ကို ကြောက်ကြသည်။ သို့ရာတွင် ရမ္မဇမ်ဥပုသ်ရက်အတွင်းတွင်ကား သည်လောက်မဆိုးလှ။ ထိုအခါတွင် ခါးစည်း၍ခံရသူမှာ ကျွန်မကလေးတစ်ပိုင်းဖြစ်နေသော နီဆီဘန်ဖြစ်သည်။ နီဆီဘန်သည် မိဘမဲ့မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်သည့် အလျောက် ဘီဂမ်းကြီး၏ လက်ခုပဲထဲမှရေဖြစ်နေသည်။ တစ်ဆိတ်ရှိလျှင် နီဆီဘန်ကို ရိုက်တတ်သည်။ ရိုက်ရန်အတွက် သူ့အနီးတွင် လက်ကိုင်ရိုးရှည်နှင့် ယပ်တောင်ကြီးတစ်ချောင်းကို အသင့်ချထားတတ်သည်။

“ဟောဒီ သောက်ကောင်မလေးဟာ ဘာမှအသုံးမကျဘူး။ ဘယ်သွားပြီး သေနေလဲဟဲ့၊ ခေါ်နေတာ မကြားဘူးလား။”

နီဆီဘန်သည် ပါးစပ်ကို လျင်မြန်စွာသုတ်ကာ အချိုမုန့်တွေကို ကိုင်ပြီး အိမ်ရှေ့ဝင်းပေါက်သို့ ခပ်သုတ်သုတ် ထွက်လာခဲ့၏။

“ဟဲ့ ကောင်မ ငါ့ကိုလာပြဦးလေ၊ ဘယ်လောက်များသလဲ”

နီဆီဘန်သည် ပြန်လှည့်လာကာ လက်ထဲတွင် ကိုင်လာသည့်မုန့်များကို ပြသည်။

“ဟင် နှစ်ခုပဲရှိတော့သလား” ဘီဂမ်းကြီးက အော်သည်။

“သောက် ကောင်မ၊ ငါကြည့်ခဲ့တုန်းက အများကြီး၊ နင် စားပစ်လိုက်ပြီမဟုတ်လား၊ လာစမ်း ငါကြည့်မယ်”

“မဟုတ်ဘူးရှင်၊ ကျွန်မ မစားဘူးရှင်” ဟု နီဆီဘန်က ပြောသည်။
သို့ရာတွင် ဓာတ်ရောင်ခြည်လိုစူးရှသည့် ဘီဂမ်းကြီး၏ မျက်လုံးများ
သည် နီဆီဘန်၏ပါးစပ်တွင် ပေကျံနေသည့် မုန့်အစအနကို မြင်လိုက်လေ
ပြီ။ ဘီဂမ်းကြီး အကြီးအကျယ်စိတ်ဆိုးကာ ယပ်တောင်ကိုကောက်၍ ယပ်
တောင်ရိုးဖြင့် နီဆီဘန်ကို ရိုက်သည်။

“ကောင်မ၊ လိမ်ပြောဦး ဟင်၊ ဒါ ဥပုသ်စောင့်တာတဲ့လား ဟင်၊
နောက် နာရီဝက်လောက်မှ မစောင့်နိုင်တော့ဘူးလား၊ မှတ်ဦးဟဲ့၊ အစားငမ်းဦး
ဟဲ့၊ ခုတော့ တုတ်အရသာတွေ ပြီးမဟုတ်လား ဟင်”

“အလ္လာဟ်ကိုယ်တော်မြတ်ကြီး စောင်မတော်မူပါစေဗျာ၊ မျက်မမြင်
ဒုက္ခိတကြီးကို ထမင်းကျန် ဟင်းကျန်ကလေး စွန့်ကြဲတော်မူကြပါဗျာ”
လမ်းမမှအသံသည် ပေါ်လာပြန်သည်။

“ကြောက်ပါပြီရှင်၊ နောက်မလုပ်တော့ပါဘူးရှင်၊ ကျွန်မ ကတိပေး
ပါတယ်ရှင်”

“မှတ်ထား၊ နောက်ဒီလိုမလုပ်နဲ့၊ ကောင်မ ကြပ်ကြပ်သတိထား၊
နောက်တစ်ခါဆိုရင် သေပြီလို့သာ အောက်မေ့”

“အလ္လာဟ်ကိုယ်တော်မြတ်ကြီး စောင်မပါစေဗျာ”
လေးတွဲ သောအသံသည် ထွက်ပေါ်လာပြန်သည်။

ဘီဂမ်းဆာဘီဘားသည် စိတ်ရှိလက်ရှိ ရိုက်၍ မောပန်းသွားသည့်
အခါတွင် နီဆီဘန်ကို တွန်းလွှတ်လိုက်သည်။

“သွား၊ သောက်ကောင်မ၊ သူတောင်းစားကို သွားပေးချည်၊ ဟိုမှာ
တောင်းနေတာကြာလှပြီ၊ ရော့ ဒါပါပေးလိုက်”

ဘီဂမ်းကြီးသည် ပန်းကန်ပြားထဲမှ ပဲလှော်တစ်ဆုပ်ကို ကောက်ယူ
ပြီး လှမ်းပေးလိုက်သည်။ နီဆီဘန်သည် သူ့လည်စည်းဖြင့် နှပ်ညှစ်ကာ
တရှုပ်ရှုပ်ငိုရင်း ဝင်းတံခါးဆီသို့ ထွက်လာခဲ့သည်။

*

လမ်းအမည်က လမ်းသစ်၊ ရှေးပဝေသဏီတုန်းကတော့ လမ်းသစ်
ဖြစ်ခဲ့ပေလိမ့်မည်။ ယခုတော့ တစ်လမ်းလုံး ချိုင့်တွေခွက်တွေချည်းပဲ ဖြစ်နေ

သည်။ လမ်းတစ်ဖက်တစ်ချက်က အိမ်တွေကလည်း အိမ်အိုအိမ်ဟောင်းတွေ သာဖြစ်ပြီး တစ်ခါတလေမှသာ လူနေ၍ရသော အိမ်ကောင်းတစ်လုံးတလေ ကို ကြိုးကြားကြိုးကြား တွေ့ရသည်။ လမ်းမှာ ကျယ်သဖြင့် ယာဉ်ရထားတို့ ဖြတ်သွား၍လည်း ရသည်။ ဆေးဆိုးသူများ၊ ရက်ကန်းထောင်သူများ၊ ဘုရား ရုပ်တု ထုသူများနှင့် အခြားသော လက်မှုပညာသည်များက အိမ်ရှေ့ ကွက်လပ်တွင် ထွက်၍ အလုပ်လုပ်ကြသည်။ ပူပြင်းသည့်ညများတွင်ဆိုလျှင် လမ်းမပေါ်တွင် ကြိုးခုတင်တွေ အစီအရီချပြီး အိပ်ကြသဖြင့် ယာဉ်ရထား တို့မှာ သူတို့ကို အဖယ်ခိုင်းပြီး သွားလာကြရသည်။

ရပ်ကွက်နေသူများမှာ အများအားဖြင့် မွတ်စလင်မ်များဖြစ်သည့် အတွက် ထိုရပ်ကွက်ထဲတွင် ဗလီသုံးခုရှိသည်။ မည်သည့်ဆင်းရဲသားမျိုးကို ကောင်းကောင်း ကျွေးသင့်သည်ဆိုသည့်ကိစ္စတွင် ဗလီသုံးခုမှ မော်လဝီ ဆရာကြီးများသည် အမြဲတစေ အငြင်းပွားတတ်ကြသည်။ မော်လဝီဆရာ ကြီးများသည် နေရာတကာတွင် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ပြိုင်နေကြသည်။ ကလေး များကို ကုရ်အာန်ကျမ်းစာသင်ပေးရာတွင်လည်းကောင်း၊ ဂါထာရွတ်ဖတ် ရာတွင်လည်းကောင်း၊ မကောင်းဆိုးဝါးတို့ကို မောင်းနှင်ထုတ်ရာတွင် လည်းကောင်း အချင်းချင်း ပြိုင်နေကြသည်။

ထိုဆင်းရဲသား ရပ်ကွက်ကလေးတွင် ဆင်းရဲသားများကို ခေါင်းပုံ ဖြတ်စားနေကြသူများမှာ ငွေတိုးချေးစားသူ ၂၀ ခန့်တို့သာဖြစ်သည်။ သူတို့မှာ အိမ်အိုတစ်လုံး၏ အထက်ထပ်ရှိ အဟောင်းအမြင်းဆိုင်တစ်ဆိုင်တွင် စုပြုံ၍ နေကြသည်။ သူတို့အားလုံးမှာ အနောက်မြောက်နယ်က လူကြမ်းကြီးတွေ ဖြစ်သဖြင့် အားလုံးက ကြောက်ကြရသည်။ မည်သည့်မိန်းမမျှ သူတို့ရှေ့သို့ တစ်ယောက်တည်း ဖြတ်မသွားရဲ။ တစ်ရပ်ကွက်လုံးမှာ သူတို့အကြွေးနှင့် ကင်းသူဟူ၍မရှိသလောက် ရှားပြီး မတန်တဆ အတိုးများကိုပေးကာ မသေရုံ စားသောက်နေကြရသူတွေချည်းဖြစ်သည်။

နေ့ခင်းဆိုလျှင် သူတို့အိမ်သည် အမြဲတမ်းပိတ်ထားကာ ငွေတိုးချေး စားသူများသည် သားရဲတိရစ္ဆာန်များကဲ့သို့ တစ်မြို့လုံး လှည့်ပတ်သွားလာ နေကြသည်။ ညနေဆိုလျှင် သူတို့သည် ဈေးမှ မုန့်နှင့်အသားကို ဝယ်၍ ပြန်လာတတ်ကြသည်။ သူတို့ပြန်လာလျှင် အသားကို ဒယ်အိုးတစ်လုံးတွင်

စုပေါင်းချက်ကာ ထိုဒယ်အိုးထဲမှာပင် အတူနှိုက်စားကြသည်။ အရိုးတွေကို အသားတစ်မျှင်မျှမကျန်အောင် စုပ်ပြီး အောက်လမ်းမပေါ်သို့ ပစ်ချကြသည်။ ခွေးလေခွေးလွင့်များက အောက်ကစောင့်ပြီး အရိုးများကို လုယက်စား သောက်ကြသည်။ ခွေးများ တစ်ကောင်တစ်ကောင် ကိုက်ခဲသံ၊ မာန်ဖီသံ တို့ကို ညဉ့်နက်သန်းခေါင်တိုင်အောင် ကြားနေရသည်။

စား၍ဝသည်နှင့် သူတို့စာရင်းစာအုပ်ကိုလှန်ကာ တစ်ပြားကို နှစ်ပြား မှတ်ပြီး ရေတွက်ကြသည်။ စာရင်းသွင်းကြသည်။ ထို့နောက် တမာကူအိုး ကြီးများကို ယူကာ အခန်းထောင့်ရှိ ညစ်ပတ်သော အိပ်ရာပေါ်တွင်လှဲပြီး တမာကူ ရှုကြသည်။ သူတို့အထဲက အငြိမ်မနေနိုင်သူတို့မှာ မြို့ထဲသို့ အပျင်း ပြေ လျှောက်လည်ကြသည်။

သူတို့သည် မွတ်စလင်မ်ဘာသာရေးထုံးစံက တားမြစ်ထားသော ငွေတိုးချေးစားသည့်အလုပ်ကိုလုပ်ကာ ဆင်းရဲသားများထံမှ အတင်းအဓမ္မ ဖျစ်ညှစ်ယူကြသော်လည်း ဥပုသ်စောင့်ခြင်း၊ ဗလီတက်ခြင်း စသည်တို့ကိုမူ မှန်မှန်လုပ်ကြသည်။ ယခုအချိန်မှာမူ ရမ္မဇာန်ဥပုသ်လဖြစ်သဖြင့် သူတို့သည် ဝမ်းဗိုက်ဆာလောင်လျက်၊ ရေငတ်လျက် အလုပ်မှအိမ်သို့ ခပ်စောစောပြန် လာကြသည်။ နေမဝင်မီ ညနေစောင်းအချိန်များကလည်း ရှည်ကြာလှပါဘိ။ အချို့က ထမင်းချက်ကြသည်။ အချို့က ဝရန်တာထွက်၍ လမ်းသလား ကြသည်။ အချို့က စောင်းငဲ့ကာ အနီးပတ်ဝန်းကျင်ရှိ ခေါင်းမြီးခြုံ အမျိုး သမီးများကို ချောင်းကြည့်ကြသည်။ အချို့က လမ်းသွားလမ်းလာများကို ညစ်ညမ်းစွာ နောက်ပြောင်နေကြသည်။ သို့ရာတွင် သူတို့အားလုံးသည် အနီးရှိဗလီမှ ဝတ်ပြုသံကို နားစွင့်နေကြသည်။ တစ်နေ့တာ ဥပုသ်ထွက်ချိန် ကို ကြေညာသည့် အာဇမ်ပေးသံကိုသာ အာရုံစိုက်နေကြသည်။

ငွေတိုးချေးစားသူများနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်အိမ်ခန်းမှာ သူတို့ဆူညံ သောင်းကျန်းလွန်းသဖြင့် အိမ်ငှားမြဲသည်ဟူ၍ မရှိ၊ အမြဲလိုလို လစ်လပ်နေ တတ်သည်။ သို့ရာတွင် ထိုရပ်ကွက်တွင် လူသစ်ဖြစ်သည့် အဂါအလီကမူ ထိုမျှကြီးသည့်အိမ်ကြီးတစ်အိမ်ကို တစ်လလျှင် ငွေ ၂၀ ဖြင့် ငှား၍ ရလိုက် သဖြင့် ဟန်ကျပြီဟု တွက်လိုက်သည်။ အိမ်ကြီးက ဈေးနှင့်လည်း နီးသည်။ အလီသည် နောက်ထပ် ဘာမျှစုံစမ်းမေးမြန်းခြင်းမပြုတော့ဘဲ ထိုအိမ်သို့

သူ့အမေ၊ သူ့ဇနီးနှင့် သူ့သားငယ်ကလေးကိုခေါ်ကာ တစ်ခါတည်း ပြောင်းလာခဲ့သည်။

သူ့ဇနီး နာဆီမာကလည်း အိမ်ကို သဘောကျကာ ရောက်သည်နှင့် ပစ္စည်းများကို နေရာချသည်။ ထိုနေ့ညနေ၌ နာဆီမာသည် အပေါ်ထပ်ပြတင်းပေါက်တွင်ရပ်ကာ လမ်းထဲမှ ကလေးတွေ ကစားနေကြသည်ကို လှမ်းကြည့်နေသည်။ သူ့ယောက္ခမကြီးလည်း ပြတင်းပေါက်အနားသို့ ရောက်လာသည်။ သို့ရာတွင် ယောက္ခမကြီးသည် အလန့်တကြားအော်၍ နောက်သို့ ဆုတ်လိုက်၏။

“အလိုလေးတော်၊ ပထန်ကြီးတွေပါကလား၊ နည်းတဲ့လူကြီးတွေ မဟုတ်ဘူး၊ တို့ကိုကြည့်နေလိုက်တာ မျက်လုံးတွေက ကျွတ်ကျတော့မယ့် အတိုင်းပဲ၊ တို့ကိုကြည့်ပြီး ရယ်နေကြတယ်”

နာဆီမာကလည်း ထိုပထန်များကို မြင်ပြီးဖြစ်သည်။ ပထန်များသည် ဝရန်တာပေါ်မှနေ၍ သူ့ကို လှမ်း၍ နောက်ပြောင်နေကြသည်။ သူတို့ကိုကြည့်နေမှန်း သိသည့်အခါတွင် ပထန်များသည် ပို၍ ကျယ်လောင်စွာ ရယ်မောကာ ပို၍ အသံကျယ်လာကြသည်။

“ဟဲ့ သမီး တံခါးပိတ်လိုက်စမ်း၊ ဒီအိမ်ကလည်း ဘာမှမလုံခြုံပါကလား၊ အလီကလည်း ဘယ်လိုအိမ်ကိုများ ငှားပါလိမ့်၊ ဒီမှာ နှစ်ရက်လောက်နေရရင် ငါသေလိမ့်မယ်ထင်တယ်”

နာဆီမာကမူ ဘာမျှပြန်မပြော၊ ပထန်များကို ဂရုမစိုက်သည့်နှယ် သူတို့ဘက်ကို ပြန်၍ စိုက်ကြည့်နေသည်။

“ယောက်ျားတွေ ကဲကြတာလည်း အဆိုးမဆိုနဲ့လေ။ မိန်းမတွေကိုက အရှက်မှမရှိတာ”

သူ့ယောက္ခမကြီးက ပြောသည်။

*

နှစ်ပေါင်းအတန်ကြာလာသည့် ယခုအချိန်တွင်မူ အလီနှင့် နာဆီမာတို့၏ လင်မယားဆက်ဆံရေးမှာ အေးစက်စက်ဖြစ်လာခဲ့ကြသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်ကို သူတို့ထုံးစံအတိုင်း ငယ်စဉ်ကတည်းက စေ့စပ်ပေးခဲ့ကြသည်။

သို့ရာတွင် အရွယ်ရောက်လာသည်နှင့် သူတို့သည် လူကြီးများမသိအောင် စာချင်း အဆက်အသွယ်လုပ်ကာ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် မေတ္တာ သက်ဝင်လာခဲ့ကြသည်။ အလီက သူ့ဇနီးလောင်းကို ကျောင်းထားရန် ဆွေမျိုး များကို ပူဆာသည်။

တက္ကသိုလ်သို့ ရောက်သည့်အခါတွင် အလီသည် မိမိတို့တိုင်းပြည် လွတ်လပ်ရေးအတွက် ရှေ့ဆောင်ရှေ့ရွက်ပြုသည့် မျိုးချစ်လူငယ်တစ် ယောက် ဖြစ်လာခဲ့သည်။ မိမိတိုင်းပြည်မှ လယ်သမားများ ဆင်းရဲချွတ်ခြုံ ကျမှု၊ မြေရှင်တို့၏ သွေးစုပ်ခြယ်လှယ်မှု၊ မြို့မှ အလုပ်သမားများ၏ ဆင်းရဲ မှု၊ အရင်းရှင်တို့၏ ဝိသမလောဘဇောတိုက်မှု စသည်တို့ကို ဖော်ထုတ်ဝေဖန် ရာတွင် အလီသည် ရှေ့ဆုံးတန်းမှပါခဲ့ကာ စကားပြောကောင်းသူတစ်ဦး အဖြစ် လူသိများလာခဲ့သည်။ ကျောင်းသားများသည် သူ့ကို အနာဂတ် နိုင်ငံရေးခေါင်းဆောင်တစ်ဦးအဖြစ် ကြည်ညိုလေးစားကြသည်။

နာဆီမာအဖို့လည်း အလီသည် သူ့ရဲကောင်းတစ်ဦးဖြစ်နေသည်။ သတင်းစာများတွင် အလီ၏နာမည်ကို မကြာခဏ တွေ့ရသည့်အခါတွင် နာဆီမာ ဂုဏ်ယူသည်။ သူ့သူငယ်ချင်းများ၊ အတန်းဖော်များ၏ ဆွေမျိုးစု များထဲတွင် အလီလိုလူမျိုးတစ်ယောက်မျှမရှိ။ ထို့ကြောင့် နာဆီမာသည် အလီနှင့် အိမ်ထောင်ကျသည့်အခါတွင် ဒုက္ခသုခတို့ကို ရင်ဆိုင်ရန် အသင့် ပြင်ထားသည်။ နာဆီမာသည် နဂိုက အသိဉာဏ်ထက်မြက်ပြီး တက်ကြွ သည့် မိန်းကလေးတစ်ဦးဖြစ်သဖြင့် အရိပ်ပြရုံနှင့် အကောင်ထင်တတ်သူ တစ်ဦးဖြစ်သည်။ မကြာမီတွင် နာဆီမာသည် အိန္ဒိယပြည်ကြီး၏ ပြဿနာ များကို နားလည်သဘောပေါက်စပြုလာကာ အိန္ဒိယပြည်ကြီး၏ လွတ်လပ် ရေးအတွက် စိတ်အားထက်သန်နေတတ်သည်။ လွတ်လပ်ရေးပန်းတိုင်ကို သူ မျက်ခြည်မပြတ်၊ တိုင်းပြည်၏ လွတ်လပ်ရေးအတွက်ဆိုလျှင် အသက် ကိုပင် စွန့်လွှတ်ရန် ဝန်မလေးသည့်အထိ တက်ကြွနေသည်။

ဝိဇ္ဇာနောက်ဆုံးနှစ် စာမေးပွဲများကို အလီဖြေဆိုပြီးနောက် များမကြာမီ သူတို့နှစ်ယောက် လက်ထပ်လိုက်ကြသည်။ ထို့နောက်တွင် အလီက ဥပဒေ သင်တန်းတက်သည်။ လက်ထပ်ပြီးသည့်နောက်တွင် အလီသည် နိုင်ငံရေး ကို များစွာ စိတ်ဝင်စားဟန် မပြတော့ဘဲ တစ်ခါတစ်ရံ မိတ်ဆွေများနှင့်

ငြင်းခုံခြင်း၊ အပျင်းပြေ နိုင်ငံရေးစကားပြောခြင်းတို့လောက်သာ တွေ့ရသဖြင့် နာဆီမာ အံ့အားသင့်နေသည်။ အလီတွင် ဥပဒေသင်တန်း တက်နေရသဖြင့် အချိန်မရသောကြောင့်သာ ဖြစ်မည်။ တစ်နေ့တွင်မူ လွတ်လပ်ရေးတိုက်ပွဲတွင် ရှေ့ဆုံးမှ မားမားမတ်မတ် ပါဝင်လာလိမ့်မည်ဟု နာဆီမာ မျှော်လင့်ထားခဲ့သည်။

သို့ရာတွင် လက်တွေ့တွင်မူ ထိုသို့မဟုတ်။ နာဆီမာ၏ နိုင်ငံရေး စိတ်ဓာတ်က တစ်နေ့တခြား ပြင်းထန်ထက်သန်လာသလောက် အလီ၏ နိုင်ငံရေးစိတ်ဓာတ်မှာ တစ်နေ့တခြား ကျဆင်းယုတ်လျော့လာခဲ့သည်။ နာဆီမာက သိချင်တာရှိ၍ မေးလျှင်လည်း စကားလမ်းကြောင်းကို လွှဲပစ်လိုက်တတ်သည်။ “ကိုယ်တို့မှာ သားသမီးရတော့မယ်လေ။ ဒါတွေကို ဦးနှောက်ခြောက်ခံ တွေးမနေနဲ့” ဟု တစ်ခါတစ်ရံ ပြောတတ်သည်။ ကလေးမွေးလာသည့်အခါတွင်လည်း “ကလေးက သိပ်ငယ်သေးတယ်။ တခြားဟာ တွေကို အာရုံစိုက်မနေနဲ့၊ ကလေးကို ဂရုစိုက်” ဟု ပြောလာတတ်သည်။ ကလေး အခါလည်သားရောက်လာ၍ နာဆီမာက နိုင်ငံရေးအကြောင်းကို မေးလာသည့်အခါတွင်လည်း “ကိုယ့်မှာ ဥပဒေစာမေးပွဲ ဖြေရဦးမယ်၊ ဒါတွေကို မစဉ်းစားအားသေးဘူး” ဟုဆိုသည်။ ထို့နောက်တွင်လည်း “ကိုယ့်မှာ အလုပ်ရှာရဦးမယ်၊ ဒါတွေကို မစဉ်းစားအားသေးဘူး” ဟု ပြောတတ်ပြန်သည်။

သို့ရာတွင် ကိုယ့်အကြောင်းကို ကိုယ့်မိန်းမ မသိအောင် မည်မျှ ကြာကြာ ဖုံးထားနိုင်မည်နည်း။ အပြင်တွင် မိတ်ဆွေများနှင့်တွေ့လျှင် အလီသည် အိမ်ကို အကြောင်းပြသည်။ ထို့ကြောင့် မိတ်ဆွေများက သူတို့သူငယ်ချင်းသည် မယားကို ကြောက်နေရပြီဟု ထင်ကြသည်။ သို့ရာတွင် အိမ်တွင်မူ သူ့အကြောင်းပြချက် ရှာ၍မရနိုင်။ နောက်ဆုံးတွင် နာဆီမာသည် သူ့ယောက်ျား၏အကြောင်းကို ကောင်းကောင်းသိသွားသည်။ လက်စသတ်တော့ သူ့ယောက်ျားသည် လေလုံးထွားပြီး ဘာမျှ ထိထိရောက်ရောက် လုပ်ရဲသူ မဟုတ်မှန်းကို သိသွားသည်။

သို့ဖြင့် နောက်ဆုံးတွင် အလီ၌ အပေါင်းအသင်းဟောင်းတွေ မရှိတော့ဘဲ ရှေ့နေပေါက်စလေးတွေ၊ ပိုက်ဆံကို မရရသည့်နည်းဖြင့် ရှာမည့်

mgyoe.com

ဥပုသ်ထွက်

ဆိုသည့် အစိုးရအရာရှိ ပေါက်စလေးတွေလောက်သာ အပေါင်းအသင်း ရှိတော့သည်။ သူသည် နာဆီမာကိုလည်း ဘဝင်မကျနိုင်ဘဲဖြစ်နေသည်။ နာဆီမာသည် သူ့အကြောင်းကို သိသွားပြီ၊ သူ့ကို အထင်သေးသွားပြီ ဆိုသည်ကို သူ ရိပ်မိဟန်တူသည်။ နာဆီမာက အေးစက်စက်လုပ်နေသည့် အခါမျိုးတွင် အလီသည် သူ့မျက်နှာ ချောချောလှလှကလေးကို ဆွဲရိုက် ပစ်လိုက်ချင်သည်။ သူ့ကို အော်ကြီးဟစ်ကျယ်နှင့် ပြန်လှန်ပြောလျှင်၊ နင်ပဲဆပြောလျှင်ပင် ထိုမျှလောက် နာမည်မထင်။

တဖြည်းဖြည်းနှင့် ဥပုသ်ထွက်ချိန်သည် နီးလာလေပြီ။ ငွေတိုးချေးစား သူတွေလည်း လူစုံရောက်ကြပြီ။ အချို့က ဝရန်တာတွင် တက်ရပ်နေကြပြီး အချို့က လက်ဖက်ရည်ကျိုနေကြသည်။

နာဆီမာသည် ပြတင်းပေါက်တွင်ရပ်ပြီး လမ်းမကို လှမ်းကြည့်နေ သည်။ အိမ်သစ်သို့ သူတို့ပြောင်းလာသည်မှာ နှစ်လလောက်ရှိသွားပြီ။ ပထန် များသည်လည်း နာဆီမာကို မြင်နေကျဖြစ်နေပြီ။ နာဆီမာက သူတို့ လှောင် ပြောင်သရော်ကြသည်ကို ဥပေက္ခာပြုထားသဖြင့် သူ့ကိုလှောင်ပြောင်ခြင်း မပြုတော့ပြီ။ ယခုအချိန်တွင် သူတို့သည် ဗလီမှ အာဇမ်ပေးမည့်အချိန်ကို သာ စောင့်မျှော်နေကြသည်။

ထိုစဉ် သူတောင်းစားအိုကြီးတစ်ယောက်သည် စမ်းတဝါးဝါးဖြင့် လမ်းကြားကလေးတစ်ခုထဲမှ လမ်းမပေါ်သို့ ထွက်လာသည်။ သွက်ချာပါဒ လိုက်ထားသဖြင့် သူ့တစ်ကိုယ်လုံးသည် တုန်တုန်ချည့်ချည့် ဖြစ်လျက်ရှိကာ တောင်ဝှေးကိုအားပြုပြီး အနိုင်နိုင် လမ်းလျှောက်လာရသည်။ သူသည် လမ်း တစ်ဖက်ကို ဖြတ်ကူးနေသည်။ နာဆီမာတို့ အိမ်ဘက်သို့ရောက်လျှင် အုတ်နံရံကို မှီပြီး ရပ်နေသည်။

နာဆီမာနှင့်အတူ ပြတင်းပေါက်တွင်ရပ်ကာ လမ်းမသို့လှမ်းကြည့်နေ သည့် သားငယ်က...

“ကြည့်စမ်း မေမေ၊ သူတောင်းစားကြီးရဲ့လက်ထဲမှာ ကိုင်ထားတာ ဘာလဲမသိဘူးနော်”

“မသိပါဘူးကွယ်၊ စားစရာတစ်ခုခုဖြစ်မှာပေါ့”

“ဒါဖြင့် ဘာဖြစ်လို့ မစားသေးတာလဲ မေမေ”

“ဥပုသ်စောင့်နေလို့ဖြစ်မှာပေါ့၊ သူလည်း အာဇာနည်စောင့်နေတာ ဖြစ်မှာပေါ့”

“မေမေကော ဘာဖြစ်လို့ ဥပုသ်မစောင့်တာလဲဟင်”

နာဆီမာသည် သားငယ်ကို ပြုံး၍နဲ့ကြည့်ပြီး ခေါင်းခါပြသည်။

“ဒါဖြင့် ဖေဖေကော သူ ဥပုသ်စောင့်နေတယ်လို့ ဘာဖြစ်လို့ ကော်လိပ်တော်ကြီးကို ပြောနေတာလဲဟင်။ ဖေဖေကော တကယ် ဥပုသ်စောင့်သလားဟင်”

နာဆီမာသည် ဘာမျှမဖြေသေးဘဲ အတန်ကြာ တွေးနေသည်။

“သားဘာသာ မေးကြည့်ပေါ့”

“နေပါဦး၊ မေမေကော ဘာဖြစ်လို့ ဥပုသ်မစောင့်တာလဲဟင်”

“သားမစောင့်လို့ မေမေလည်း မစောင့်တာပေါ့ကွယ်” ဟု နာဆီမာ ဖြေသည်။

“ဒါကတော့ သားက ငယ်သေးတာကိုး၊ သားတို့ လူကြီးဖြစ်လာလို့ ဥပုသ်မစောင့်ရင် ငရဲကို သွားရမှာတဲ့၊ ဘွားဘွားကြီးက ပြောတယ်။ မေမေ ငရဲဆိုတာကော ဘယ်လိုနေသလဲဟင်”

“ငရဲဆိုတာ ဟိုမှာမြင်ရဲ့လား၊ မေမေတို့အိမ်ရှေ့မှာ”

နာဆီမာက စိတ်တိုတိုနှင့် ပြောလိုက်သည်။

“ဘယ်မှာလဲမေမေ၊ ဘယ်မှာလဲ”

ကလေးက စိတ်အားထက်သန်စွာဖြင့် ဟိုဟိုသည်သည် ကြည့်သည်။

“ဟိုမှာလေ၊ မျက်မမြင်သူတောင်းစားကြီး ရပ်နေတဲ့နေရာမှာ၊ ဟောဟိုက ဆေးဆိုးသမားတွေ၊ ရက်ကန်းသည်တွေ၊ ဘုရားကားရေးသူတွေ နေတဲ့နေရာမှာ”

“ဘွားဘွားကြီးကပြောတော့ ငရဲမှာ မီးတောက်တွေရှိတယ်တဲ့”

“ဟုတ်တယ် မီးတောက်တွေရှိတယ်။ ဒါပေမဲ့ ငရဲမှာရှိတဲ့ မီးတောက်တွေက မေမေတို့ မီးဖိုချောင်ထဲမှာရှိတဲ့ မီးတောက်တွေနဲ့ မတူဘူး။ ငရဲမှာရှိတဲ့ မီးတောက်တွေက အငတ်မီးတောက်တွေ၊ အဲဒီမှာ စားရသောက်ရတာလည်း သိပ်ဆင်းရဲတယ်။ တစ်ခါတလေမှာ ဘာမှတောင် မစားရဘူး။ လူတွေက သိပ်ပင်ပန်းပန်း လုပ်ကြရတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဝတ်တော့ စုတ်ပြတ်”

နေတဲ့ အဝတ်အစားတွေ ဝတ်ကြရတယ်။ သူတို့နေတဲ့ အိမ်ကလေးတွေက လည်း ကျဉ်းကျဉ်းကျပ်ကျပ်ကလေးတွေ၊ နံစော်မည်းမှောင်လို့။ တစ်အိမ်လုံး ကြမ်းပိုးတွေ သန်းတွေ ပြည့်လို့။ ပြီးတော့ ငရဲမှာနေရတဲ့ ကလေးတွေမှာ လည်း ကစားစရာအရပ်တို့ ဘာတို့ရယ်လို့ မရှိဘူး။”

“သားသူငယ်ချင်းကာလူးမှာ အရပ်တွေမရှိဘူး မေမေ၊ အဲလိုဆို ကာလူးဟာလည်း ငရဲမှာနေရတာပေါ့နော်”

“ဟုတ်တာပေါ့”

“ကောင်းကင်ဘုံဆိုတာကကော ဘယ်မှာလဲမေမေ”

“ကောင်းကင်ဘုံဆိုတာ သားနေတဲ့နေရာပေါ့။ မေမေတို့နေတဲ့နေရာ ပေါ့။ အိမ်ကြီးတွေကလည်း အကျယ်ကြီးတွေ၊ သန့်သန့်ရှင်းရှင်း။ စားစရာ တွေကလည်း အများကြီး။ ထောပတ်ရှိတယ်၊ နွားနို့ရှိတယ်၊ ကြက်ဥ ရှိတယ်။ သစ်သီးရှိတယ်၊ အသားရှိတယ်။ ကလေးတွေမှာ အဝတ်အစား လှလှကလေး တွေ ရှိတယ်၊ ကစားစရာတွေရှိတယ်၊ အိုက်စကရင်လည်း ရှိတယ်”

“ဒါဖြင့်ရင် လူတွေအားလုံး ဘာဖြစ်လို့ ကောင်းကင်ဘုံမှာ မနေရတာ လဲ မေမေ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကောင်းကင်ဘုံကို အရင်ရောက်နှင့်နေတဲ့ လူတွေက နောက်လူတွေကို လာခွင့်မပေးလို့ပေါ့ သားရဲ့။ သူတို့က အဲဒီ နောက်လူတွေကို ပင်ပင်ပန်းပန်း အလုပ်လုပ်ခိုင်းပြီး ငရဲကို အတင်းတွန်းချ လို့ပေါ့”

“ဒါနဲ့ နောက်တော့ မျက်စိလည်း မမြင်ကြတော့ဘူးပေါ့”

“ဟုတ်တယ်သား၊ ငရဲကလူတွေဟာ မျက်စိမမြင်ကြဘူး”

“ဒီလိုဆို သူတို့ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ထမင်းစားသလဲဟင်”

ထိုစဉ် ဗလီဘက်မှ အာဇမ်ပေးသံကို ကြားရသည်။ ထိုအသံနှင့်အတူ ယနေ့ ဥပုသ်ထွက်ချိန် ရောက်ပြီဖြစ်ကြောင်း အချက်ပေးသည့် ဝါးပိုးခေါက် သံကို ကြားရသည်။

ငွေတိုးချေးစားသည့်သူများသည် လက်ဖက်ရည်စားပွဲသို့ ခပ်သုတ် သုတ် သွားကြသည်။

မျက်မမြင်သူတောင်းစားအဘိုးအိုသည် သူ့ကိုလည်း အကြွင်းအကျန်

ကလေး ကျွေးကြရန် တောင်းရမ်းနေသည်။

အဘိုးအိုသည် လက်ထဲတွင်ရှိသည့် အချိုမုန့်ကလေးနှစ်ခုကို ပါးစပ်ထဲသို့ သွင်းသည်။ သို့ရာတွင် လေဖြတ်နေသဖြင့် တုန်တုန်ချည့်ချည့် ဖြစ်နေသောကြောင့် မုန့်များသည် ပါးစပ်ထဲသို့မရောက်ဘဲ အောက်သို့ ကျသွားကြသည်။ အဘိုးအိုသည် တုန်တုန်ယင်ယင်ဖြင့် ဒူးထောက်ထိုင်ကာ ကျသွားသောမုန့်ကို စမ်း၍ ရှာနေသည်။ သူ့လက်က မုန့်နားသို့ ရောက်ခါနီးတွင် ခွေးတစ်ကောင်ပြေးလာကာ မုန့်ကို ကောက်ဟပ်သွားသည်။ သို့ဖြင့် ခွေးတွေ တစ်ကောင်ပြီးတစ်ကောင် ရောက်လာကြသည်။ သူက ခွေးများကို မောင်းထုတ်နေသည့်တိုင် ခွေးများက ထွက်မသွားဘဲ သူ့ကို ဝိုင်းဟောင်နေကြသည်။ အဘိုးအိုသည် ဆာလောင်ခြင်းကြောင့်လည်းကောင်း၊ စိတ်ပျက်အားငယ်ခြင်းကြောင့်လည်းကောင်း မြေကြီးပေါ်သို့ လဲကျသွားကာ ကလေးငယ်တစ်ယောက်သဖွယ် ငိုနေသည်။ ဝရန်တာမှ ပထန်နှစ်ယောက်သည် ထိုရှုခင်းကို သဘောကျကာ တဟားဟား ရယ်မောနေကြသည်။

“မေမေ” ဟုဆိုကာ ကလေးငယ်သည် ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်ဖြင့် အမေ့နောက်ကွယ်တွင် လာရပ်သည်။ ကလေးငယ်အဖို့ ပထမဆုံးအကြိမ် ငရဲ၏ အဓိပ္ပာယ်ကို သဘောပေါက်သွားလေပြီ။

“လူယုတ်မာတွေ” ဟု နာဆီမာက ပထန်တွေကို လှမ်းကြည့်ရင်း ပါးစပ်မှ တိုးတိုးရွတ်လိုက်သည်။

“မေမေ” ဟု ကလေးက ကြောက်ကြောက်ဖြင့် ထပ်ခေါ်သည်။

နာဆီမာသည် ကလေးငယ်ကို ကောက်၍ချီလိုက်ပြီး မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်ကာ -

“ဒီမှာသား၊ မေမေပြောတာ နားထောင်၊ သားကြီးလာရင်လေ ဘယ်သူမှ ငရဲမှာ မနေရအောင် လုပ်ရမယ်နော်၊ လုပ်မယ်မဟုတ်လား”

“မေမေကော မလုပ်ဘူးလားဟင်”

“မေမေလား။ မေမေက လုပ်နိုင်တော့မှာမဟုတ်ပါဘူး သားရယ်။ မေမေက ဒီအကျဉ်းထောင်ကြီးထဲမှာပဲ အိုသေရတော့မှာပါ”

“မေမေ မအိုသေးပါဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့အိုရမှာလဲ။ မေမေက ဘွားဘွားကြီးနဲ့မှမတူတာ၊ ဘယ်မှာအိုလို့လဲ။ မေမေ မပါဘူးဆိုရင် သားတစ်ယောက်

ဥပုသ်ထွက်

တည်း ဖြစ်နေမှာပေါ့”

“ဪ ဟုတ်တယ်သား၊ သားနဲ့အတူ မေမေလည်း လိုက်မှာပေါ့
နော် နော်”

ရွှေဝတ်မှုန်မဂ္ဂဇင်း၊ မေ၊ ၁၉၉၃။

အိန္ဒိယအမျိုးသမီးစာရေးဆရာ Rashid Jahan ၏
Iftari ကို ပြန်ဆိုသည်။

နံ့ကောင်နှင့် ပုရွက်ဆိတ်

ကျွန်တော်ငယ်ငယ်တုန်းက လာဖွန်တိန်၏ ပုံပြင်အချို့ကို အလွတ်ကျက်ရပါသည်။ ပုံပြင်များ၏ ဥပဒေသတို့ကိုလည်း ရှင်းပြပါသည်။ ထိုပုံပြင်များထဲတွင် နံ့ကောင်နှင့် ပုရွက်ဆိတ်ပုံပြင်လည်း ပါပါသည်။ မပြည့်စုံသော လောကကြီးတွင် လုံ့လဝီရိယသည် အကျိုးကျေးဇူးခံစားရပြီး ပေါ့ပေါ့လွင်လွင်နေခြင်းသည် ဒုက္ခရောက်တတ်သည်ဟူသော အသုံးဝင်သည့် သင်ခန်းစာကို ငယ်ရွယ်သူတို့ နားလည်သဘောပေါက်အောင် ရည်ရွယ်သည့် ပုံပြင် ဖြစ်ပါသည်။ (ဤနေရာတွင် လူတိုင်းလိုလို အတိအကျမဟုတ်သည့် တိုင် နည်းနည်းပါးပါး သိနေကြသည်ဟု ထင်ရသောအရာကို ပြန်ပြောရသဖြင့် တောင်းပန်ပါသည်။) ထိုပုံပြင်ကလေးထဲ၌ ပုရွက်ဆိတ်သည် ဆောင်းတွင်းအတွက် ရိက္ခာများကို တစ်နေ့လုံး ကြိုးစားပမ်းစား စုဆောင်းနေစဉ် နံ့ကောင်မှာ မြက်ရွက်ကလေးတစ်ရွက်ပေါ်တွင်နားပြီး တေးသီချင်းဆိုနေပါသည်။ ဆောင်းရာသီရောက်လာသည့်အခါ ပုရွက်ဆိတ်မှာ စားရေရိက္ခာ လုံလောက်စွာ ရှိနေပါသည်။ သို့ရာတွင် နံ့ကောင်တွင်မူ ဟာလာဟင်းလင်း ဖြစ်နေသော ရိက္ခာတိုက်သာရှိပါသည်။ နံ့ကောင်သည် ပုရွက်ဆိတ်ထံရောက်လာပြီး အစာနည်းနည်းတောင်းပါသည်။ ပုရွက်ဆိတ်က မှတ်သားဖွယ်အဖြေကို ပေးပါသည်။

mgyoe.com

နံကောင်နှင့် ပုရွက်ဆိတ်

“နွေရာသီတုန်းက အသင် ဘာလုပ်နေသနည်း”

“သင် မရှိသည့်အတွက် ငါတစ်ယောက်တည်း နေ့ရောညပါ တေး သီချင်း ဆိုနေပါသည်”

“သီချင်းဆိုခဲ့ပြီးပြီ။ သို့ဖြင့်လျှင် အဘယ်ကြောင့် ဆက်၍ ကခုန်ခြင်း မပြုသနည်း”

ကျွန်တော်သည် ထိုပုံပြင်ကပေးသော ဥပဒေသကို သဘောမကျခဲ့ ပါ။ ယင်းမှာ အမြင်စောင်းတတ်သည့် ကျွန်တော့်သဘာဝကြောင့်မဟုတ်ပါ။ ဥပဒေသတို့ကို နားမလည်သေးသည့် ကလေးတို့၏ မလိမ်မိုးမလိမ္မာအတွေး ကြောင့် ဖြစ်မည်ထင်ပါသည်။ ကျွန်တော်သည် နံကောင်ကို သနားနေပြီး တော်တော်ကြီးသည်အထိ ပုရွက်ဆိတ်မြင်လျှင် ခြေထောက်ဖြင့် နင်းမပစ်ဘဲ မနေနိုင်အောင် ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။

ဤအကျဉ်းနည်းအားဖြင့် (ယင်းမှာ လူ့သဘာဝပင်ဖြစ်သည်ဟု ထိုစဉ် ကတည်းက ကျွန်တော် သဘောပေါက်ခဲ့ပါသည်။) ကျွန်တော်သည် အမြော် အမြင်ရှိခြင်းနှင့် စဉ်းစားဉာဏ်ရှိခြင်းကို မနှစ်သက်ကြောင်း ဖော်ပြခဲ့မိပါသည်။

တစ်နေ့က ပျော်ပွဲစားရုံတစ်ခုတွင် တစ်ယောက်တည်း နေ့လယ်စာ စားနေသော ဂျော့ရမ်ဆေကို မြင်လိုက်သည့်အခါ၌ ထိုပုံပြင်ကို ကျွန်တော် သတိမရဘဲ မနေနိုင်ပါ။ ထိုမျှလောက် သုန်မှုန်စိတ်ညစ်နေသောမျက်နှာကို ကျွန်တော် တစ်ခါမျှ မမြင်ဖူးပါ။ သူသည် လဟာပြင်ကြီးကို ငေးကြည့်နေ ပါသည်။ သူ့ကိုကြည့်ရသည်မှာ ကမ္ဘာလောကကြီးတစ်ခုလုံးကို ထမ်းထား ရသည်နှင့် တူနေပါသည်။ ကျွန်တော်သည် သူ့ကိုကြည့်၍ စိတ်မကောင်းဖြစ် နေပါသည်။ ကံမကောင်းသည့်သူ့ညီသည် သူ့ကို ဒုက္ခပေးနေပြန်ပြီဟု ကျွန်တော် ထင်လိုက်ပါသည်။ ကျွန်တော် သူ့ဆီသို့ လျှောက်သွားကာ လက်ကမ်းပေးလိုက်ပါသည်။

“နေထိုင်ကောင်းတယ်နော်” ကျွန်တော်က မေးသည်။

“ခုတလော စိတ်လက်မကြည်လင်ဘူးဗျာ”

“ညီတော်မောင် ပြဿနာ တက်ပြန်ပြီလား”

သူသက်ပြင်းချသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ သူ့ကိစ္စပဲ”

“အို၊ ခေါက်ထားလိုက်ပေါ့ဗျာ၊ သူ့အတွက် ခင်ဗျား တတ်နိုင် သလောက် လုပ်ပေးပြီးပြီပဲ။ ခင်ဗျားညီက ကယ်လို့ မရတော့ပါဘူး။ ဒီလောက်ဆို သိဖို့ကောင်းပါပြီ”

မိသားစုတိုင်းတွင် သိုးမည်းတစ်ကောင်တော့ ပါတတ်သည်ဟု ထင် ပါသည်။ သူ့ညီ တွမ်ရမ်ဆေသည် နှစ်ပေါင်း ၂၀ လုံးလုံး သူ့ကို ဒုက္ခပေးခဲ့ပါ သည်။

“အရင်တုန်းကတော့ ကောင်းကောင်းမွန်မွန်ပါပဲ။ စီးပွားရေးလုပ်၊ အိမ်ထောင်ကျပြီး ကလေးနှစ်ယောက်ရ”

သူတို့မိဘများသည် လူကောင်းသူကောင်းများဖြစ်သဖြင့် တွမ်ရမ်ဆေ အဖို့လည်း အသုံးကျ၍ ဂုဏ်သိက္ခာရှိသည့် လူတစ်ယောက်ဖြစ်လာစရာရှိ ပါသည်။ သို့ရာတွင်မူ တစ်နေ့တွင် သူ အလုပ်မလုပ်ချင်တော့ကြောင်း၊ မိသားစုနှင့် နေရန်လည်း မသင့်တော်ကြောင်းဖြင့် ဗြဲန်းစားကြီးပြောသည်။ သူ့ဘာသာသူ တစ်ယောက်တည်း စိတ်လွတ်လက်လွတ် နေချင်ပါသည်။ မည်သူ့စကားကိုမျှလည်း နားမထောင်တော့ပါ။ သူသည် ဇနီးနှင့် ရုံးခန်းကို စွန့်ပစ်သွားခဲ့ပါသည်။ သူ့တွင် ပိုက်ဆံနည်းနည်းရှိသဖြင့် ဥရောပက မြို့ကြီး များတွင် နှစ်နှစ်လုံးလုံး ပျော်ပျော်ပါးပါး နေခဲ့ပါသည်။ သူ့သတင်းများသည် မကြာခဏ ဆွေမျိုးများထံ ရောက်လာတတ်ရာ အကြီးအကျယ် ထိတ်လန့် ကြပါသည်။ သူသည် ပျော်ချင်တိုင်းပျော်နေပါသည်။ ဆွေမျိုးများမှာ ခေါင်းကိုသာ ယမ်းကာ ပိုက်ဆံကလေးကုန်သွားလျှင် ဘာဖြစ်မလဲဟု ကြည့် နေကြရသည်။ မကြာမီ တွေ့လာပါသည်။ သူသည် ပိုက်ဆံချေးပါသည်။ လူက သနရုပ်ပရှိပြီး ပြောရဲဆိုရဲပါသည်။ ကိုယ့်ထံ ပိုက်ဆံလာချေးလျှင် မငြင်းနိုင်ဘဲ ချေးလိုက်ရသူများရှိရာ ထိုအထဲတွင် သူသည် ထိပ်ဆုံးမှ ပါပါ သည်။ သို့ဖြင့် သူသည် မိတ်ဆွေများထံမှ ချေးသော ငွေများဖြင့် ဝင်ငွေမှန်မှန် ရှိနေပါသည်။ မိတ်ဆွေကလည်း အလွန်ပေါ့ပါသည်။ ပိုက်ဆံကို မရှိမဖြစ် ပစ္စည်းများအတွက် သုံးရသည်မှာ စိတ်ပျက်စရာကောင်းကြောင်း၊ အပျော် သက်သက်သုံးမှသာ အရသာရှိကြောင်းဖြင့် သူပြောလေ့ရှိပါသည်။ ထိုသို့ သုံးနိုင်ရန်အတွက် သူ့အစ်ကိုကျော့ကို အားထားပါသည်။ သူသည် သူ့အစ်ကို ကိုလည်း ကျအောင် ပြောတတ်ပါသည်။

ကျောသည် လေးလေးနက်နက်ရှိသူတစ်ဦးဖြစ်ပါသည်။ သူသည် တစ်ကြိမ်နှစ်ကြိမ်မျှ သူ့ညီ၏ကတိကို အဟုတ်မှတ်ကာ ပိုက်ဆံတော်တော်များများ ပေးလိုက်ပါသည်။ ကောင်းကောင်းမွန်မွန် အလုပ်လုပ်လိမ့်မည်ဟုလည်း ထင်ခဲ့ပါသည်။ တွမ်သည် ထိုပိုက်ဆံဖြင့် မော်တော်ကားတစ်စင်းနှင့် အဖိုးတန်ကျောက်မျက်တွေ ဝယ်ပါသည်။ တွမ်သည် ဘယ်တော့မျှ ကောင်းကောင်းမွန်မွန် နေတော့မည်မဟုတ်။ ထို့ကြောင့် သူနှင့် ခပ်ကင်းကင်းနေမှဖြစ်တော့မည်ဟု သူ မလွဲမရှောင်သာ သဘောပေါက်လာပါသည်။ တွမ်သည် တစ်စက်ကလေးမျှ အရှက်မရှိဘဲ အစ်ကိုကို ခြိမ်းခြောက်ငွေတောင်းပါသည်။ ဂုဏ်သရေရှိ ရှေ့နေကြီးတစ်ယောက်အဖို့ ကိုယ်သွားနေကျ ပျော်ပွဲစားရုံတွင် ကိုယ့်ညီအရင်းခေါက်ခေါက်က စားပွဲထိုးလုပ်နေသည့်အဖြစ်မျိုး၊ ကိုယ်သွားသည့်ကလပ်ရှေ့က တက္ကစီပေါ်တွင် ခရီးသည်စောင့်သည့်အဖြစ်မျိုးမှာ နည်းနည်းကလေးမျှ မကောင်းပါ။ တွမ်ကမူ အရက်ဆိုင်တွင် စားပွဲထိုးလုပ်ခြင်း၊ တက္ကစီမောင်းခြင်းသည် သမ္မာအာဇီဝအလုပ်ဖြစ်ကြောင်း၊ သို့ရာတွင် ကျောက ပေါင် ၂၀၀ လောက် ချေးမည်ဆိုလျှင်မူ မိသားစုဂုဏ်သိက္ခာအတွက် ထိုအကြံအစည်မျိုးကို စွန့်လွှတ်မည်ဖြစ်ကြောင်းဖြင့် ပြောသည်။ ကျောသည် သူတောင်းသည့်ပိုက်ဆံကို ပေးလိုက်ပါသည်။

တစ်ခါတွင်လည်း တွမ်သည် ထောင်ထဲရောက်တော့မလို ဖြစ်ခဲ့သည်။ ကျောမှာ အကြီးအကျယ် တုန်လှုပ်သွားသည်။ သိက္ခာမဲ့လှသည့်ကိစ္စကို သူစုံစမ်းကြည့်သည်။ အမှန်ပင် တွမ်သည် ဆိုးဆိုးရွားရွား လုပ်လာခဲ့သည်။ တွမ်သည် ရမ်းကားလွန်းသည်။ အဆင်ခြင်ဉာဏ် ကင်းလွန်းသည်။ ကိုယ်ကျိုးကြည့်လွန်းသည်။ သို့ရာတွင် သူသည် ယခင်က မရိုးဖြောင့်သည့် အလုပ်ကို တစ်ခါမျှ မလုပ်ဖူးခဲ့။ ကျောဆိုလိုသည့်သဘောမှာ တရားဥပဒေနှင့် မညီသောအလုပ်ကို ဆိုလိုခြင်းဖြစ်သည်။ ယခုတော့ သူ့ညီသည် ထောင်ထဲသွားရတော့မည်။ တရားစွဲခံရလျှင် ထောင်ထဲရောက်မှာ သေချာသည်။ သို့ရာတွင် တစ်ဦးတည်းသောညီကို ထောင်ထဲ အရောက်မခံနိုင်ပါ။ တွမ်လိမ်လာခဲ့သည့် ကရွန်းရှောဆိုသူမှာ လက်စားချေတတ်သည်။ တွမ်ကို တရားစွဲရန် ဆုံးဖြတ်ပြီးကြောင်း၊ တွမ်သည် လူဆိုးတစ်ယောက်ဖြစ်သည့် အတွက် အပြစ်ခံသင့်ကြောင်းဖြင့် ပြောသည်။ ကျောမှာ ဒုက္ခတွေ အများကြီး

ရောက်ပြီး ပေါင် ၅၀၀၀ အကုန်ခံကာ ပြဿနာကို ရှင်းလိုက်ရသည်။ သူ့ဆီမှ ပိုက်ဆံရပြီးသည်နှင့် တွမ်နှင့် ကရွန်းရှောတို့နှစ်ယောက် လည်ပင်းဖက်ကာ မွန်တီကာလိုသို့သွားပြီး ကစားကြသည်ဟု ကြားရသည့်အခါတွင် သူ ဒေါသထွက်နေပုံကို ကျွန်တော် ယခင်က တစ်ခါမျှမမြင်ဖူးခဲ့ပါ။ သူတို့ နှစ်ယောက်သည် မွန်တီကာလိုတွင် တစ်လလောက် ပျော်ပျော်ကြီး နေလာခဲ့ကြသည်။

တွမ်သည် အနှစ် ၂၀ လုံးလုံး မြင်းလောင်းခဲ့သည်။ လောင်းကစားခဲ့သည်။ အချောဆုံးဆိုသည့် မိန်းကလေးများနှင့် ပွေသည်၊ ကပွဲတက်သည်။ ဈေးအကြီးဆုံး ပျော်ပွဲစားရုံများတွင် ညစာစားသည်၊ ကျကျနန ဝတ်သည်။ သူ့ကိုကြည့်လိုက်လျှင် ယခုမှ ဂျပ်သေတ္တာထဲက ထွက်လာသလို အမြဲတမ်း ကြော့နေသည်။ အသက် ၄၅ နှစ်ရှိပြီဖြစ်သည့်တိုင် ၃၅ နှစ်ထက် ကြီးသည်မထင်ရ။ သူသည် ပျော်စရာကောင်းသည့်အဖော်ဖြစ်ပြီး သူ မကောင်းဟု သိသည့်တိုင် သူရှိလျှင် မပျော်ဘဲမနေနိုင်ပါ။ သူ့တွင် ပျော်ပျော်နေတတ်သည့် စိတ်ဓာတ်၊ ဘယ်တော့မျှ စိတ်မညစ်တတ်သည့်စရိုက်နှင့် မယုံနိုင်စရာကောင်းလောက်သည့် ဆွဲဆောင်မှုရှိပါသည်။ သူလိုသည့်အခါများတွင် ကျွန်တော့်ထံမှ တောင်းလာလျှင် အလွယ်တကူပင် ပေးလိုက်မိပါသည်။ ပေါင် ၅၀ လောက် ချေးလိုက်လျှင်လည်း သူ့ကို ချေးလိုက်သည်ဟု ကျွန်တော့်စိတ်ထဲတွင် ဘယ်တော့မျှ မထင်ပါ။ တွမ်ရမ်ဆေကို လူတိုင်း သိပြီး တွမ်ရမ်ဆေကလည်း လူတိုင်းကို သိပါသည်။ သင်သည် သူနှင့် သဘောတူချင်မှ တူမည်။ သို့ရာတွင် သူ့ကို မနှစ်သက်ဘဲ မနေနိုင်ပါ။

သနားစရာကောင်းလိုက်ပါတဲ့ ဂျော့ရယ်။ လူရှုပ်လူပွေ သူ့ညီထွက် တစ်နှစ်လောက်သာကြီးသည့်တိုင် အသက် ၆၀ လောက် ထင်ရပါသည်။ သူသည် နှစ်ပေါင်း ၂၅ နှစ်လုံးလုံး တစ်နှစ်လျှင် ၁၅ ရက်ထက် ပို၍ အားလပ်ခွင့်မယူဖူးပါ။ မနက် ၉ နာရီခွဲသည်နှင့် သူ့ရုံးခန်းသို့ ရောက်နေပြီး ၆ နာရီမထိုးမချင်း ရုံးခန်းမှ မခွာပါ။ သူသည် ရိုးသားပါသည်၊ ကြိုးစားပါသည်၊ ဂုဏ်သိက္ခာရှိပါသည်။ သူ့တွင် ဇနီးကောင်းတစ်ယောက်ရှိပြီး သူ့ဇနီးအပေါ်တွင် တစ်ခါမျှ စိတ်ဖြင့်ပင် သစ္စာမဖောက်ဖူးပါ။ သမီးလေး ယောက်ရှိပြီး အကောင်းဆုံးဖခင်များထဲက တစ်ယောက်ဖြစ်ပါသည်။ သူသည် သူ့ဝင်ငွေသုံးပုံတစ်ပုံကို မဖြစ်မနေ စုပါသည်။ အသက် ၅၅ နှစ်

ဒီကောင်နှင့် ပုရွက်ဆိတ်

ရောက်လျှင် အလုပ်မှ အနားယူမည်။ ကျေးလက်တွင် အိမ်ကလေး တစ်လုံးနှင့် နေမည်၊ ဥယျာဉ်စိုက်မည်၊ ဂေါက်သီးရိုက်မည်ဟု သူ စီမံကိန်းချထားပါသည်။ သူ့ဘဝသည် အပြစ်ဆိုစရာ တစ်စက်မျှမရှိပါ။ သူ့ညီတွမ်ရမ်ဆေ အိုမင်းလာသည့်အတွက် သူအိုမင်းလာသည်ကိုလည်း ဝမ်းသာနေပါသည်။

သူက လက်နှစ်ဖက်ကို ပွတ်လိုက်ရင်း ပြောသည်။

“ငယ်တုန်းရွယ်တုန်း ရုပ်ဖြောင့်တုန်းတော့ ပြဿနာမရှိဘူးပေါ့ဗျာ။ ဒါပေမဲ့ ဒီကောင်က ကျွန်တော်နဲ့ တစ်နှစ်ပဲ ကွာတယ်လေ။ နောက်လေးနှစ်လောက်ဆိုရင် ဒီကောင် ၅၀ ပြည့်တော့မယ်။ အဲဒီအခါကျတော့ ဘဝဆိုတာ ထင်သလောက် မလွယ်ဘူးဆိုတာ သူသိလာမှာပေါ့။ ကျွန်တော် အသက် ၅၀ ပြည့်ရင် ကျွန်တော့်မှာ ပေါင် ၃၀၀၀၀ စုမိပြီ။ ဒီကောင်ဟာ မြောင်းထဲရောက်မယ့်ကောင်လို့ ၂၅ နှစ်လုံးလုံး ကျွန်တော် ပြောခဲ့တယ်။ အဲဒီအခါ ကျတော့ သူ ဘယ်လိုနေမလဲ ကြည့်ရဦးမှာပေါ့။ အလုပ်ကြိုးစားတာ ကောင်းသလား။ အလေလိုက်တာ ကောင်းသလားဆိုတာ ကြည့်ရဦးမှာပေါ့လို့ ကျွန်တော် ပြောခဲ့တယ်”

သနားစရာကောင်းလိုက်ပါတဲ့ ဂျော့ရယ်။ ကျွန်တော်သည် သူ့ဘေးတွင် ဝင်ထိုင်ရင်း တွမ်တစ်ယောက် ဆိုးဆိုးရွားရွား ဘာတွေလုပ်လာပြန်ပြီနည်းဟု စဉ်းစားနေမိသည်။ သူ့ကိုကြည့်ရသည်မှာ အလွန်အမင်း စိတ်လှုပ်ရှားနေဟန် ရှိပါသည်။

“ခု ဘာဖြစ်သလဲ သိလား”

သူက မေးသည်။

ကျွန်တော်သည် အဆိုးဆုံးအတွက် ပြင်ဆင်ထားလိုက်ပါသည်။ တွမ်သည် နောက်ဆုံးတွင် ရဲလက်သို့ ရောက်သွားပြီလား။ ဂျော့သည် မနည်းကြိုးစား၍ စကားပြောရပါသည်။

“ကျွန်တော်ဟာ တစ်သက်လုံး အလုပ်ကြိုးစားခဲ့တယ်။ ကောင်းကောင်းမွန်မွန်နေခဲ့တယ်၊ သိက္ခာရှိရှိနေခဲ့တယ်၊ ရိုးရိုးသားသားနေခဲ့တယ်။ တစ်သက်လုံး ကြိုးစားပြီး ခြိုးခြိုးခြံခြံနေလာခဲ့တဲ့နောက် စုငွေက ရတဲ့အတိုးကလေးနဲ့ ကျွန်တော် အေးအေးဆေးဆေးနေနိုင်မယ်လို့ မျှော်လင့်ခဲ့တယ်။ တစ်သက်လုံး ဘုရားသခင်စီမံရာကိုခံပြီး တာဝန်ကျေကျေနေခဲ့တယ်။ ခင်ဗျားအသိပဲ”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“တွမ်ဆိုတဲ့ကောင်ဟာ တစ်သက်လုံး ဘာမှလက်ကြောတင်းအောင် မလုပ်ခဲ့ဘူး။ တန်ဖိုးလည်းမရှိဘူး။ သောက်စားရမ်းကားပြီး ရှုပ်ပွေနေတဲ့ လူပေလူတေ။ တရားအတိုင်းသာဆိုရင် ဒီကောင် ထောင်ထဲမှာ ရောက်နေပြီ။ ဒါကိုလည်း ခင်ဗျားအသိပဲ”

“ဟုတ်ပါတယ်”

ဂျော့၏ မျက်နှာသည် နီရဲလာ၏။

“လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးလေးပတ်ကတော့ ဒီကောင် သူ့အမေလောက်ရှိတဲ့ အဘွားကြီးတစ်ယောက်နဲ့ ရသွားတယ်ဗျ။ ခု ဒီအဘွားကြီးဆုံးသွားလို့ အဘွားကြီးရဲ့ပစ္စည်းတွေ တော်တော်ရလိုက်တယ်။ ပေါင်ငါးသိန်းလောက် ရယ်၊ သင်္ဘောတစ်စင်းရယ်။ လန်ဒန်မှာ အိမ်တစ်လုံးရယ်၊ ကျေးလက်က အိမ်တစ်လုံးရယ်”

ဂျော့သည် လက်သီးဆုပ်ဖြင့် စားပွဲကို ထုသည်။

“မတရားဘူးဗျ၊ လောကကြီးဟာ နည်းနည်းလေးမှ မတရားဘူး။ နည်းနည်းလေးမှ မတရားဘူး”

ကျွန်တော်က ဘာများကော တတ်နိုင်ပါဦးမည်နည်း။ ကျွန်တော် သည် ဒေါသထွက်နေသော ဂျော့၏ မျက်နှာကိုကြည့်ရင်း ဝါးလုံးကွဲရယ်မိ ပါသည်။ ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် အားရပါးရ ထိုင်ပစ်ရယ်လိုက်သဖြင့် ကံကောင်း၍ ကုလားထိုင် လဲမသွားခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ဂျော့သည် ကျွန်တော့် ကို ဘယ်တော့မျှ ခွင့်မလွှတ်တော့ပါ။ သို့ရာတွင် တွမ်ကမူ မေဖဲယားရှိ သူ၏ ခမ်းနားသော အိမ်ကြီးသို့ ကျွန်တော့်ကိုဖိတ်ပြီး ညစာကောင်းကောင်း ကျွေးတတ်ပါသည်။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် ကျွန်တော့်ဆီက နည်းနည်းပါးပါး ပိုက်ဆံချေးတတ်သော်လည်း ယင်းမှာ အကျင့်ပါနေသောကြောင့် ဖြစ်ပါ သည်။ ချေးလျှင်လည်း ဒင်္ဂါးတစ်ပြားထက် မပိုပါ။ ။

mgjoe.com

သန်းခေါင်စာရင်းမရှိသူ

တံခါးကို တဗုန်းဗုန်းထုသံကြောင့် ရမ်ဂျီသည် သူ့ တမာကူအိုးထဲတွင် ထည့်ထားသည့် မီးသွေးခဲများကို တဟူးဟူးမှုတ်နေရာမှ နောက်ဖြစ်ပေါ်လာမည့် အဖြစ်အပျက်ကို ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြင့် စောင့်နေသည်။

သို့ရာတွင် ဘာမျှဖြစ်မလာပါ။ တံခါးမှ တဗုန်းဗုန်းထုသံများသာ နောက်ထပ် ပေါ်ထွက်လာသည်။ ရမ်ဂျီသည် ဝဲဘက်လက်ထဲတွင် ကိုင်ထားသည့် အုန်းခွံတမာကူအိုးကို စိုက်ကြည့်နေပြီး နားနှစ်ဖက်ကိုလည်း စွင့်ထားလိုက်သည်။

အပြင်ဘက်မှ နောက်ထပ် တံခါးထုသံတွေ ပေါ်လာသည်။

“တံခါးဖွင့်ပေးလိုက်ဦးလေ” ဟု သူ့ဇနီး လက်ချမီးက ပြောသည်။

သို့ရာတွင် သူ့စကားလုံးများသည်လည်း နားလေးသူကို ပြောရသကဲ့သို့သာ ရှိသည်။ ရမ်ဂျီ၏နားသည် သူတို့ရွာသို့လာနေကျ ဆံပင်ညှပ်သမား မလာသည့်အတွက် နားဖာချေးတို့ဖြင့် ပြည့်နှက်လျက်ရှိရုံမျှမက သူ ကြားခဲ့ဖူးသည့် အမျိုးမျိုးသော တံခါးခေါက်သံတို့ဖြင့်လည်း ပြည့်နှက်လျက်ရှိ၏။ ဥပမာအားဖြင့် သူ့ယောက္ခမကြီး လာလျှင် ခေါက်သည့် တံခါးခေါက်သံသည် ယခုလို တဗုန်းဗုန်းမြည်ခြင်းမရှိ။ ခပ်ဖွဖွကလေးခေါက်သည့်အသံ ဖြစ်သည်။ သူ့မိန်းမ၏ အိမ်နီးချင်းအမျိုးသမီးများ

ခေါက်သည့် တံခါးခေါက်သံမှာလည်း ယခုလို တဗုန်းဗုန်းမြည်သည့် ခေါက်သံနှင့် လုံးဝခြားနား၏။ သူတို့ တံခါးခေါက်သံမှာ ရွာမင်္ဂလာဆောင် အခမ်းအနားများတွင် အမျိုးသမီးတွေ ဗုံနှုတ်ခမ်းကို သေ့ကလေးဖြင့် ခေါက်သလို အသာကလေးဖြစ်၏။ ထိုမျှမက သူတို့အိမ်က မိုတီဆိုသည့် နွားမကြီး စားကျက်က ပြန်လာလျှင် အိမ်ဝင်းဝကိုခေါက်သည့် အသံလည်း ရှိသေးသည်။ မဟုတ်ပါ။ ယခု တံခါးခေါက်သံကမူ ကြားနေကျ တံခါး ခေါက်သံများနှင့် လားလားမျှ မတူပါ။ ယခု တံခါးခေါက်သံမှာ ရမ်ဂျီ ကြားခဲ့ဖူးသော အသံများနှင့်မတူ ခြားနားသည့် တံခါးခေါက်သံဖြစ်၏။ ယခုခေါက်သံမှာ မြေရှင်၏ တပည့်တစ်ယောက်ယောက်၊ သို့မဟုတ် ပုလိပ်များရောက်လာပြီး သူ့ကို လာခေါ်သည့် အခါမျိုးတွင် ခေါက်သည့် တံခါးခေါက်သံမျိုးဖြစ်သည်။ ဘွတ်ဖိနပ်နှင့် နံပါတ်တုတ်ကို ကြောက်သည့် အကြောက်ကား အရိုးထဲရောက်အောင် ရိုက်သွင်းပေးတတ်သည့် တံခါး ခေါက်သံမျိုးဖြစ်သည်။ အသံကြားရုံမျှဖြင့် ပြားပြားဝပ်အောင် ကြောက် ရသည့် တံခါးခေါက်သံမျိုးဖြစ်သည်။

တံခါးခေါက်သံသည် ပို၍ ပြင်းထန်လာ၏။ ကျယ်လောင်လာ၏။ တံခါးခေါက်သူသည် တော်တော်လည်း စိတ်တိုနေဟန်ရှိ၏။ ယင်းနှင့်အတူ “အိမ်ရှင်တို့၊ အိမ်ရှင်တို့ တံခါးဖွင့်ပေးပါ၊ တံခါးဖွင့်ပေးပါ” ဆိုသည့် ပြင်းထန် သော အာဏာသံကိုလည်း ကြားလိုက်ရသည်။

ရမ်ဂျီသည် အခန်းကလေးတစ်ခန်းသာ ရှိသည့် စပါးကျိုထဲက ဖျာ ကလေးပေါ်တွင် ငေါက်ခနဲ ထထိုင်သည်။ ထိုအခန်းကလေးကား ပစ္စည်း သိုလှောင်ခန်းလည်း ဖြစ်၏။ အိပ်ခန်းလည်း ဖြစ်၏။ မီးဖိုချောင်လည်း ဖြစ်၏။ ရေချိုးခန်းလည်း ဟုတ်၏။ ရမ်ဂျီသည် အညှို့ခံရသည့် ယုန်ကလေး တစ်ကောင်သဖွယ် ထိတ်လန့်တကြား ကြည့်နေ၏။

“ဖွင့်ပေးလိုက်လေ၊ ဘာမှမလုပ်ဘဲနဲ့ ဘယ့်နှယ်ငုတ်တုတ်ထိုင်နေ တာလဲ။ ဒီမှာ ကျုပ်က ဂျုံနယ်နေလို့”

“ဪ အင်း” ရမ်ဂျီသည် သတိရလာသူတစ်ဦးလို ကယောင်ကတမ်း ဖြင့် ပြန်ပြောသည်။ ထို့နောက် တမာကူအိုးကို လက်ချမီးအနီးသို့ တိုးပေး ကာ -

“နောက်ထပ် မီးသွေးနည်းနည်း ထည့်စမ်းကွာ”

“ဟော့တော် ရှင် ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ ဝက်ရူးပြန်သွားတာလား”

လက်ချမီးသည် ခါးတွင် လျှောကျနေသော ဒိုတီကို ကိုယ်အထက် ပိုင်းသို့ ပြန်၍ လွှမ်းလိုက်ရင်း တံခါးဆီသို့ ခပ်သုတ်သုတ် ထသွားသည်။

ရမ်ဂျီသည် အိပ်ရာပေါ်မှ ခုန်ထကာ လက်ထဲတွင် တမာကူအိုးကို ကိုင်ထားရင်း ရှေ့မှ ပိတ်ရပ်လိုက်သည်။

“နင်ရူးနေသလား၊ သွားဖွင့်မပေးနဲ့။ ငါ မြေခွန်တော် သုံးကွာတား မပေးရသေးဘူး။ ငါ့ကို မြေရှင်ရဲ့တပည့်တွေက ဖိနပ်နဲ့ ဝိုင်းကန်အောင်လို့ လား”

“ဖယ်တော်၊ ကျုပ်သွားဖွင့်မယ်။ ကျုပ်တို့ပြောတာ အပြင်က အကုန် ကြားရတယ်။ ခုတောင် တံခါးကြားက ချောင်းကြည့်နေကြပြီ”

“နေပါဦးကွ၊ ဆီဘူးပြန်လာအောင် စောင့်ပါဦး။ တစ်ခုခုဖြစ်ရင်လည်း ငါ့သားရှိတော့ တော်သေးတာပေါ့။ ငါထင်တာကတော့ ပုလိပ်တွေ ထင်တာ ပဲ”

“ဪ၊ ခုတော့ သားကို အားကိုးနေလိုက်တာ။ မနက်က ဘုရားပွဲ သွားဖို့ ပိုက်ဆံတောင်းတော့ ဆူလိုက်ဆဲလိုက်တာ။ အဖေမပေါ်တဲ့သားတဲ့၊ တလင်းသားတဲ့ စုံလို့ ပြောလိုက်တာ”

“ဟဲ့ကောင်မ၊ တကျည်ကျည်လုပ်မနေစမ်းနဲ့။ ငါကောင်းကောင်း နေကောင်းတာမဟုတ်ဘူး။ ပိုက်ဆံမရှိရတဲ့အထဲမှာ မြေခွန်တော် လာ တောင်းတော့ ငါ ဘယ်လိုလုပ်ပေးရမှာလဲ။ မင်းဘာပြောပြော ဆီဘူး ကိုလည်း ငါ့သားလို တစ်လျှောက်လုံး စောင့်ရှောက်ခဲ့ရတာ မဟုတ်လား”

ရမ်ဂျီသည် ကြောက်သည့်အထဲက ဇနီးကို စိတ်တိုနေသည်။

အိမ်ထဲမှ ခြေသံများနှင့် စကားပြောသံများကြောင့် အပြင်ဘက်မှ တံခါးခေါက်သံသည် ခဏရပ်သွားသော်လည်း ယခုပြန်၍ ပေါ်လာပြန်သည်။ ရမ်ဂျီသည် အသက်ကို အနိုင်နိုင်ရှုကာ ဖျာပေါ်သို့ ထိုင်ချလိုက်၏။ သူ့ မျက်နှာကလည်း ဖြူဖပ်ဖြူရော်ဖြစ်နေသည်။

ထိုအတောအတွင်း လက်ချမီးသည် အပြင်ဘက်မှ တံခါးခေါက်သူ ထက် ပို၍စိတ်ဆိုးကာ တံခါးဆီသို့ သွားသည်။

“သေလိုက်ပါလားတော့၊ ဒီလောက်တောင် ထုနေရသလား။ ကျုပ်က တံခါးလည်းဖွင့်၊ ဂျုံလည်းနယ် တစ်ချိန်တည်း အလုပ်နှစ်လုပ် မလုပ်နိုင်ဘူးတော့။ တံခါးကို တဗုန်းဗုန်းထုနေတာ ဘယ်ကဟာတွေလဲ”

“အဒေါ်ရေ တံခါးလေး ဖွင့်ပေးပါဦး။ ကျွန်တော်က အစိုးရကိစ္စနဲ့ လာတာပါ”

အသံတစ်သံက ခပ်အေးအေးပြော၏။

“အမယ်လေး ဒုက္ခပါပဲဗျာ” ဟု ရမ်ဂျီ သက်ပြင်းကြီးချလိုက်မိသည်။ ဝက်ရူးပြန်သည့်နှယ် တစ်ကိုယ်လုံးလည်း တုန်သွား၏။

လက်ချမီးက အထဲမှ တံခါးကြိုးကို ဖြုတ်ပေးလိုက်ပြီး တံခါးဝတွင် ရပ်နေသူများကို ကက်ကက်လန် ရန်တွေ့သည်။

“တကတဲတော် အေးအေးဆေးဆေးကို မနေရပါဘူး။ ကဲ ဘာကိစ္စ လာကြတာလဲ”

“ကျွန်တော်က သန်းခေါင်စာရင်းအရာရှိပါ” ဟု ဧည့်သည်က ပြတ်သားတိုတောင်းစွာ ဖြေသည်။ ထိုသူမှာ အရပ်ပုပု၊ ပိန်ပိန်ပါးပါး ဘာဘူ တစ်ယောက်ဖြစ်၏။ အထင်ရှားဆုံးမှာ သပ်ရပ်စွာဖြတ်ထားသည့် မုတ်ဆိတ်ချွန်ချွန်ကလေးဖြစ်သည်။ ထိုမုတ်ဆိတ်ချွန်ချွန်ကလေးအတွက်လည်း များစွာ ဂုဏ်ယူဟန်ရှိ၏။

“ဘာအရာရှိတော့” ဟု လက်ချမီးက မေးသည်။

“သန်းခေါင်စာရင်း အရာရှိပါ” ဟု ဘာဘူက သူ့မုတ်ဆိတ်ချွန်ချွန်ကလေးကို ကိုင်ရင်း ဖြေသည်။

လက်ချမီးသည် သူ့ယောက်ျားဘက်သို့ မေးတစ်ချက်ငေါ့ပြကာ နောက်ဖေးဘက်သို့ ဝင်လာခဲ့သည်။

အရာရှိက နောက်လိုက်နောက်ပါတို့ကို တဲထဲသို့ဝင်လာရန် လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။

“အမည်”

သူသည် သူ၏သားကောင်ကို မကြည့်ဘဲ လက်ယာဘက် နားရွက်ကြားတွင်ညှပ်ထားသည့် ခဲတံကိုယူလိုက်ပြီး လက်တစ်ဖက်တွင်ကိုင်ထားသည့် ဖိုင်တွဲထဲတွင် ရေးရန်ပြင်သည်။

ရမ်ဂျီသည် ထိုင်ရာမှထကာ အုန်းမှုတ်ခွက်တမာကူအိုးကို ဘေးသို့ ချထားလိုက်ပြီး တွန့်ကြေနေသည့် ဘာဘူစောင်အခင်းကို လက်ဖြင့် သပ်၏။ ထို့နောက် လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ဘာဘူစောင်ပေါ်တွင် ထိုင်ရန် ဖိတ်ခေါ်သည်။ သူ၏ ရိုးတွင်းခြင်ဆီ၊ အကြောအမျှင်၊ သူ့ဝိညာဉ်ထဲတွင်ရှိ မြဲမှုန်ဟူသမျှ တို့ဖြင့် ကြွရောက်လာသော သန်းခေါင်စာရင်းအရာရှိကို ရိုသေစွာကြိုဆိုခြင်း ပြု၏။ သို့မှသာ မိမိအား ပြစ်ဒဏ်မှလွတ်မည်မဟုတ်လော။ ရမ်ဂျီသည် ဖျာပေါ်တွင် ထိုင်ချလိုက်ပြီး လက်နှစ်ဖက်ကိုယှက်၍ ကျိုးနွံစွာရိုခိုးလျက် ရှိ၏။ တုန်ယင်ထုံထိုင်းသည့် သူ့မျက်နှာသည် မော့လျက်သားရှိပြီး ဟိုကြည့် သည်ကြည့်ဖြင့် ကျိုးကန်းတောင်းမှောက်သည့်ပမာ ဖြစ်နေ၏။

“နာမည်ဘယ်လိုခေါ်သလဲ” ဟု အရာရှိက ထပ်မေးသည်။

ရမ်ဂျီသည် တောင်းပန်တိုးလျှိုးသည့်ဟန်ဖြင့် ယှက်ထားသော လက် နှစ်ဖက်ကို မြှောက်လိုက်သည်။

“ပြောလေ နာမည်ဘယ်သူလဲ”

ဘာဘူ၏ နောက်တွင်ပါလာသည့် နောက်လိုက်နှစ်ယောက်တို့က သံပြိုင်လှမ်းပြောကြသည်။

“ခွင့်လွှတ်ပါဗျာ၊ ကျွန်တော့်ကို ခွင့်လွှတ်တော်မူကြပါ” ဆိုသည့် စကားသာလျှင် ရမ်ဂျီ၏ပါးစပ်မှ ထွက်လာသည်။

“ကဲပါဗျာ၊ ခင်ဗျားနာမည်ကိုသာ ပြောစမ်းပါ။ ခင်ဗျားနာမည်၊ ခင်ဗျားအဖေနာမည်၊ ခင်ဗျားလူမျိုး”

ဘာဘူက စိတ်မရှည်နိုင်စွာ ပြောသည်။

“ကျွန်တော့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ ဆပ်”

ရမ်ဂျီသည် ကျူကျူပါအောင် ငိုသည်။ ဘာဘူ၏ ခြေထောက်ကို သူ့ယာဘက်လက်ဖြင့် ထိသည်။ မြေမှုန့်ကို လက်ချောင်းဖြင့်ထိ၍ နဖူးတွင် တို့သည်။

ရမ်ဂျီ၏ အောက်ကျိုးခယသော အမူအရာကြောင့် ဘာဘူသည် ကျေနပ်သွားဟန်တူ၏။ သူသည် မသိသားဆိုးရွားလှသော ကျေးတောသား လယ်သမားကို ပြုံး၍ငဲ့ကြည့်ရင်း မုတ်ဆိတ်ချွန်ချွန်ကလေးကို လိမ်နေ သည်။

“ခင်ဗျားနာမည်ကို ပြောလိုက်လေ။ ဒီပြင် အိမ်တွေကို သွားရဦးမှာ”
ဟု နောက်လိုက်များက ပြောသည်။

“ဆပ်တို့ဟာ ပါဝါရှိတဲ့ အစိုးရအရာရှိတွေပါဗျာ။ ကျွန်တော့်ကို ခွင့်လွှတ်တော်မူပါ။ ကျွန်တော် အခွန်တော်မပေးတာ သုံးလပဲ ရှိပါသေး တယ်ခင်ဗျာ။ မပေးတာကလည်း မပေးချင်လို့ မဟုတ်ပါဘူးခင်ဗျာ။ ဒီနှစ် စပါးအထွက်မကောင်းလို့ပါ။ သနားသောအားဖြင့် ဒီတစ်ခါ ခွင့်လွှတ်ပြီး ထောင်ထဲကို မပို့ပါနဲ့ခင်ဗျာ။ နောင်မှာ အချိန်မှန်မှန် အခွန်တော်ဆောင် ပါ့မယ်၊ စိတ်ချတော်မူပါ။ ဘာဘူတို့က ဘုရားသခင်လို သနားကြင်နာပြီး တရားမျှတအောင် လုပ်တော်မူပါတယ်ခင်ဗျာ။ တစ်ကြိမ်တစ်ခါတော့ ခွင့်လွှတ်ပါ။ အရင်တစ်ခါတုန်းက သနီဒါဆပ်က ကျွန်တော့်ကို ဖိနပ်နဲ့ ပိတ်ကန်ထားလို့ ခုထိ ကျွန်တော့်မှာ အနာမပျောက်သေးပါဘူးခင်ဗျား။ ကျွန်တော့်ခေါင်းလည်း ပြောင်ပါပြီ။ အသက်အရွယ်ကိုထောက်ပြီး ကျွန်တော့် ကို သနားတော်မူပါခင်ဗျာ”

“ဒီလူ ရူးနေတယ်ထင်တယ်” ဟု ဘာဘူက သူ့နောက်လိုက်များကို ပြောသည်။

“ဟုတ်တယ်ထင်တယ်ဆပ်။ သူက လယ်သမားသမဂ္ဂအသင်းဝင် ခင်ဗျ။ အရင်လတုန်းကတောင် ပုလိပ်အရိုက်ခံရသေးတယ်”

“ဆပ်တို့ ထောက်လှမ်းရေးတွေ ကျွန်တော်မျိုးအကြောင်း အားလုံး သိပါတယ်ခင်ဗျာ။ ကျွန်တော့်မှာ ဘာအပြစ်မှမရှိပါဘူး။ မိုးကြိုးကြီးပစ် ပါစေရဲ့” ဟု ရမ်ဂျီက ပြောသည်။

ဘာဘူက -

“နေပါဦးဗျ။ ကျုပ်တို့က ထောက်လှမ်းရေးက မဟုတ်ပါဘူး၊ သန်း ခေါင်စာရင်းအရာရှိ။ ခု နိုင်ငံတော်အစိုးရက ဒီတိုင်းပြည်မှာရှိတဲ့လူတွေကို စာရင်းကောက်နေတယ်။ ခင်ဗျားတို့ရွာမှာရှိတဲ့ လူတွေရဲ့နာမည်ကိုလည်း စာရင်းကောက်ရမယ်”

ရမ်ဂျီသည် သန်းခေါင်စာရင်းအရာရှိဆိုသည်ကို နားမလည်။ ရွာသား များအား ဘာကြောင့် စာရင်းကောက်နေသည်ကိုလည်း သဘောမပေါက်။ ကောလာဟလများအရဆိုလျှင် အစိုးရက မကြာမီ လယ်သမားအသင်းဝင်

များကို ဖမ်းမည်ဟု သတင်းထွက်နေသည်။ ထို့ကြောင့် ရွာသားများ၏ နာမည်များကို စာရင်းကောက်ခြင်းဖြစ်ရမည်ဟုပင် သူတွက်လိုက်၏။ သည်အတိုင်းဆိုလျှင် သူ့အမည်သည် မကြာမီ အစိုးရစာရင်းတွင် ပေါက်သွားတော့မည်။ သူကလည်း လူငယ်တွေတိုက်တွန်းသဖြင့် လယ်သမားအသင်းဝင်ပုံစံတွင် လက်ဗွေပုံစံနှိပ်ခဲ့သည်ကိုး။ ယခုအတိုင်းဆိုလျှင် ကိုကာဝါလီဂါတ်ထဲတွင် ပုလိပ်၏အကန်ကို ခံရတော့မည်။ သူတို့က ဘာတွေပြောပြော သူတို့လည်း အစိုးရအမှုထမ်းဆိုတော့ ပုလိပ်တစ်မျိုးသာဖြစ်ရမည်။ သူ့အမည်ကိုပေးလိုက်လျှင် ဒုက္ခလှလှကြီး တွေ့တော့မည်။

“ဆပ်၊ ကျွန်တော့်ကို ခွင့်လွှတ်တော်မူပါ”

“ဟေ့လူ ခင်ဗျား တော်တော်ခက်တဲ့လူဗျာ။ ခင်ဗျားနာမည် ဘယ်သူလဲ။ ကျုပ်စိတ်တိုလာပြီနော်”

ဘာဘူက အော်သည်။

ရမ်ဂျီသည် သူ့ကို ပုလိပ်တစ်သောင်း ဝိုင်းရိုက်သည့်နှယ် ကြောက်လန့်တကြား အော်ငိုသည်။

“ဒီလောက်တောင် ကြောက်ရသလားတော့။ နာမည်ပြောပါဆိုရင်လည်း ပြောလိုက်ပေါ့။ ဘာမှမလုပ်ရသေးဘဲနဲ့ ဘာဖြစ်လို့ ငိုနေတာလဲ” ဟု လက်ချမီးက မီးဖိုထဲက လှမ်းအော်သည်။

“သူ့နာမည်က ဘယ်လိုခေါ်သလဲ အဒေါ်” ဘာဘူက သွက်လက်ချက်ချာဟန်ရှိသည့် လက်ချမီးကို မေးသည်။

ဤတွင် လက်ချမီးသည် ဒိုတီကို နဖူးရောက်အောင် ဖုံးလိုက်ပြီး နောက် မိမိ၏လင်ယောက်ျားအမည်ကို ရွတ်ဆိုခွင့်မရှိသည့် ဟိန္ဒူဘာသာဝင် ဇနီးတစ်ယောက်ဟန်မျိုးဖြင့် ခပ်မဆိတ်လုပ်လျက် ရှိလေ၏။

“ဒီအိမ်ကလူတွေ ရူးများနေကြသလား မသိပါဘူးကွာ” ဟု ဘာဘူက သူ့နောက်လိုက်များကို လှည့်ပြောသည်။

“သူက ဟိန္ဒူအမျိုးသမီးဆိုတော့ သူတို့ထုံးစံအရ ယောက်ျားရဲ့အမည်ကို ထုတ်ပြောလေ့မရှိပါဘူး ဘာဘူ” ဟု နောက်လိုက်တစ်ယောက်က ပြောသည်။

“ဒုက္ခပဲ၊ မိန်းမကလည်း မပြော။ ယောက်ျားကလည်း တို့ကို ပုလိပ်

ထင်ပြီးမပြော။ ဒီလိုဆိုရင်လည်း လွယ်ပါတယ်ကွာ။ သူ့အမည်ကို သန်းခေါင်စာရင်းထဲမှာ မထည့်ဘဲ ထားလိုက်ရုံပေါ့။ တကယ်တော့လည်း သေခါနီး၊ အိုမင်းတွင်းဆုံးကျနေတဲ့ လူတစ်ယောက်ရဲ့အမည်ကို သန်းခေါင်စာရင်းမှာ ပြနေလို့လည်း မထူးပါဘူး။ သေတော့မှာပဲဟာ”

ထိုသို့ပြောပြီးနောက် သန်းခေါင်စာရင်းကောက်သည့် ဘာဘူသည် စိတ်တိုစွာဖြင့် ပြန်ထွက်လာခဲ့သည်။ ထို့ပြင် သန်းခေါင်စာရင်းတွင်ထည့်ခြင်းဟူသော နိုင်ငံတော်အစိုးရက ချီးမြှင့်အပ်နှင်းသည့် အကြီးဆုံးဂုဏ်ထူးကြီးကို ရမ်ဂျီအား ပေးအပ်ခြင်း မပြုတော့ဟုလည်း စိတ်တွင် ပိုင်းဖြတ်လိုက်မိသည်။

လယ်သမားအဘိုးအိုသည် မြေကြီးပေါ်တွင် ဝပ်တွားနေရာမှ အပြင်သို့ ထွက်သွားကြသည့် အစိုးရအရာရှိများကို ခိုး၍ ကြည့်နေလေ၏။ သူတို့မျက်စိအောက်မှ ပျောက်ကွယ်သွားသည်နှင့် ရမ်ဂျီသည် ဖျတ်ခနဲ လူးလဲထကာ အုန်းမှုတ်ခွက် တမာကူအိုးကိုကောက်ယူပြီး ဇနီးသည် လက်ချမီးကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

“ဒီလောက်တောင် ကြောက်ရသလားတော်။ ပြောစရာရှိတာ ပြောပါလား”

“ကောင်မ၊ နင် ဘာမှနားလည်တာမဟုတ်ဘူး။ ဒီလို လွတ်အောင် ဘယ်လောက်လုပ်ရတယ် မှတ်သလဲ။ နောက်မြဲမြဲ မှတ်ထား၊ ဒီခေတ်ကြီးထဲမှာ အစိုးရမင်းများနဲ့ တတ်နိုင်သမျှ ဝေးဝေးနေရတယ်”

ထို့နောက် ရမ်ဂျီသည် တမာကူအိုးထဲမှ သေလုဆဲဖြစ်နေသည့် မီးခဲများကို တဟူးဟူးမြည်အောင် မှုတ်နေသည်။

“အစိုးရမင်းတွေကိုမှ ကြောက်တာ မဟုတ်ပါဘူး။ တော်က လူမြင်သရွေ့ ကြောက်နေတာပါ။ ရွာလယ်လမ်းမှာလူတွေ့ရင်လည်း တော်ပြားပြားကို ဝပ်နေတာပဲ”

“အဖေက ငါ့ကို သင်ဖူးတယ်ဟာ။ အလုပ်ကိုများများလုပ်တဲ့ မိတ်ဆွေကို နည်းနည်းထားတဲ့”

ရမ်ဂျီက သူ့စကားကို လေးနက်အောင်လုပ်သည့်ဟန်ဖြင့် မျက်လုံးကို အထက်သို့ လှန်ကြည့်နေသည်။

“တော်စမ်းပါတော်၊ ရှင့်ကို စိတ်ကုန်လွန်းလို့။ အရေးရှိရင် ကျုပ် ဆာရီအောက်မှာ ဝင်ပုန်းဖို့ပဲတတ်တယ်။ ကလေးလေးကျနေတာပဲ”

“ဒီမှာ မိန်းမရဲ့၊ တိုင်းပြည်အုပ်ချုပ်တဲ့ မင်းဆိုးနဲ့တွေ့ရင် မြေကို လှန်၊ ထွန်ကိုမီးရှို့၊ ပြီးတော့ ပြာမှုန်ကို ကြိပ်စစ်တဲ့၊ နောက်မှ လေပွေလို တိုက်တဲ့”

ရမ်ဂျီသည် ထိုသို့ မိန့်ခွန်းဖြေပြီးနောက် တမာကူအိုးကိုရှုကာ မှိန်းနေ သည်။

မီးသေသွားသည့်အခါတွင်မှ သူသည် တမာကူအိုးကို ဇနီးသည်ဆီ သို့ တွန်းပို့လိုက်သည်။

“လူကြောက်၊ လူကြောက်” ဟု ဇနီးသည်ကအော်ကာ အနားသို့ လာ၍ တံတွေးထွေးသည်။

ထိုအချိန်၌ကား ရမ်ဂျီမှာ အတော်စိတ်ဆိုးနေလေပြီ။ သူသည် ထိုင် ရာမှထကာ ဇနီးဖြစ်သူ လက်ချမ်း၏ ခေါင်းမှဆံပင်ကို နောက်မှ ဆွဲယူလိုက် ၏။ စိတ်အားနည်းသောသူများသည် စိတ်တန်ခိုးသတ္တိအားကြီးသူများထက် ပို၍ ဒေါသအထွက်မြန်သည် မဟုတ်လော။

လက်ချမ်းကလည်း မခံပါ။ လယ်သမားဇနီးပီပီ အနီးတွင်ရှိသည့် တံမြက်စည်းကို ဆွဲယူကာ အားရပါးရ ရိုက်နေပါသည်။

သူတို့သားကြီးသာ ရောက်မလာခဲ့လျှင် သူတို့ဇနီးမောင်နှံသည် မည်မျှကြာကြာ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ရိုက်နှက်နေကြဦးမည်မသိ။ သားဖြစ်သူက အမေဘက်မှ ဝင်ကာကွယ်ပေးနေသည့်အခါတွင် ရမ်ဂျီသည် အကြီးအကျယ်ဒေါသထွက်ကာ လူ့လောကကြီး၏ ကံကြမ္မာတစ်ခုလုံးနှင့် ပတ်သက်သည့် သူ့အမြင်ကို ထုတ်ဖော်ပြသသည့် စကားများဖြင့် ဆဲဆိုကြိမ်း မောင်းခြင်း ပြုလေ၏။

“ယင်ကောင်တွေအပေါ်မှာ ပင့်ကူ အနိုင်ကျင့်သလို ကိုယ့်တိုင်းသူ ပြည်သားတွေအပေါ်မှာ အနိုင်ကျင့်တဲ့ မင်းရယ်၊ ကိုယ့်ယောက်ျားကို ဆဲရေး တိုင်းထွာတဲ့မိန်းမရယ်၊ အဖေကိုဆန့်ကျင်ပြီး အမေဘက်ကိုလိုက်တဲ့ သားရယ် အဲဒီသုံးမျိုးဟာ ဘယ်တော့မှမကောင်းဘူးကွ။ ပလိပ်ရောဂါကို ရှောင်သလို ရှောင်ရမယ်”

ထို့နောက်တွင်မူ သူသည် သူ ထွန်ယက်သည့်မြေသားနှင့် တမာ
ကူအိုးကိုသာ ချစ်တော့သည်။ ။

မေလ၊ ၁၉၉၇၊ ဝါးဇယ်မဖြူနယ်အသင်း၊
ရန်ကုန် (၁၉၄၇-၉၇) ရွှေရတုမဂ္ဂဇင်း။

□

အိန္ဒိယအမျိုးသား စာရေးဆရာ Mulk Raj Anand ၏
The Man Whose Name Did Not Appear In The Census ကို ပြန်သည်။

mgyoe.com

အသွားနဲ့ အပြန်

ခေတ်သစ်တရုတ်စာပေတွင် အထင်ရှားဆုံးသော အမျိုးသမီး စာရေးဆရာမမှာ တင်လင်း ဖြစ်လေသည်။ တင်လင်းသည် ၁၉၀၄ ခုနှစ်တွင် မွေးပြီး ၁၉၃၂ ခုနှစ်တွင် ရှန်ဟဲတက္ကသိုလ် သို့ရောက်ပြီး တရုတ်စာပေကို လေ့လာကာ ဝတ္ထုတိုပေါင်း များစွာကို ရေးခဲ့သည်။ ၁၉၂၇ ခုနှစ်တွင် 'မိန်းခေး' အမည်ရှိ ဝတ္ထုဖြင့် ထင်ရှားလာကာ ဝတ္ထုတိုပေါင်းများစွာကို ရေးခဲ့ သည်။ ၁၉၂၇ ခုနှစ်တွင် 'အမှောင်ရိပ်ဝယ်' အမည်ရှိ ပထမ ဆုံး ဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ်ကို ထုတ်ဝေသည်။ ၁၉၃၀ ပြည့်နှစ် တွင် တင်လင်းသည် တိုးတက်သော 'လက်ဝဲ စာရေးဆရာ များအသင်း' သို့ ဝင်ခဲ့ပြီး 'ခုနစ်စင်ကြယ်' မဂ္ဂဇင်းတွင် အယ်ဒီတာလုပ်ရင်း ဝတ္ထုရှည်၊ ဝတ္ထုတိုများ ရေးခဲ့သည်။

၁၉၃၁ ခုနှင့် ၁၉၃၃ ခုနှစ်များအကြားတွင် တင်လင်း သည် အလုပ်သမားများ၊ လယ်သမားများနှင့် နီးကပ်စွာ ထိတွေ့မိကာ သူတို့ဘဝကို ရေးခြယ်ပြသည့် ဝတ္ထုတို၊ ဝတ္ထု ရှည်များကို ရေးခဲ့သည်။ အစတွင် တင်လင်းသည် 'တော်လှန် ရေးနှင့် အချစ်' ဝတ္ထုများကို ရေးသားခဲ့သော်လည်း နောက်

ပိုင်းတွင် တော်လှန်သော သရုပ်ဖော်စာပေကိုရေးရန် အား ထုတ်ခဲ့ကြောင်းဖြင့် ဝေဖန်ရေးဆရာတို့က အကဲဖြတ်ကြ သည်။

၁၉၃၃ ခုနှစ်တွင် ကူမင်တန်အစိုးရ၏ ဖမ်းဆီးခြင်း ကို ခံရကာ နန်ကင်းအကျဉ်းထောင်ထဲတွင် နေခဲ့ရသည်။ ၁၉၃၆ ခုနှစ်တွင် တရုတ် ကွန်မြူနစ်ပါတီက သူ့ကို ထောင် ထဲမှ ကယ်ထုတ်ခဲ့သည်။ ထို့နောက်တွင် တင်လင်းသည် လွတ်မြောက်ပြီးဒေသဖြစ်သည့် ရှန်စီနယ်သို့ ရောက်သွားကာ 'လွတ်မြောက်ရေးနေ့စဉ်' သတင်းစာ စာပေကဏ္ဍအယ်ဒီတာ၊ 'ယုံကြည်ချက်သစ်' မဂ္ဂဇင်းတို့တွင် အယ်ဒီတာအဖြစ် ဆောင် ရွက်ခဲ့သည်။

၁၉၄၆ ခုမှ ၁၉၄၈ ခုနှစ်အတွင်း၌ တင်လင်းသည် ကျေးလက်ဒေသတွင် သွားရောက်နေထိုင်ကာ တရုတ်ပြည် မြောက်ပိုင်းဒေသ မြေယာ ပြုပြင်ပြောင်းလဲရေးလုပ်ငန်းကို အခြေခံသည့် 'ဆန်ဂန်မြစ်ပေါ်မှာ နေခြည်ဖြာ' ဝတ္ထုရှည် ကြီးကို ရေးခဲ့သည်။ ထိုဝတ္ထုသည် တရုတ်စာပေသစ်၏ အရေးကြီးသော မှတ်တိုင်ကြီးတစ်တိုင်ဖြစ်ပြီး ဒုတိယအကြိမ် စတာလင်ဆု ချီးမြှင့်ခြင်းခံရကာ ဘာသာများစွာသို့ ပြန်ဆို ခြင်း ခံခဲ့ရသည်။

တင်လင်းသည် တရုတ်စာရေးဆရာအသင်း၏ ဒုတိယ ဥက္ကဋ္ဌတစ်ဦးဖြစ်ပြီး 'အအေးဆုံးသောနေ့ရက်များ' အမည်ရှိ ဝတ္ထုရှည်ကြီးကို ရေးသားပြီးနောက် ၁၉၈၅ ခုနှစ်တွင် ကွယ် လွန်ခဲ့သည်။

ယခုဝတ္ထုတိုမှာ ၁၉၃၀ ကျော်ကာလများအတွင်း ရှန်ဟဲမြို့မှ ပြည်သူများ၏ဘဝကို ဖော်ပြထားသည့် ဝတ္ထုတို တစ်ပုဒ်ဖြစ်သည်။

အသွားနဲ့ အပြန်

တောင်တန်းညိုညိုများသည် အမှောင်ထုထဲမှ ဘွားခနဲ ပေါ်လာကြ၏။
 ထိုတောင်တန်းကြီးများ၏အမည်ကို သူ မသိ။ သူနှင့် သူ့ရွာကလေး ကြားထဲ
 တွင် ထိုတောင်တန်းကြီးတွေ ကာဆီးနေကြသည်။ ပတ္တမြားရည်လဲ့လဲ့ပြေး
 နေသော ကောင်းကင်နောက်ခံတွင် တောင်တန်းများကို ရေးရေး ရိပ်ရိပ်
 မြင်ရစပြုလေပြီ။ အေးမြသော အရုဏ်လေပြင်းသည် ကွင်းပြင်များဆီမှ
 တိုက်ခတ်လာခဲ့ကာ အုတ်တိုက်နီနီကြီးများကို ကျော်ဖြတ်ပြီးနောက် ကွင်းစပ်ရှိ
 သစ်ပင်ထိပ်ဖျားများကို ကျော်ဖြတ်သွားသည်။ မနေ့ညတုန်းက လေပြင်း
 သည် ကျားတစ်ကောင်လို ဟိန်းဟောက်နေခဲ့သည်။ ယခုအချိန်တွင် ဇီးကွက်
 မြည်သံလောက်မျှသာ ကျန်သေးသည့်တိုင် လေကမူ အေးစိမ့်နေဆဲ။ လေ
 ပြင်းတိုက်သံ ဝေးသွားသည့်အခါ၌ ချန်သည် သူ့ကျောကိုမှီ၍ ထိုင်နေ
 သည့် ဝမ်းကို တို့လိုက်၏။

“ဘာလိုလိုနဲ့ ရောင်နီတောင်လာတော့မယ်”

ချန်သည် ဒူးပေါ်တွင်တင်ထားသည့် လက်မောင်းပေါ်မှနေ၍
 ကောင်းကင်ကြီးကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်ကာ သူ့တစ်ယောက်တည်း
 ပြောသလိုပြောသည်။

ထိုနောက် ချန်သည် တစ်ညလုံး ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်ခဲ့သဖြင့် တောင့်

mgyoe.com